

Giấc Mơ Nào Có Anh

Contents

Giấc Mơ Nào Có Anh	2
1. Phần Mở Đầu	2
2. Chapter 1: Cuộc Sống Mới	3
3. Chapter 2: Tôi Yêu Công Việc	4
4. Chapter 3: Công Việc Yêu Thích	5
5. Chapter 4: Tên Khó Ua	5
6. Chapter 5: Ngờ Ngợ Nhận Ra	6
7. Chapter 6: Vô Duyên	7
8. Chapter 7: Nguy Hiểm 1	8
9. Chapter 8: Nguy Hiểm 2	9
10. Chapter 9: Một Mỗi	10
11. Chapter 10: Khoảng Lặng	10
12. Chapter 11: Hấp Tập	11
13. Chapter 12: Những Nỗi Buồn Không Tên	12
14. Chapter 13: Bệnh Nhân	13
15. Chapter 14: Điều Bất Ngờ	15
16. Chapter 15: Bữa Ăn Giữa Người Và “nhộn”	15
17. Chapter 16: Mông Lung	16
18. Chapter 17: Tình Khôi Em Đến Trường	17
19. Chapter 18: Những Rắc Rối Bắt Đầu 1	18
20. Chapter 19: Những Rắc Rối Bắt Đầu 2	19
21. Chapter 20: Những Rắc Rối Bắt Đầu 3	20
22. Chapter 21: Suy Nghĩ	21
23. Chapter 22: Cho Tôi Xin Một Vé Đi Tuổi Thơ 1	22
24. Chapter 23: Cho Tôi Xin Một Vé Đi Tuổi Thơ 2	23
25. Chapter 24: Kí Ức Không Quên 1	24
26. Chapter 25: Kí Ức Không Quên 2	25
27. Chapter 26: Khép Kín	26
28. Chapter 27: Tên Khốn Đức Minh	27
29. Chapter 28: Hai Học Sinh “chăm Ngoan”	28
30. Chapter 29: Tâm Sự Cùng Đức Minh	29
31. Chapter 30: Cảm Giác Lạ	30
32. Chapter 31: Scandal	32
33. Chapter 32: Stastus Lạ Lùng	33
34. Chapter 33: Gục Ngã	34
35. Chapter 34: Bình Thường	35
36. Chapter 35: Chuẩn Bị Năm Học Mới	36
37. Chapter 36: Túng Quẫn	38
38. Chapter 37: Sự Cố Trong Ngày Khai Giảng	40
39. Chapter 38: Nụ Cười	41
40. Chapter 39: Êm Dềm	42
41. Chapter 40: Thất Vọng 1	43

42. Chapter 41: Thất Vọng 2	44
43. Chapter 42: Sự Thật	45
44. Chapter 43: Ra Đi	47
45. Chapter 44: Chuyến Tàu Đêm	48
46. Chapter 45: Thời Gian Thoi Đưa	48
47. Chapter 46: Trở Về Hà Nội	50
48. Chapter 47: Hẫng	51
49. Chapter 48: Gặp Lại	53
50. Chapter 49: Vòng Luẩn Quẩn	54
51. Chapter 50: Đâu Mới Là Sự Thật 1	55
52. Chapter 51: Đâu Mới Là Sự Thật 2	56
53. Chapter 52: Bên Em	58
54. Chapter 53: Bên Anh	60
55. Chapter 54: Ra Mắt Nhạc Phụ 1	61
56. Chapter 55: Ra Mắt Nhạc Phụ 2	63
57. Chapter 56: Đồng Ý	64
58. Chapter 57: Ngọt Ngào	66
59. Chapter 58: Mây Mù 1	67
60. Chapter 59: Mây Mù 2	69
61. Chapter 60: Kết Thúc	70
62. Vĩ Thanh	70
63. Ngoại Truyện 1: Tình Yêu Trong Mưa	71
64. Ngoại Truyện 2: Điều Tra	72

Giấc Mơ Nào Có Anh

Giới thiệu

An: Một con bé chăm làm, giỏi chịu đựng và giỏi kiềm chế cảm xúc. Đức Minh: Một cậu nhóc có cá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mo-nao-co-anh>

1. Phần Mở Đầu

- Maooo!!!

Sao a học dở oệt vậy, lại được năm điểm rồi. Anh mà về thể nào bác gái cũng la anh cho xem. Sao anh không chịu học một chút nhỉ. Anh mà cứ như vậy mai sau cho anh ở nhà chở xe rác như ông Baba đấy.

- Bít, anh không học được thì còn có em còn gì. Mai sau làm vợ anh rồi, em nuôi anh cũng được mà.

Nghe Mao nói, Bít tức ói máu. Cô bé đuổi cậu nhóc quanh sân.

-... Maoooo!!!

Sao anh cứ hay bắt nạt em vậy. Em sẽ mách bác gái cho anh lau nhà một tháng, anh sợ chưa hả. Sau này còn dám chêu em nữa không hả..

- Bít à.. Bít ơi... A không sợ nhé..lêu lêu.. Em làm vợ anh rồi, anh mà phải lau nhà, anh sẽ bắt em lau cùng anh.

Lần này cô tức sôi máu nhưng cũng đành bất lực với suy nghĩ “người lớn” này của cậu nhóc.

* * *

Đó là vào một đêm mưa trên đồi trè Thái Nguyên, khi màn đêm đã che lấp mọi cảnh vật thì một thứ ánh sáng nào đó được hắt qua khe cửa của căn nhà nọ. Người ta nói thời khắc vào đêm dễ gây cho người ta nhiều cảm xúc nhất cũng đúng thôi, nó có thể khiến nỗi nhớ của ai đó thêm dày đặc và vô tận hoặc là những nỗi đau như dao cứa vào tim.

Trời đêm nay thật hỗn loạn, hỗn loạn như trong chính cái con người ở bên trong kia. Tiếng mưa đêm rả rích, tiếng gió tấp vào thành cửa thuyền thuyền, tất cả như một thứ âm thanh hỗn độn làm cho con người ta phải chần trọc không nguôi.

Hoàng Phương Anh nằm ngiêng và quay lưng về phía cửa sổ, mắt nó nhắm nghiền nhưng là nhắm để cho qua cái thời khắc giao chuyển giữa ngày và đêm chứ không phải là cho qua một ngày làm việc mệt nhọc. Trong con mắt tối tăm của nó bây giờ đang quay trở về những ngày mưa nào đó, trên con đường nhỏ có một cậu nhóc giúp nó thoát ra khỏi chiếc nan hoa khó ưa. Rồi cả một người con trai nọ đã khiến nó dao động suốt 15 năm trời. Nhưng anh đã khiến nó tổn thương.

Có những sự việc sự vật khi đã xảy ra rồi con người ta sẽ quên đi rất nhanh. Nhưng cũng là những sự việc ấy mà là con người khác, con người mình đặt nhiều tình cảm vào mà lại làm cho bản thân tổn thương vô cùng thì chuyện muốn quên đi không phải nói là làm được.

Gò má nó thấy đau đau, nhắc nhẹ cái đầu đang gối lên cánh tay thì thấy mình đang đè lên chiếc vòng đồng hồ cát. Vào đêm, chất bột huỳnh quang phát sáng trông thật đẹp, nó cũng giống như anh đã chiếu sáng cuộc đời nó vậy. Tại sao anh lại tặng nó đồng hồ cát, anh muốn nhấn nhủ điều gì với nó. Hay chẳng là thời gian của hai đứa chỉ ngắn ngủi như dòng chảy của những hạt cát bên trong. Tất cả đã chấm hết thất rồi.

Khoé mắt nó đỏ au lên như một sự tủi thân không thể nào xoá nhoà đi, có những đêm dài nó đều mơ đến anh, có những giấc mơ quá chân thực như anh đang ở ngay bên cạnh. Nhưng chợt giật mình tỉnh giấc chỉ thấy một mình mình trong căn phòng cô quạnh. Những giọt nước mắt lại được dịp lăn dài nơi gò má gầy hao.....

2. Chapter 1: Cuộc Sống Mới

Tiếng còi tàu thức giục như muốn xé tan đêm đen tĩnh mịch..

An ngồi thẳng dậy, xoa xoa đôi gò má gầy gò vì thiếu ngủ cho đến khi thoát hẳn khỏi giấc mơ về Mao.

Đó không phải là một hay hai lần cô bé tên An mơ những giấc mơ như vậy. Nhưng có lẽ do mệt mỏi và làm việc quá sức nên giấc mơ này đến với nó quá chân thực...

Nghĩ lan man một thôi một hồi mãi cho đến khi anh soát vé vô vai thì An mới biết trên xe chỉ còn mỗi mình mình. Nó vội vàng vàng thu dọn đồ đạc rồi chạy xuống...

Nói là đồ đạc chứ thực ra cũng chỉ có vền vền vài bộ quần áo nó được mẹ mua cho từ năm ngoái với một ít đồng lẻ tích góp từ đầu năm đến giờ...

Nó cứ đi... Vừa đi vừa xách túi đồ trên vai... Nhìn cái dáng cao cao gầy gầy của nó thì chắc ai đi ngang qua cũng sẽ nghĩ chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ thổi bay mất con bé.

Đi dọc theo con phố Hà Nội, qua các hàng quán ven đường, nó hít vào hít ra được không biết bao nhiêu thứ đồ ăn thơm phức mà nó chưa bao giờ được nếm thử. Gà quay, ngỗng luộc có cả, nó cứ nuốt nước bọt ừng ực rồi dờ số tiền trong tay ra. Ngao ngán gấp tiền lại và cất vào túi, nó nghĩ nó không nên lãng phí nên bước chân của con bé ngày một nhanh hơn để quên đi những mùi thơm làm choáng ngợp khứu giác của nó.

Phải lo toan không biết bao nhiêu là điều. Nét phiền muộn trên khuôn mặt thanh tú của nó ngày càng rõ thêm.

Ngôi nhà nó thuê nằm sâu trong con ngõ khuất, tuy đường đi vào hơi xa nhưng tiền thuê không cao nên con bé thích mê. Nói gì thì nói nhưng chỉ ít bây giờ nó đang rất phấn chấn vác đồ vào khu trọ nên không quan tâm mấy chuyện bên ngoài mấy.

Phải nói như thế nào nhỉ, căn phòng khá trang trang nha, rộng khoảng 10 mét vuông, đầy đủ tiện nghi và cũng khá sạch sẽ. Nó mừng quýnh rồi bắt đầu sắp xếp tư trang. Bữa tối hôm nay coi như là ăn mừng vì có nhà mới nên nó sẽ cho thêm một quả trứng vào bát mì để thể hiện sự phấn khích của mình.

Một ngày mới trên vùng đất mới, không biết điều gì sẽ đến với nó ở phía trước, không biết đôi vai gầy của nó còn gánh vác cả bầu trời đến bao giờ, không biết ông trời còn cướp đi bao nhiêu thứ từ con bé nữa... Tất cả không ai biết???

Dấu hỏi to đùng còn ở phía trước. Nhưng trước mắt cái vát vĩa đã hiện rõ ngay trước mắt nó.

3. Chapter 2: Tôi Yêu Công Việc

-Aaaaa.....!!!

Tiếng hét vang trời làm cả con ngõ được dịp ” kinh thiên động địa” một phen.

Con bé tên An ngồi nhắm tính số tiền mà nó phải đặt cọc trước 3 tháng thuê nhà sắp tới. Oimeoi,,

- Tiền thuê nhà 500k/tháng

- Tiền điện 192k

-Tiền nước 50k

.....

.....bla bla

- Chưa hết, tất cả đều được nhân ba tháng.

Lắm bầm tính một loạt số tiền vừa phải trả cho bà chủ khó tính ” xuênh đoạ”. An kêu thầm trong lòng vì số tiền tích góp từ đầu năm đến giờ của nó đi tong. Viêm túi nghiêm trọng, thế là một tuần tới nó sẽ phải ăn mì gói trừ thay cơm.

Xong xuôi mọi việc, con bé ngồi vát chân chữ ngũ, dẫu cái môi lên ngồi tra mạng xem có quán nào đang tuyển nhân viên để nó vào làm.

Đây rồi, nhỏ An phát ”tét” một cái vào đùi, 2 công việc này đối với nó dễ như trở bàn tay, một cái là bồi bàn, một cái là rửa bát thuê. Ó la la, thế là tháng hè này nó có việc rồi.

Tranh thủ tháng này nó phải kiếm đủ tiền đón học phí cho năm cuối cấp của nó mới được- Nó nghĩ thế.

Nghĩ đến ba nó ở nhà, nó lại càng có thêm động lực để làm việc, nhỏ An trừ tính hết rồi, làm xong tháng hè này nó sẽ vô tư mà có đủ tiền đóng học không phải lo xin tiền ba nó nữa. Nhưng nó lại đang lo cái vấn đề trường mới, nghe lời ba nó lắm nó mới chuyển đến đây sống và ăn học. Nghe nói ở cái đất Hà thành này trường thì nổi tiếng là toàn học sinh giỏi nhưng con nhà nghịch ngợm phá phách cũng không phải là ít, nghĩ

vậy con nhỏ lại bỗng nhiên rùng mình. Nhưng với cái IQ đỉnh ở trường cũ, nó có thể vững tin vào trường mới mà không 1 chút khó khăn gì.

Khoái chí nó cứ ngơ ngơ như bò đeo nơ mãi không thôi...

Suy nghĩ viễn vông một hồi. Ngược lên đồng hồ mới thấy suýt soát 3 giờ rồi. Con bé mới vội vàng chạy cong mông lên đi xin việc. ..

4. Chapter 3: Công Việc Yêu Thích

Là lá la la....

Babl bala... Balo ba lô...

Nhỏ An vui mừng nhảy cẫng lên như con dỏ giữa đường phố tấp nập.

Vui quá. Vui ơi là vui. Nó đã được nhận vào làm. Bắt đầu từ mai nó sẽ tới làm luôn. Nó còn nhớ như in chị chủ quán còn khen nó nhanh nhẹn nhanh miệng nữa chứ. Con gái mà, đứa nào chẳng thích được khen.

Cái quán nó làm kiêm bưng bê và rửa bát luôn nên nó không phải đi xa nữa. Địa điểm cái quán cũng gần một trường cấp 3 nên cũng thuận tiện không kém, nó nhớ không nhầm trường đó mang tên Long Khê _ cái tên nghe” vang vang” làm sao.

Nhảy chân sáo về khu trọ, nó vui mừng gọi điện về cho ba_ đây là thói quen nó có từ hơn 2 năm kể từ khi mẹ nó mất. Mỗi vui buồn gì nó đều gọi nói chuyện với ba nó.

Đầu dây đồ chuông, nó kể cho ba nhưng chuyện xảy ra trong 2 ngày qua. Ba nó vui lắm. Rồi tự nhiên nó hỏi ba nó về trường mới nó sẽ học, ba bảo đó là trường Long Khê thì nó chột dạ. Đây chẳng phải là cái trường gần quán nó làm sao. Haha, vậy thì ông trời thương nó còn gì, cho trường gần với quán nó làm để nó đỡ phải đi xa đây mà.

Nói chuyện với ba nó một lúc rồi nó chào ba, tắt máy và đi ngủ. Tự nhiên nó nhớ ba ghê gớm, muốn cái ôm của ba nhưng khi nghĩ đến tương lai. Nó phẩn chấn hơn và cố học thật tốt để ông vui vẻ vì đã từ khá lâu rồi An không hề nhìn thấy ông còn cười nữa.

Lại nghĩ miên man_ đó là cái tính khó bỏ của nó. Và rồi con bé chìm dần vào giấc ngủ.

Nó lại mơ...

Mơ về Mao... Nó nhớ đôi tay Mao ôm, nhớ những câu nói trêu chọc nhau thuở nào...

Tất cả đã là dĩ vãng.

5. Chapter 4: Tên Khó Ửa

Reng... Reng... Reng...

5 giờ 30...

Ngáp lên ngáp xuống dài dài... Nhỏ An mới chịu dậy vệ sinh cá nhân. Nó nhìn mình trong gương: đôi mắt tuy rửa mặt tỉnh táo rồi nhưng con bé không hiểu sao cứ riu lại. Nó là con nhện thềm ngủ nhất trên thế giới này mất. Mọi nơi mọi lúc nó đều có thể ngủ chỉ cần yên lặng.

Lắc lắc cái đầu... Lắc lắc cái mông...

Nó đã tỉnh, tinh thần cực kì phấn chấn để chuẩn bị đi làm. Nó nhắm tính trong đầu, vậy là còn hai mươi chín ngày nữa. Nó phải tận dụng toàn bộ thời gian này để kiếm thêm thu nhập.

Chạy tong tong vào phòng ngủ thay quần áo. Xi-tai của nhỏ An này có thể gọi là cực kì "distinguish". Nó chơi đúng có cái áo phong nhãn neho kiểu hai con milu nghiêng đầu vào nhau, quả quần rách gối cực kì điệu trông chẳng ra thể thống gì.

Ngắm mình trong gương rồi làm mặt xấu các kiểu trên đời, ngược lên nhìn đồng hồ nó mới nhận ra nó chỉ còn mười phút để đến chỗ làm.

Oimeoi.... Lần nào cũng thế... Muộn mất rồi.

Thế là con bé ba chân bốn cẳng đạp con xe đạp "cùi bắp" phóng như điên ra đường. Bây giờ là 5 giờ 50 phút, chỉ còn 10 phút để cho con bé toả sáng. Nào, cố lên, cha zô ô....

Kitsss....

Đầu ai đó đang có rất nhiều sao nha...

6 giờ sáng, đường phố khá là vắng bống suất hiện hai nhân vật chung tâm chân giơ lên trời đầu cắm xuống đất...

Lồm cồm bò dậy sau cú va chạm, đưa ôm đầu, đưa ôm vai. Sau đó bốn mắt nhìn nhau. ..

-Đ.. Cụ con kia, mày đi đứng kiểu gì thế hả. Mày không nhìn thấy ai đi đường hả.

Con bé sợ quá, lấp ba lấp bắp, cháu...cháu...a...nhầm...e..m...em...

...xờ...xờ...xin...lỗi anh. Em không chú ý. Em xin lỗi.

Nói xong, chưa kịp định thần lại, chưa kịp nhìn mặt tên khốn dám chửi cô. Cô cong mông lên và đánh bài...chuồn...

Hừ...hừ, mệt.

Đúng là đen đủi mà. Cứ như thế là đã muộn giờ làm của nó.

Con bé đến xin lỗi cô chủ quán rồi rít tỏi vào chuẩn bị công việc.

Công việc của nó khá thuận lợi, hầu hết khách khứa vào quán đều rất tự nhiên và lịch sự...

Nhỏ An cũng vui vì hoàn thành công việc một cách thuận lợi. Nhưng con bé không hề biết rằng: vùng đất mới và công việc mới này sẽ thay đổi hoàn toàn cuộc đời nó...

Tất cả mới chỉ bắt đầu...

6. Chapter 5: Ngờ Ngợ Nhận Ra

Công việc của nó dần đi vào quỹ đạo, con bé vui lắm vì mọi chuyện cứ đi theo những gì mà nó muốn.

6 giờ, hôm nay nó đến đúng giờ làm. Nó sôi nổi xắn tay áo lên giúp chị chủ quán làm việc. Nó luôn thể, luôn yêu công việc một cách vô điều kiện. Chẳng qua từ bé mẹ đã dạy nó rằng làm con gái phải đảm đang phải biết làm việc thì mọi người mới quý. Nghe thế nó tin liền, vì mẹ là người nó thương nhất mà.

Lại nghĩ đến mẹ, nó lại buồn nẫu gan...tự nhiên nó nhớ mẹ nó nghe gớm mặc dù biết rằng không thể nào gặp được mẹ nó nữa. Mãi đến trưa, khi cái nóng của mùa hè thiêu đốt, nó mới dần quên đi cái kí ức buồn kia.

Thu dọn và quét qua cái quán nhỏ vừa xong, lúc bảy giờ nó mới mở hộp cơm chuẩn bị từ sáng ra ăn, cơm đã nguội từ lâu nhưng đối với nó ăn lại thấy rất ngon__ nói cho oai oai tí chứ đói cái gì ăn mà chẳng ngon.

....

....

Đến chiều, nhỏ An đang mải mê rửa bát ngoài cửa quán. Nhà chị chủ thiết kế chỗ thải nước đi hơi bị “thông minh” nên nước cứ tràn lênh láng ra đường, nước dầu mỡ được trộn với dầu rửa bát tạo nên một màu sắc “tuyệt đẹp” kèm theo đó mùi cũng được coi là ” thơm”.

Nhìn chỗ nước tràn đi cùng với tiết trời oi nóng này, con bé An nhà ta nhủ thầm: nước tràn ra cũng có cái lợi...cho đường nó mát và dịu cái nóng đi ý mà. Ặc...đúng là chỉ có chí khôn của An mới nghĩ ra được.

Và rồi...

Chưa kịp vui mừng vì ” công trình nước mát cho đường” của mình. Một chiếc xe mô tô phân phối lớn từ đầu lao như điên qua chỗ con bé đang ngồi...

Và rồi...

Xoẹt..ẹt..t...một phát...

Cái thứ nước sạch nước thơm con bé vừa ca tụng bắn đầy vào mặt với cả quần áo nó. Nhìn xuống chông thấy vậy, nó lộn tiết vô cùng. Quay ngoắt 180 độ lại xem tên lão toét nào dám đi nhanh bắn nước vào mình.

An chột chột dạ khi thấy ánh mắt hấn cũng nhìn mình chằm chằm. Tên kia quả thật ngứa mắt, nó vẫn nhớ như in cái nụ cười đều đặn của thằng cha vừa nãy trước khi nó phóng xe đi mất. Điên thật...

Ngồi xuống tiếp tục công việc, con bé không hiểu sao cứ nhớ đến khuôn mặt của thằng vừa đi. Nó cái gì đó quen quen. Nhưng quen thế nào thì cô cũng không tả được. Nghĩ bụng chắc mình gặp ở đâu rồi nhưng quên, con bé làm luôn một câu: có duyên thì gặp lại, tôi mà gặp lại cậu thì cậu không xong với tôi.

Nói xong nó lại vui vẻ làm việc, nhưng con bé không thể ngờ rằng; cái duyên gặp lại của nó với cậu nhóc lại nhanh đến vậy...

7. Chapter 6: Vô Duyên

Lại một ngày mới bắt đầu...

Hôm nay bé An nhà ta dậy rất sớm nha, đơn giản vì tối qua dự báo thời tiết bảo là hôm nay trời đẹp, tiết trời không quá 27 độ. Thích thế còn gì, nó làm sao mà bỏ lỡ được.

Dậy sớm và chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, nó cấp mông lên phi xe vù vù như bay, đạp thần tốc cho thật nhanh xong con bé nhấc hai chân lên cho xe tự chạy. Xe cứ thế là lao vì vu lên phía trước. Đó là điều nó thích nhất từ khi biết đi xe đạp đến giờ.

Hít...ít...vào...thở...ở...ra cho căng đầy không khí vào phổi. Nó rất hưng phấn mà từng từng dựng xe đi vào quán. Bước vào trong quán với cái bản mặt nhăn nhó, nó bỗng giật mình vì một tên thanh niên đầu đội mũ lưỡi trai ngồi ngay cửa ra vào. Sao cái dáng này quen quen_nó nghĩ thế nhưng cũng không tò mò xem đây là ai.

Vui vẻ bước vào trong bên dọn hàng cho chị chủ, nó cảm nhận được thỉnh thoảng có một ánh mắt nào đó cứ nhìn mình chằm chằm. 1...2...3... Nó vừa đếm vừa quay ngoắt ra xem. Lạ thật, không có ai, chẳng lẽ nó ảo tưởng sức mạnh ư.

Mặc kệ sự lạ mách bảo của giác quan thứ sáu, nó bê túi hàng ra sắp xếp lại và coi như không có chuyện gì xảy ra. Bỗng tên thanh niên ngoài cửa gọi thêm rau mùi, chị chủ quán bảo nó mang ra cho khách. Không chần chừ, nó mang ra luôn, nhưng vừa đặt chỗ rau xuống bàn, “mũ lưỡi trai” ngóc đầu lên. Vừa nhìn thấy bản mặt của tên thanh niên, nó chết điếng. Đây không phải là thằng cha hôm bữa phi xe xoẹt nước bắn lên

quần áo nó sao. Ông trời thật là thương người khi để hấn quay lại đây__nó nghĩ thế rồi tự nhiên cười như con diên trong quán. Một ý nghĩ xấu sa chọt loé lên trong đầu nó.

Ha...ha... Nó lại ” rống” lên to hơn...

Bắt gặp ánh mắt khó hiểu mang theo ý cười của ” mũ lười trai”, lúc bấy giờ con bé mới nhận ra mình đã quá vô duyên khi nhìn chăm chăm vào mặt tên đó từ nãy đến giờ rồi cười một mình.

Rút lại ánh mắt, rút lại nụ cười “duyên dáng”, con bé chạy một mạch vào trong không dám thò đầu ra ngoài.

Xấu hổ ới là xấu hổ, nó đứng trong quán mà đập tay vào tường không biết bao nhiêu là lần vì hành vi vừa rồi của mình. Xấu hổ lại thấy bản thân cực kì vô duyên, nhỏ An thò đầu ra xem phản ứng của tên “mũ lười trai” như thế nào.

Ồ...may quá...tên đó đã đi từ lúc nào không hay. May thay là hấn đã đi không cô không biết mình sẽ phải làm gì đối với hấn..

On giờ tất cả chỉ là sự vô duyên không đáng có, là lỗi kĩ thuật trong hậu trường mà thôi.

Thế là tất cả các nơon vui vẻ sáng khoái từ sáng đến giờ của con nhỏ bỗng chốc bay biến theo tên “mũ lười trai” khôn kiếp kia.

Ghi hận...ghi hận...con nhỏ nghĩ vậy rồi lại làm việc trong tâm trạng không mấy thoải mái như vậy từ sáng cho tới lúc ra về.

8. Chapter 7: Ngụy Hiểm 1

Về đến nhà với tâm trạng mệt mỏi, thay quần áo tắm rửa xong xuôi con bé nằm luôn lên giường. Tối nay chắc có lẽ nó phải nhịn đói vì gạo vừa hết, nó thì chưa nhận được đồng lương nào, tiền trong túi cũng chẳng còn là bao nên nó đành phải tiết kiệm cho qua bữa.

Nghĩ bụng nằm lên giường đánh một giấc ngủ thật sớm cho đỡ nhớ tới cái đói, nhưng cái hình ảnh tên ” mũ lười trai” cứ quanh quẩn trong đầu khiến nó không sao chợp mắt được. Bụng cứ réo lên từng hồi như lên án hành vi tiết kiệm tiền không đáng có của nó.

Ngước nhìn đồng hồ mới hơn 8 giờ, nó thăm nghĩ bây giờ ra ngoài xe cộ vẫn đông chắc không lo. Một thân một mình con gái ở đây, nó lo lắm nên cũng chẳng mấy khi ra ngoài lúc đêm tối như thế này. Hôm nay coi như đen đui một lần, nó vội mặc tạm bộ quần áo dài rồi đạp xe thật nhanh ra quán tạp hoá ngoài đường lớn.

Cái quán chắc cũng phải hơn 1 cây gì đó, nó nhắm tính rồi đạp xe tăng tốc hơn cho nhanh. Mua xong nó vội vàng cong mông đạp như chạy giặc mà về. Đi đến góc cua, bỗng có hai chiếc xe ga ép xe nó vào góc tường. Những tên trên xe đều cười trần, thân hình thì xăm trổ nhìn không khác gì con ngợm. Chúng nhìn An cười với nụ cười gớm giếc.

Lúc đó, thằng lên tiếng chắc có lẽ là tên cầm đầu nói:

- Này, cô em, sao tối thế này lại đi chơi một mình thế, có đi chơi với bọn anh không???

Dứt câu, mấy tiếng cười nghe ngứa tai của bọn đàn em lại vang lên khiến con bé run bần bật. Đây là lần đầu tiên nó đi ra ngoài buổi tối và bị trêu như thế này, nó sợ hãi và chẳng biết xoay sở ra làm sao cả.

Chưa kịp lên tiếng van xin mấy tên xăm trổ thì một tên trong bọn lại bắt đầu cợt nhả:

- Nhà em ở đâu, để anh mang về, anh nhìn thế này thôi nhưng phong độ ngồi ngồi đó nha.

(phong độ cái mả cha mày, bà mày diên lên thì quyết sinh quyết tử với chúng mày luôn đấy chứ bà không khách khí nữa đâu nhé__đó chỉ là suy nghĩ trong bộ não phi thường của nhỏ An)

Tên kia vừa nói, bọn bên cạnh lại cười ha hả hử cả bộ rằng chó luộc gồm giếc:

- Đi thôi, đi với bọn anh đi, em sẽ rất sung sướng cho mà xem.

Chưa nói hết câu chúng đã giành lấy xe đạp của con bé vứt sang một bên. Chúng đang vác An lên xe, con bé bây giờ chỉ còn ư...ư...những tiếng rất nhỏ trong khoang miệng của mình. Nó cố chống cự nhưng một mình thân con gái thì làm sao địch nổi mấy con “trâu chó” bên cạnh.

Nó vô vọng mà nước mắt tuôn rơi, tự nhiên nó nhớ đến ba và mẹ nó...

9. Chapter 8: Nguy Hiểm 2

Tất cả tưởng chừng như vô vọng... nhưng khi An sắp bị quăng lên xe thì một chiếc mô tô phân phối lớn lao đến. Nó đâm sầm vào chân của một tên đầu cạo trắng hếu, tên đó kêu như lợn bị chọc tiết.

Hắn ngã xuống đường, ôm chân lê từng bước đến đồng bọn. Lũ người xăm trổ đã nhận ra sự có mặt của kẻ khác, chúng bắt đầu cảnh giác và chuẩn bị động thủ. Bỗng, kẻ cầm đầu lên tiếng:

- Thằng chó, mày là ai, không phải việc của mày mà xen vào.

(đáp lại chỉ là hơi thở phì phò như mấy con nhện của lũ đàn em).

- Khốn kiếp, nói đi, mày là thằng nào, xéo nhanh đi không đừng trách bọn tao ác.

(đáp lại chỉ là tiếng ve và rành rành kêu ran trên những tán cây).

Tên cầm đầu điên tiết hừ lạnh...

Do trời tối nên con bé không nhìn rõ ai với ai, nó chỉ biết người vừa tới rất cao. Anh ta hình như biết võ, mấy tên “trâu chó” kia thấy thế cứ lao tới nhưng lại bị đạp ra xa như con thiêu thân.

Một phát...hai phát... Chúng nằm đè lên nhau kêu oai oái như một đàn lợn chuẩn bị bị đưa lên bàn mổ.

An đứng như chôn chân do chứng kiến cảnh tượng vừa rồi. Nó kinh hãi mặt cắt không còn giọt máu chứng kiến trận đánh giữa một chọi sáu tên.

Xong xuôi, mấy tên xăm trổ chạy mất hút không dám quay đầu lại. Đứa thì quên áo, đứa thì chạy quên không lấy cả dép. Chúng phi xe bán sống bán chết ra khỏi con ngõ mà không dám quay đầu nhìn lại.

Toàn thân vẫn tun lên bần bật, An ngược lên nhìn cái bóng cao lên khênh. Cái bóng vẫn đứng đó và dường như cũng đang đứng nhìn con bé.

Bỗng chốc, cái bóng tiến đến. Lúc này con bé mới nhìn rõ hơn, tên này đội mũ lưỡi trai, rất cao. Nhưng dù cố gắng con bé vẫn không nhìn rõ mặt người đã cứu mình. Đơn giản vì một phần bị mũ lưỡi tai che khuất khuôn mặt, hai là do ánh sáng hắt ra từ nhà dân không đủ sáng để con bé nhìn thấy.

Cái bóng càng tiến đến... Con bé có thể cảm nhận được...

Bỗng chốc toàn thân nó run lên, trước mắt tối lại. Bây giờ bủa vây quanh nó chỉ còn bóng tối... Một mùi hương từ cơ thể ai đó mang lại_hương tranh.

Con bé đã ngất...

10. Chapter 9: Mệt Mỏi

Grừ... Grừ... Tinh... Tinh...

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ giấc ngủ khó nhọc của An. Con bé tỉnh giấc lục tìm điện thoại. Có một tin nhắn của số lạ: (sao rồi, đỡ hơn chưa?)

Thầm nghĩ ai đó gửi nhầm máy nên nó không nhắn tin trả lời. Ôm đầu lật chăn đứng dậy, nó không hiểu sao mình có thể về được đến nhà. Chân tay mỏi rã rời và mệt lử đừ. Nó đứng còn không vững thì làm ăn được gì. Đành tiếc đứt ruột gọi điện xin nghỉ chị chủ quán. Gọi xong nó vào đánh răng và đi thẳng trong bếp. Đập vào mắt nó là bao nhiêu đồ ăn thức uống mới coong.

Oimeoi...cái gì vậy, không biết con được bà tiên hay ông bụt nào giúp đây vậy trời. Thích quá đi à. Con bé tên An vừa ngồi xuống bàn ăn vừa nghĩ bụng. Mà không biết ai lại tốt với nó thế. Chắc có lẽ nó ăn ở tốt nên được người thương cũng là chuyện dễ hiểu. Nó vừa ôm ảo tưởng vừa cười tí mắt.

Con bé sướng diên lên ăn ngấu ăn nghiêng bù cho bữa tối qua không ăn gì. Nhắc đến tối qua, con bé lại nhớ đến người thanh niên đã giúp nó, đột nhiên trong đầu nó lập phép so sánh người ấy với tên khốn mủ lười trai trong quán hôm trước. Một phép so sánh bất ngờ xuất hiện trong đầu nó.

Không biết đến bao giờ nó mới gặp được người đó, cái duy nhất nó nhớ về anh là mùi hương tranh thơm mát tinh khiết mà trước khi nó không biết gì cảm nhận được. Có thể anh chính là người mang nó về nhà? Mà tại sao anh biết chỗ nó ở? Tại sao anh lại có chìa khoá? Tại sao trong nhà nó lại có nhiều đồ ăn đến vậy, không lẽ anh chính là ông bụt mua đồ ăn cho nó sao? Bao nhiêu câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu. Tự nhiên nó muốn gặp lại người con trai đó.

Không có gì đặc biệt cả nhưng nó vẫn nhớ mẹ đã từng nói với nó: sống ở đời có nợ là phải trả,đừng bao giờ cứ ôm nợ nần vào người, đến lúc đó người khổ và vất vả chỉ có bản thân mình mà thôi.

Nó muốn trả nợ cho anh, đơn giản vì nó cũng đã từng chứng kiến gia đình ôm gánh nặng nợ nần vào người, nó rất ám ảnh nên không muốn chứng kiến cảnh tượng đó xảy ra thêm một lần nào nữa.

Nó là đứa hay suy nghĩ, thế nên nó lại được một đêm nữa mất ngủ. Đến đêm, trong cơn mơ ngủ chập chờn, nó lại nhìn thấy Mao. Nó nói với Mao rằng:

- Bây giờ anh khoẻ không?...anh nhớ em chứ?...em là bé Bít đây...

Nó nói với anh rất nhiều thứ, về cuộc sống xung quanh của nó, về những khó khăn, bế tắc cũng như nguy hiểm mà nó gặp phải. Nhưng anh không nói câu nào, anh chỉ đứng nhìn nó rồi anh đi mất.

Nó nhìn anh đi, miệng cứ gọi với theo anh...ơi...anh...ơi...nhưng anh vẫn không quay lại.

Giật mình tỉnh dậy, nước mắt nó đã nhoè gối từ bao giờ...

11. Chapter 10: Khoảng Lặng

Ngày tháng thấm thoát nhanh như thoi đưa, ngày dài đêm ngắn cứ lần lượt trôi qua...

Cái tên "mủ lười trai" thì hôm nào cũng đến quán ăn. Chắc có lẽ An đã quen với việc đón nhận ánh mắt kì lạ, nụ cười khó hiểu và có thiện cảm hơn (vì tên này cũng đội mũ lười giống người ấy) cho nên nó cũng không lờ mờ nguýt hắt như trước nữa mà thay vào đó là thái độ hoà nhã dễ gần như bao vị khách khác.

Chắc có lẽ bởi cái tính mau quên, dễ nguôi giận mà khách nào vào quán cũng thích nó. Nhiều lần cũng có khách nóng tính mắng nó nhưng nó cứ lấy nụ cười nhí nhảnh ra làm ai muốn mắng cũng không mắng được nó nữa. Thành ra người ta đã quý lại càng quý.

Cũng sắp đến ngày nó phải nộp đơn nhập học. Nhớ không nhầm hình như là ngày 25 tới, con bé háo hức lắm nhưng háo hức cũng chỉ một phần thôi vì nó cũng hơi lo sợ nữa. Tại nó là học sinh mới mà.

Nghĩ băng quơ mãi đến lúc thằng cha “mũ lưỡi trai” gọi hai, ba câu tính tiền nó mới ngẩng người ra. Chạy vội vàng tới chỗ đó, nó nói:

- Dạ, anh 50 nghìn tất cả ạ!

Hắn mở ví và đưa tiền cho con bé, trước khi đưa tiền, hắn bảo:

- Giọng nói rất hay!

Cũng chỉ vì câu nói này mà làm nó lao đao cả ngày trời. Hắn bước qua mặt nó và đi mất. Đập vào mũi nó lại là mùi hương ấy_cái hương tranh mát dịu sau lần được người ấy cứu. Chẳng lẽ nó bị ảo tưởng mà nhận nhầm người hay chính hắn là người đã...

Vòng vòng những câu hỏi làm nó càng bế tắc. Nó cầm tiền và đưa cho chị chủ. Bình thường thì nó chỉ nhặt rau và rửa bát nên không mấy khi bị gọi ra tính tiền cho khách. Hôm nay chị chủ đang bận nấu thêm nước dùng nên nó mới phải ra. Ai ngờ đâu chính cái gặp này lại là một chuỗi sự việc xảy ra về sau đối với con bé...

* *

*

Hôm sau nó xin về sớm để còn chuẩn bị hồ sơ xin nhập học. Nó lúng ta lúng túng chẳng biết làm thế nào nên gọi về cho ba. Ba nó nói cho nó nghe, nó ghi chép đầy đủ vào một tờ giấy rồi chào ba.

Thật ra nó không muốn tắt máy đột ngột như vậy, nhưng nói chuyện lâu sẽ càng làm nó nhớ ba hơn nên con nhỏ mới vội vàng tắt máy như thế, nó tự nói với bản thân rằng phải thật sự mạnh mẽ chiến đấu với khó khăn để ba nó có cuộc sống tốt hơn. Nhưng có ai biết ngoài mặt nó cười nhưng bên trong đang rỉ máu.

Thực ra đáng nhẽ con bé An không phải chuyển trường đột ngột như vậy. Còn một năm nữa thôi chẳng ai muốn chuyển trường lạ thầy cô, lạ bạn bè cả. Nhưng khi gia đình nó phá sản, tiền đầu tư vào trường của gia đình nó bị cắt. Nhà trường và các thầy cô không hoan nghênh nó nữa cũng là chuyện bình thường. Ba nó cũng tức giận vì vụ đó nên bắt con bé chuyển trường luôn.

Nói như vậy chứ lúc chưa phá sản An cũng rất được nuông chiều. Chính vì vậy mà khi phải đi làm kiếm tiền nuôi ba con nhỏ đã năm lần bảy lượt ốm dờ. Thế nên cái khung hình bộ xương của nó lại càng ngày càng trông rõ hơn như vậy.

Biết ba ở nhà cũng vất vả chứ không khá khẩm gì nên nó cũng không dám nói tình hình của nó ở đây ra, đơn giản vì nó sợ ba nó lo lắng. Thương ba nó lắm nhưng đôi khi nó phải kìm nén tất cả.

Nó tin rằng, tương lai sẽ tốt đẹp hơn đối với những người biết phấn đấu vì lí tưởng của mình. Nó tin vào tương lai của nó vì đằng sau luôn có ba nó ủng hộ...

12. Chapter 11: Hấp Tập

Đúng 6h30, trong bộ quần áo tinh khôi, trong mái tóc dài buộc gọn sau lưng, nó cầm túi hồ sơ nhập học trên tay đi đến trường. Con đường đi học của nó hôm nay sao lại dài đến vậy. Lạ lùng thay cảm giác trong nó cứ như ngày đầu tiên đi học vậy. Có bờ ngõ, lo sợ nhưng cũng có phần vui vì sắp được đi học.

Mới đây thôi nó xa trường cũ trong sự tiếc thương của các bạn, trong những cái lườm nguýt khó ưa của giáo viên. Mỗi lần các thầy cô cười với nó chỉ vì tiền của ba nó rót xuống đầu tư cho trường. Bây giờ hết rồi, nó bị đối xử như vậy thì có trách ai được.

Lại sắp qua một mùa hoa phượng. Nó lại sắp là học sinh của một ngôi trường mới, một ngôi trường xa lạ. Không biết ở đây điều gì sẽ chờ nó ở phía trước nữa.

Kítttttssss....

Uỳnh...rắc...rắc...uỳnh...nó ngã xe và nằm một tư thế rất đẹp ngoài đường phố. Không ai nâng đỡ, không ai hỏi thăm, nó đã quá quen với sự vô cảm của người đời rồi nên việc tự lập rồi tự tự đứng dậy, tự phỉu quần áo và nâng xe lên đi tiếp của nó là chuyện quá bình thường. Nó nghĩ chẳng ai quan tâm nó ngoài bố mẹ cả. Nhưng nó đã nhầm, ở phía góc tường nào đó có một ánh mắt chứng kiến toàn bộ chuyện vừa rồi khẽ rung lên đầy sốt sa...

Thoáng cái đã tới trường, nó đứng trước cổng, ngược mắt lên nhìn cái biển to dùng TRƯỜNG TRUNG HỌC PHỔ THÔNG LONG KHÊ mà thấy lo lắng. Nó không dám vào trường bây giờ vì lũ học sinh chưa đến giờ vào lớp. Chúng đi học hè mà cứ như đi biển vậy: đứa dép tông, đứa quần bò thật chẳng ra thể thống gì cả. Nó nhìn mà hoa hết cả mắt nên nó chỉ dám đứng cạnh trường chờ tiếng trống báo vào lớp mới dám dắt xe vào.

Đúng là trường ngoài phố có khác, nó không giống với ngôi trường mà ngày xưa con bé từng theo học. To hơn, đẹp hơn, khang trang hơn, ngay cả trong tương tượng của nó thôi cũng không bao giờ mơ mình được học một ngôi trường như vậy.

Tất cả là nhờ có ba, tuy nhà vất vả nhưng ba vẫn muốn nó lên đây học để có tương lai hơn. Nó nghĩ đến ba mà thương ba hơn. Nó sẽ phải cố gắng hơn nữa để không bỏ phí cái tình thương của ba dành cho nó.

Rồi nó đi đến phòng ban giám hiệu, gặp cô hiệu trưởng, cô nhận hồ sơ và học bạ cũ của nó. Nhìn học tập và thành tích ở trường cũ, cô khen nó học khá và bắt đầu bàn giao lớp. Lớp của nó là lớp 12A1 chuyên toán, hoá, sinh. Nó vui lắm vì đúng môn nó thích.

Bàn giao lớp xong lúc bấy giờ cô mới nói:

- Vào môi trường mới có lẽ sẽ mất một thời gian. Chỉ cần quyết tâm thì em sẽ làm được thôi.
- Vâng, em cảm ơn cô, em sẽ cố gắng học tập. Nó cười đáp
- Ở trường ta có quỹ từ Sở đưa xuống, học sinh nào có thành tích học tập tốt thì hằng năm sẽ được học bổng. Em cố gắng nhé vì chỉ còn năm nay thôi mà.

Nghe thấy vậy nó vui lắm, nghĩ sẽ phải quyết tâm học tập để có được cái học bổng đó liền gật đầu đồng ý.

- Từ mai em bắt đầu đi học, học hè rất quan trọng vì nó ôn lại kiến thức lớp cũ. Hoàn cảnh như em sẽ được miễn giảm một nửa. Bây giờ xong rồi, em về nhà chuẩn bị đồ dùng rồi mai bắt đầu vào học.

Nghe cô nói vậy mà nó vui lắm. Cô hiệu trưởng mới của nó tốt quá. Nó chào cô rồi mừng quýnh chạy chân sáo về để chuẩn bị đi học.

13. Chapter 12: Những Nỗi Buồn Không Tên

Trên đoạn đường về nhà, An không quên rẽ vào quán chị chủ nhận tiền lương. Có lẽ nó phải nghỉ sớm vì lịch học trên trường đã có. Nhưng sự đời không như là mơ, bước vào quán như mọi ngày, cười một cái thật tươi với chị chủ như mọi ngày. Nó mon men lại gần và nhắc đến chuyện tiền lương.

Từ bản mặt cười cợt giả tạo mọi ngày, thay vào đó hôm nay là một câu nói được “xả” ra từ miệng chị ta khiến con bé chết điếng:

- Mày là ai? Sao lại vào quán tao đòi tiền?
- Chị... Chị đang đùa phải không. Em là An đây. Em làm cho chị được gần một tháng rồi đấy.
- Tao không biết An nào hết, mày cút ngay. Mày tưởng kiếm được đồng tiền dễ lắm hay sao, con ngu này. Cút.
- Chị... Chị... Sao chị có thể lừa tôi như thế. Chị thật là tráo trở, chị nói lời không giữ lời.

Bốp...

Chưa kịp nói hết câu, con bé tội nghiệp đã bị chủ quán bịp bợm cho một phát tát. Nó không khóc một giọt nào mà cứ đứng như trời trồng ở đấy.

Cái tay của chủ quán lại dơ lên, nhưng chưa kịp tát con bé thì có một bàn tay khác đã giữ chặt lấy. An ngược mắt lên nhìn, "mũ lưỡi trai" đây mà, sao hấn lại ở đây.

Không để ý đến cái nhìn của An, Minh Đức nói đúng 11 từ lạnh lùng:

- Một là trả, hai là ngồi uống trà với cảnh sát!

Bà chủ quán vẫn căng cứng cái mặt không chịu để yên định vùng ra khỏi tay của Minh Đức, bà ta lườm bàu quát:

- Mày là thằng nào, mày tin tao vả vỡ cái mồm mày ra không?

Lần này Minh Đức kiên thật, cậu bẻ quặp tay chủ quán ra sau rồi gằn từng tiếng:

- Tôi đang nói chuyện rất tử tế với bà. Lấy danh nghĩa là người thường xuyên ăn ở quán, là bạn của An, tôi có đầy đủ bằng chứng chứng minh bà lừa gạt người khác.

Mụ chủ tái mét, vôi vôi vàng vàng chạy vào lấy tiền rồi đưa cho nhỏ An. Tuy trong lòng đang tức lộn ruột nhưng ngoài mặt vẫn sợ Minh Đức nên bà chủ không dám ho he nữa lời.

Cầm được tiền, Minh Đức lôi nhỏ An một mạch ra khỏi cái quán chết tiệt. Cậu nhóc cứ lôi nó đi như thế cho đến khi con đường mà họ đi dần thưa người mới quay lại nhìn kẻ đi theo mình.

Vừa quay lại, cậu nhóc giật mình khi thấy từng giọt nước mắt rơi trên má nó. Nó cứ khóc, khóc thật to như chỉ có một mình nó vậy. Bao nhiêu tủ thân, uất ức trong những ngày qua nó chúi vào giọt nước mắt hết. Không biết tại sao hôm nay nó lại muốn khóc đến thế. Bình thường nó kìm chế cảm xúc của bản thân rất tốt. Nhưng có lẽ cái gì cũng có giới hạn, tức nước thì vỡ bờ nên nước mắt nó cứ tuôn rơi mãi.

Cậu nhóc cũng không nói gì, cứ ngồi đấy lau nước mắt cho nó. Vậy là buổi chiều hôm đó. Người đi ngoài đường nhìn thấy một cảnh tượng dễ khóc dễ cười: một người khóc, một người lau nước mắt; một người xì mũi, một người liên tục đưa khăn giấy.

Khóc chán, con bé mới quay sang hỏi "mũ lưỡi trai":

- Cậu là ai?

Ặc, một câu hỏi phi điển hình mà chỉ có An mới hỏi được.

- Tôi là Minh Đức, nhớ cho kĩ, tôi là Minh Đức.

Nói xong cậu nhóc đi luôn, bỏ lại con nhỏ bơ vơ một mình với ngàn dấu hỏi chấm trong đầu...

14. Chapter 13: Bệnh Nhân

Ngồi thẫn ra một lúc cho đến khi cái dáng cao kều của cậu nhóc đã khuất xa. Lúc này nhỏ An mới phát hiện ra rằng mình đang bị lạc và không biết đường ra. Lúc này khóc cứ đi theo cậu nhóc nên không để ý. Bây giờ nhìn lại mới phát hiện ra mình bị lạc.

Không biết làm thế nào, nó đứng lên khỏi cái ghế đá và thử đi xung quanh xem có hỏi được ai không. Chưa đứng lên được thì nó đã thấy chân mình nhói đau. Lúc này nó mới nhớ ra cú ngã hồi sáng lúc đến trường, lúc đó mới ngã thì không đau, bây giờ nó mới tím và sưng lên nó mới có cảm giác. Muốn khóc cũng không được nữa vì cái tát của chủ quán vẫn hằn in trên má nó, bây giờ sờ lên nó mới thấy sưng và đau. Huhu, khóc cũng không khóc được, có ai phải chịu nghịch cảnh như nó không.

Oh my got, bây giờ làm thế nào để về được đây. Chân không đi được, mồm không kêu được mà lại không biết đường. Ông trời đang thử thách nó cái gì đây không biết.

Trời dần dần về nhá nhem tối, con bé lại càng sợ. Lòng thầm trách cái tên "mũ lưỡi trai" tự nhiên bỏ rơi nó.

Đang ngồi, bỗng nó thấy một cái dáng to lù lù từ xa xuất hiện, cái dáng cao lêu nghêu nhìn quen quen. Thế là nó cứ hết với tay xong lại rung cái cây bên cạnh để cho cái người kia nhìn thấy. May thay, ông trời có mắt, cậu ta đang dần dần tiến lại phía phía nó. Nó thở phào nhẹ nhõm.

Cái bóng đến gần, ày, thì ra là "mũ lưỡi trai" thảo nào nó cứ thấy quen quen. Thế là cậu nhóc đã quay lại, nó vui lắm. May thay cậu ta không bỏ rơi nó.

Cậu nhóc quay lại không phải mang theo cái xác không mà còn mang theo một túi đồ. Nó mở ra thì toàn là thuốc giảm đau, ôxi già, băng gạc..bla...bla

Chưa kịp hỏi thì cậu nhóc đã nhấc cái chân sưng tím của nó lên, mở lọ thuốc và bôi lên. Động tác thật nhẹ nhàng khiến nó cảm thấy ấm lòng nơi đất khách quê người này. Hết bôi chân xong cậu lại lấy lọ khác bôi lên mặt. Cứ như vậy từ chỗ sây sước lúc ngã xe ban sáng đến cái tát của mẹ chủ quán đều được cậu ta bôi hết.

Xong xuôi, mọi thứ trở nên yên lặng, bỗng thấy không khí quá ngọt ngào nên An mở lời trước:

- Ày, cậu thật tốt bụng nha, giúp tớ nhiều như thế mà tớ chẳng giúp lại cậu cái gì quả thật là áy náy. Tên cậu cũng rất hay, hôm nay mới nhìn rõ mặt cậu, cậu thật đẹp trai, cao to....bla...blaa

(Ai đó thoáng toát mồ hôi với lời nịnh nọt ngọt như đến sờn cả gai ốc của đứa ngồi bên cạnh)

- Tớ không biết cậu bao nhiêu tuổi nên tớ xưng là cậu tớ nhé. Tớ mới đến đây nên không có bạn. Tớ cho phép cậu là bạn của tớ.

Nói một thôi một hồi, con nhỏ nuốt nước bọt mấy lần cho ngọt giọng rồi chuẩn bị nịnh nọt tiếp thì một trai nước khoáng bỗng xuất hiện trước mặt nó. Thấy mình quá vô duyên nên nó vội vàng cầm lấy trai nước và uống rồi im

thín thít.

Đến bây giờ ngồi cạnh cậu nhóc, con bé mới ngửi thấy hương tranh từ cơ thể cậu, lại là mùi hương đó. Cậu nhóc khiến cô bé vô cùng tò mò.

Đợi nói nhỏ An nói hết, cậu nói ôn tồn nói:

- Thứ nhất, cậu bây giờ là con nợ của tôi, tôi nói gì phải nghe, vì tôi luôn đúng.
- Thứ hai, tôi không chấp nhận làm bạn của cậu.
- Thứ ba, bây giờ cậu về hay ở đây tùy cậu tiếp.

Cậu bé nói dứt câu An mới nhìn bầu trời, trên đó đã thấp thoáng những vì sao. Bây giờ con bé mới tá hỏa nhớ đến xe đạp của mình vẫn dựng ở quán mẹ chủ quán.

Đoán được ý nghĩ của đứa bên cạnh, Đức Minh mới từ tốn nói:

- Xe cậu tôi đã cho người mang về, còn bây giờ cậu phải đi với tôi.

Nói xong, cậu nhóc kéo tay con bé đến một chiếc Ô tô đen xì mang biển kiểm soát AM2307. Chiếc xe nổ máy, phóng như bay trên đường và mất hút khỏi con đường vắng.

15. Chapter 14: Điều Bất Ngờ

Chính thức bị mụ chủ quán lừa tiền, con bé tên An mới thấm ra một điều rằng cuộc sống bươn trải ở bên ngoài và những đồng tiền kiếm ra không phải là dễ.

Vừa một tiếng trước nó còn bực mình, còn trách mắng mụ chủ tệ bạc. Vậy mà bây giờ đã chóng quên và thông cảm cho mụ ta vì kiếm được đồng lương không phải là dễ.

(Ai đó bắt đầu ngao nhán, cậu đi dép trong đầu nó, với cái tính khí như vậy của nó sớm muộn gì cũng có ngày hết tiền phải bẻ hết răng đi mà bán_nghĩ đến đây cậu lại bắt đầu khó chịu)

Người cứ ngăn ra suy nghĩ hết cái nọ đến cái kia. Mãi đến khi xe dừng lại nó mới hoàn hồn. Ày, “mũ lưỡi trai” định đưa nó đi đâu đây ta, trong đầu nó bây giờ đang có hàng trăm hàng ngàn câu hỏi quần quanh.

Cứ đứng im như phỗng, hết kiên nhẫn cậu nhóc phải lôi tay con bé vào mới thôi cái hành động ngớ ngẩn. Trước mắt nó bây giờ đang là một nhà hàng ăn sang trọng. Nó cao và rộng, chưa kể hai bên lối vào đèn điện sáng chói, nó không biết đây là lối kiến trúc nào nhưng có lẽ là của phương Tây. Ở cửa là có một tốp phục vụ đứng nghiêm chỉnh, thấy con bé và “mũ lưỡi trai” đi đến thì kính cẩn chào “cậu chủ”.

What? Cậu chủ ư, không phải mình chẳng lẽ là hần sao? Hần có cả cái quán ” tràng hoành” như thế này cơ á. Có rất nhiều điều bất ngờ mà nó còn chưa biết về cậu nhóc này. Mãi đến khi ngồi ăn toạ vào chiếc ghế của bàn ăn nó vẫn còn nhiều thắc trong đầu.

Hít...hít...ít...thơm thế... Mãi suy nghĩ mà con bé không hề biết rằng nhân viên phục vụ cứ tấp nập mang đồ ăn ra. Trên khuôn mặt họ không một chút biểu cảm mà như một con rô-bốt chỉ biết bưng bê. Họ không hề để ý đến sắc mặt biến thiên từ xanh sang đỏ kinh hoàng của con bé.

Cái bàn thì “bé” như hai cái giường ngủ chụm vào mà thức ăn lại bày la liệt. Thơm quá, con bé bắt chọt nuốt nước bọt ừng ực. Nó không hề biết rằng những hình ảnh không mấy mỹ quan của nó được thu hết vào tầm mắt của ai đó.

Bỗng, kẻ đối diện phá vỡ sự yên lặng:

- Ăn đi, tôi biết là An đang đói.

Thực ra nó không phải muốn làm kiêu căng gì, nhưng nó cũng thấy áy náy lắm vì người ta đã hết lần này tới lần khác cứu mình. Bây giờ đến ăn của người ta nữa thì còn ra thể thống gì. Nó đã nợ anh quá nhiều nên nó không dám để bản thân mang nợ thêm nữa.

- Ăn đi, coi như bữa cơm này tôi mời, An không phải áy náy vì tôi cũng đang đói, không muốn ăn một mình nên kéo An đi cùng thôi.

Nghe thấy vậy nó mới thở phào, nó liền đáp:

- Vậy tôi không khách khí nhé!

Ai đó gật, và con bé An nhà ta bắt đầu công việc bận rộn...

16. Chapter 15: Bữa Ăn Giữa Người Và “nhộn”

Bắt đầu tác chiến... Nhỏ An nhà ta ăn rất lịch sự, không lộ ra cái thói xấu ăn uống “phòng mang chọn má” của mình.

Đũa bắt bắt đầu sẵn sàng, trên khuôn mặt con bé vẫn giữ sự tế nhị, gấp một miếng...bỏ vào mồm...àý...ngon quá...gắp miếng hai...bỏ vào mồm...àý...tuyệt vời. Thế rồi nhỏ An nhà ta quên mất cả sự tế nhị vốn có khi ăn uống, con bé gấp liến thoắng, hết tay phải rồi đến tay trái, phòng mang chọn má lên cứ như sợ người ta

ăn mất. Một phần vì ham ăn, phần vì đói nên nó ăn không biết trời biết đất là gì. Nó không hề biết rằng trong khi nó ăn có một ánh mắt mang theo sự trù ẻo cứ nhìn nó...

Bữa cơm tối nay quả thật là diễn hình cho việc người ta chăm lợn và vỗ béo lợn như thế nào cho lợn mau lớn....

Khi bụng đã đầy, nó buông đũa xuống, lúc bấy giờ con bé mới phát hiện ra có một ánh mắt cứ nhìn mình chăm chăm. Hai tay người đó chống lên cằm, đũa chưa động, khăn giấy chưa buông. Giật mình thon thót, con bé lên tiếng:

- Sao...sao cậu không ăn, tôi tưởng cậu đói mà. Sao cứ nhìn tôi chăm chăm thế.
- Tôi no rồi, có phải An mới chỉ nhìn đói trưa nay thôi không.
- Hàm ý...hàm ý...cậu ta dám chơi chữ với mình đây mà. Nuốt cục tức vào trong. Nó nhỏ nhẹ đáp:
- Cậu ăn rồi sao bát và đũa vẫn chưa mở ra thế kia, không đói à, hay để tôi gấp cho nhé.

Cười nhếch răng như một con dỏ nhìn đối phương. Bốn mắt nhìn nhau tầm 2 phút, lúc bấy giờ giọng nói của kẻ đối diện vang lên làm nó chết điếng:

- Ngắm An ăn tôi no rồi...

Ặc...ặc... Ông trời ơi, xin cho con một cái lỗ để con chui vào. Nó tái mét nhìn vào tên đối diện. Một ánh cười trong đôi mắt cậu nhóc làm nó càng mất tự nhiên hơn.

Bỗng hấn đứng dậy và đi về phía con bé, con bé cứ trơ cái mặt cứng đờ ra nhìn đối phương. Hấn tiến đến cầm khăn giấy và nhẹ nhàng lau đồng dầu mỡ dính trên miệng con bé. Người con bé giờ thì mềm như sợi bún. Bật quạt to chắc cũng có thể bay đi mất.

Câu nói tiếp theo của cậu nhóc lại càng làm cho con bé sook hơn:

- Từ bây giờ An là con nợ của tôi. Tôi nói gì phải nghe, và không được làm trái lời. Hãy nhớ lần sau mà gặp hãy gọi tôi là Đức Minh.

Đang ở trên mây cao mà chỉ nghe một câu nói của cậu ta khiến nhỏ An rơi bịch phát xuống đất. Đau ê ẩm. Tên khốn này, thật gian xảo khi hấn đợi cho đến khi An ăn uống no say mới bắt đầu nói ra mục đích thực sự. Cao thâm...

quá cao thâm...coi như An khâm phục...

Nhỏ An nhà ta quả thật ngu ngốc khi không hề biết rằng mình đang dần dần đi vào cái bẫy của con cáo già gian xảo...

17. Chapter 16: Mông Lung

Không biết về nhà bằng cách nào, mà có biết bây giờ nó cũng chẳng quan tâm nữa. Nó không biết mình đang lâm vào điều gì mà nó cứ gặp rắc rối hoài như vậy, hết với chị chủ quán, bây giờ lại đến thằng cha bố láo này.

Nghĩ đến lại thấy bực, rõ ràng lúc đầu bảo mời ăn xong về sau lại lôi chuyện nợ nần ra để nó cứng lưỡi. Thật là đáng ghét. Lúc đầu thấy hấn cũng tốt tốt vì cũng đã giúp nó nhiều việc. Bây giờ nghĩ lại lại thấy tất cả đều là âm mưu của tên đó hết.

Thế mà lúc đầu nó còn định cho tên đó làm bạn nữa chứ, không làm bạn, không làm bạn thì thôi nó cũng chẳng cần. Lợn hết cả ruột. Nó xoa xoa bụng vì bữa cơm miễn phí vừa rồi. Hấn thật gian xảo khi đánh luôn vào điểm yếu ăn uống của nó mới sợ chứ. Tên này thật không thể xem thường. Lần sau mà gặp phải cho hấn một bài học cho hấn nhớ đời. Nó cứ nằm đấy ảo tưởng với hàng tá âm mưu trả thù trong đầu.

Cứ nằm mà tưởng tượng, con bé bỗng vùng dậy. Nó vỗ bốp phát vào chán vì cái tội hay quên: chẳng phải nó đang ngỡ ngơ tên bố lão kia là người đã cứu mình hôm bị mấy tên xăm trổ trên hay sao. Bực mình, bực mình cái tội nhìn thấy ăn là sáng mắt lên không nhớ gì đây mà. Huhu.

Nó tự nhủ ở ngoài bán bao nhiêu sữa tắm hương giống nhau. Trùng hợp cũng là chuyện bình thường nên nó vẫn ôm ảo tưởng người cứu nó là một

ông bụt đẹp trai, cao lớn có thể che trở cả bầu trời cho nó. Chứ không phải là cái tên hách dịch kia. Nghĩ thế nó liền vui vẻ trở lại. Nhưng nó lại không hề biết rằng đời không như là mơ, có những sự thật khiến con người ta phải choáng váng...

Nó là một đứa không hay biểu lộ cảm xúc ra ngoài, vì nó biết: một khi người khác biết quá nhiều con người mình thì rất khó tồn tại trong một xã hội như bây giờ. (mẹ đã dạy nó như thế và giờ đây nó đang cố thực hiện những gì mẹ dạy). Cho nên nhiều khi nó luôn khép mình và luôn giấu giếm cảm xúc thật. Không hiểu hôm nay trời sui đất khiến như thế nào mà nó lại có thể làm được những hành động, cử chỉ vô duyên để tên bố lão đó bắt được thóp. Đã đến lúc nó phải xem lại mình.

Mơ nghĩ đủ rồi, nó đứng dậy đếm lại số tiền được trả và chuẩn bị đồ dùng để mai bắt đầu đi học. Nó sẽ không phải mua thêm quần áo vì quần áo năm trước của nó vẫn còn rất mới. Nó chỉ cần thay cái mác trường thì ổn rồi. Là hộ nghèo nên số tiền làm của nó cũng chỉ phải nộp một nửa. Số còn lại nó cất dưới gối và tắt đèn đi ngủ...

Và thế là hôm nay, khi hai kim của đồng hồ duyên dáng chỉ đúng số 12 nó mới chìm vào giấc ngủ. Nhưng con nhỏ lại không hề biết rằng ở dưới nhà có một chiếc xe thể thao mang biển kiểm soát AM2307 đứng đấy chờ nó tắt điện mới rời đi...

18. Chapter 17: Tinh Khôi Em Đến Trường

6 rưỡi sáng.....Aaaaa...

Muộn mất rồi...trời ơi...muộn mất rồi là muộn mất rồi...

Nó cứ thế ba chân bốn cẳng hét chạy đi thay quần áo rồi tóc tai giày dép. Đúng 6h45, nó đã dắt được chiếc xe đạp thân yêu và phóng vù vù đến trường. Đi ra khỏi con ngõ nó mới thấy thiếu thiếu cái gì...quay lại...aaa...quên không mang cặp theo...đi học mà không mang cặp thì mang cái gì...thế là con bé lại sáu chân ba cẳng đạp thực mang về lấy cặp.

Cái gì đã gọi là bản tính trời sinh thì luôn khó sửa. Trong trường hợp này cái tính hay quên, chậm chạp của nó được thoải mái phát huy...

Hú hồn hú vía... Cuối cùng, con bé An nhà ta cũng đến được trường vào lúc 7h10, quả đúng là may mắn. Nó đã đạp xe như một con thiêu thân ngoài đường, cứ lao lao ền lao mà không cần biết xe cộ đi ở ngoài đường ra sao.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học nên nó phải theo thầy chủ nhiệm vào lớp để thầy giới thiệu với các bạn. Hồi hộp vô cùng, nó đi mà cứ nhìn xuống chân mình vì quá lo lắng.

Bụp...

Nó đâm vào ngực ai đó (người vừa rồi là giống đực_cái này thuộc về bản năng)... mãi ngấm chân quá nên nó không chú ý đường đi cũng là chuyện bình thường. Nó ngừng lên định xin lỗi thì cái dáng cao đó đã vụt qua, rẽ xuống lối cầu thang. Một mùi hương quen thuộc sộc vào mũi nó, cái người ấy không lẽ là...

Nghĩ vậy, nó chạy vù về phía cái dáng cao vừa đi khuất, nhưng đáng tiếc, trước mặt nó bây giờ là lối xuống cầu thang vắng tanh không một bóng người.

Thầy học sinh mới tự nhiên chạy quay lại, thầy chủ nhiệm đột nhiên cũng quay hỏi nó có chuyện gì nhưng nó đã lắc đầu và bảo nhận nhầm người. Có lẽ do muốn gặp anh, cảm ơn anh và ám ảnh mùi hương đó quá nên nó mới như thế. Vừa suy nghĩ vừa đi theo thầy giáo, chẳng mấy chốc nó đã tới cửa lớp. Thầy giáo vào trước, cả lớp nhìn thấy thầy tất cả đứng lên chào, nhưng con mắt của chúng lại đổ dồn về phía cửa vì ở đó xuất hiện nhân vật mới chính là An.

Thầy gọi nó vào, giới thiệu nó với cả lớp:

- Giới thiệu với các em, đây là bạn Hoàng Thiên An, là bạn mới của chúng ta. Thầy mong các em sẽ hoà đồng và giúp đỡ bạn để cùng nhau tiến bộ.
- Chào các bạn, mình rất vui vì được học với các bạn. Mong các bạn chỉ bảo thêm. Vừa nói dứt câu, cả lớp đã cho nó một tràng pháo tay coi như là chào đón thành viên mới vào lớp.

Nó nhìn quanh lớp một lượt, nở nụ cười thân thiện ra và chào hỏi mọi người. Rồi đập vào mắt nó là cái bàn chống ở cuối lớp, thế là con bé nhanh nhẩu ngồi tọt luôn vào chỗ. Hừ, nó nhủ thầm nó thật là may mắn vì không bị ngồi kèp.

Thầy chủ nhiệm nó cũng rất dễ gần, thầy luôn chỉ bảo tận tình chứ dù có cáu giận đến mấy cũng không bao giờ mắng học sinh ngu ngốc như mấy vị giáo trưởng cũ của nó.

Một tiết học trôi qua...hai tiết học trôi qua...nó luôn cảm nhận có những ánh mắt xăm soi nó. Nó thì thoáng tính, nghĩ chắc mình là người mới nên các bạn để ý cũng không sao nên nó vô tư hơn.

Ngày đầu tiên đi học của nó trôi qua rất bình yên. Nó làm quen với một số đứa xung quanh, chúng cũng rất vui tính hoà đồng nên cho nó nhập hội luôn. Cả lũ là có bốn đứa, thêm nó là năm. Chơi với nhau khá hợp cạ và vui vẻ.

Con bé An cứ vui mừng mà toe toét vì có những người bạn mới. Nhưng nó không hề biết rằng sĩ số của lớp có 45 học sinh, hôm nay đã vắng một nhân vật.

19. Chapter 18: Những Rắc Rối Bắt Đầu 1

Người xưa nói:” gần mực thì đen, gần đèn thì rạng” cũng đúng thôi. Ở trong một môi trường toàn học sinh ngoan, có giáo dục đàng hoàng cũng khác. An vẫn nhớ trước kia học trường cũ một tuần có 6 ngày thì cũng không quá 4 ngày con bé bị bắt làm bài hộ, bắt nhắc bài trong giờ kiểm tra. Thỉnh thoảng còn bị chúng nó giấu vở không tìm thấy nữa. Cái kí ức ấy như một mảng tối trong tâm trí con bé khiến nó không bao giờ quên.

Đi dọc cầu thang, nó vừa đi vừa ngắm toàn cảnh ngôi trường mới. Nó học 12A1 nên lên học tí tặn tầng ba. Mải suy nghĩ nó không nhận ra có mấy đứa con gái cứ đi theo sau nhìn mình chằm chằm. Nó vội quay lại thì bọn kia cũng đến gần, con đánh môi son đỏ choét vỗ vai An xong nói:

- Ê, con nhà quê, nhìn mày bẩn thỉu thế này mà cũng đòi vào đây học cơ á. Định vịt hoá thiên nga à!!?

Nói xong, lũ bạn của nó phá lên cười, nhìn con bé từ áo xuống quần một cách khinh bỉ rồi lướt qua với mùi nước hoa nồng nặc.

Bọn kia vừa đi qua, An ngồi thụp xuống, nước mắt nó chọt tuôn rơi, cũng chỉ vì nghe lời ba nó mới chịu lên đây học, chỉ thương ba, không muốn ba đau lòng cũng là cái tội hay sao.

Nghĩ đến ba, con bé nín bật. Nó không muốn ra yếu đuối trong lúc đáng ra nên mạnh mẽ. Lau đi nước mắt, nuốt nỗi buồn vì bị nhục mạ vào trong. Con bé luôn khép mình trong một cái vỏ bọc mạnh mẽ. Đó là An...

Vừa bước vào lớp, nó cười với mấy đứa tới sớm rồi tia ngay đến chỗ ngồi của nó. Ặc, sao lại có một cái cặp nam để bên cạnh thế này, rõ ràng hôm qua là có một mình nó thôi mà.

Chắc nhầm có đứa nào đó để nhầm nên nó cũng không động vào. Ngồi ôn bài một lúc cả lớp cũng đến gần hết. Nó vỗ vai đứa bàn trên hỏi về cái cặp thì đứa ý ập a ập ứng bảo không biết. Nó hỏi đứa khác cũng bảo không biết. Hỏi ai cũng không biết. Ặc, thế thì ai biết đây!

Ngồi buồn thiu nó liếc ra chỗ mấy đứa làm quen hôm qua nói chuyện, trong 5 đứa có một con béo múp bọ ở lớp gọi là Hoà Trọc, một đứa tên Nhài Đen, Hương Vầu, Anh Su và nhỏ An nhà ta. Đúng là có duyên làm bạn, vừa vào hôm trước hôm sau mà An đã nhập hội cười vui vẻ với bọn nó rồi.

Tùng...tùng...tùng...

3 hồi trống báo hiệu đã vào lớp, đám học sinh như đàn ong vỡ tổ chạy vào chỗ ngồi, cả nhỏ An cũng không ngoại lệ. Đang mở sách ra xem trước bài, mùi hương tranh của vị học sinh nào sộc lên mũi An khiến nó phải ngước đầu lên xem chủ nhân của mùi hương này là ai.

Aaaaaa.....

Tên “mũ lưỡi trai” đây mà, nó có nhìn nhầm không vậy. Tưởng mình hoa mắt, nó dụi mắt thêm một lần nữa. Không sai, đúng là hấn, sao hấn lại ở đây, chẳng nhẽ hấn...hấn chính là chủ nhân của chiếc cặp sách bên cạnh nó sao. Không...không thể nào... Oimeoi...đời con coi như tan nát từ đây(An thầm kêu trong lòng).

20. Chapter 19: Những Rắc Rối Bắt Đầu 2

Tên khốn “mũ lưỡi trai” đó quả thực bị thiếu năng. Và An nhà ta cũng thật đen đui khi vớ nhầm phải chỗ tên đó_vị lớp trưởng mẫu mực của tập thể 12A1.

Đến bây giờ con bé mới biết tại sao những ánh nhìn khó hiểu của bọn trong lớp nhìn nó vào hôm qua lại khác thường như vậy. Đến chỗ của lớp trưởng mà cũng dám ngồi cùng. An đúng thật to gan mà.

Tiết một...

...im lặng, hai đứa chỉ nghe thấy tiếng thở của nhau...

Tiết hai...

...im lặng, hai đứa chỉ nghe thấy tiếng sột soạt khi lật trang giấy...

Tiết ba...

...không cam chịu số phận, cô gái nhỏ của chúng ta đã bắt đầu lên tiếng:

- Ấy...“mũ lưỡi trai”...

(Im lặng)

- Ấy...“mũ lưỡi trai” lần2...

(Im lặng)

- Nàyyyyy...Đức Minh...

Lần này có hiệu quả rõ rệt nha, ai đó vừa nghe gọi xong đã quay ra với điệu cười đẽo cạo:

- Sao thế, bảo gì à...bạn mới...

(Mới mới cái “con cua”...Bà đây đang nhịn đấy nhé...không phải mi đang nắm thóp của bà thì bà không phải ngọt nhạt thế này đâu nhé_đây chỉ là suy nghĩ trong bộ não của An)

- Dạ, thưa lớp trưởng, mình thấy ở kia còn mấy chỗ trống, mấy bạn ngồi một mình. Cho nên, lớp trưởng có thể ra kia ngồi cùng các bạn ấy được không ạ.

- Không!

(Mịa, bà đây điên tiết rồi đấy nhé, thằng cha hách dịch này, mi là đồ con nhon, con milu,..)

- Dạ, lớp trưởng không đi thì để mình chuyển vậy.

Vừa dứt lời, cậu nhóc quay ngoắt sang, dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn An như muốn ăn tươi nuốt sống rồi từ từ “xả” một câu “lụng lảnh”:

- Ngồi đấy, con nợ, nhớ tôi đã nói gì không: phải nghe lời tôi, được chứ. Nếu không tôi sẽ đòi cả gốc lẫn lãi.

(Bà đây điên rồi nhớ...hừ...hừ...khóì phì cả ra đằng tai rồi đây này)

- Bạn thật quá đáng... Tại sao lúc nào bạn cũng lôi nợ nần ra trước mặt để bêu tôi vậy.

Volume của con bé mở ra hơi lớn

nên đang học cả lớp quay ngoắt lại nhìn “đôi bạn bàn dưới” bằng ánh mắt sát khí. Vội vàng cúi gầm mặt xuống, nhỏ An nhà ta không dám ngóc đầu lên một phút giây nào nữa.

Do sự xấu hổ qua những ánh mắt của cả lớp “ban cho”, An im hơi lặng tiếng hẳn. Mọi chuyện cứ như vậy cho đến tiết năm, đang cúi xuống ghi ghi chép chép thì một hộp MILÔ hiện ra ngay trước mặt An. Nó đưa ánh mắt khó hiểu sang nhìn đứa cùng bàn.

Cậu nhóc hất cằm về phía hộp sữa ý bảo cho nó. Nó liền cầm lấy xong để dịch về phía bên cạnh ý bảo không uống. Đứa bên cạnh không nói gì, mãi cho đến lúc tan học mới nhét lại hộp sữa vào tay con bé và nói:

- Muốn trả nợ cho tôi thì mau cầm lấy.

Nói xong cậu nhóc đi thẳng, để lại trong đầu con bé toàn là chữ khó hiểu...

21. Chapter 20: Những Rắc Rối Bắt Đầu 3

Vốn học được nhưng An không giỏi thói khinh người ra để chê bai các bạn học kém. Trong suốt quá trình học hè, ôn lại kiến thức lớp 11, có câu nào thắc mắc các bạn đến hỏi An luôn tận tình giúp đỡ. Vì thế thiện cảm trong mắt mọi người đối với cô bé ngày càng tăng.

Sáng hôm nay cũng như bao buổi sáng khác, An đến trường rồi lại ngồi ôn bài, ngồi một lúc thì Hoà Trọc lôi con bé ra buồn đưa bờ, mấy bà tám buôn chuyện:

- Mà không biết thôi An nhớ, ngày trước lớp trưởng hay bỏ học lắm. Nhưng ông ý được cái học được nên tuy có nghỉ thì vẫn theo kịp bài đấy chúng bay thấy cậu ấy có siêu không!!?

Nhài Đen thêm nêm:

- Ủ ừ đúng đó, hình như từ khi An vào học là lớp trưởng đi học đầy đủ hẳn lên.

Hương Vẫu tiếp:

- Ngày trước lớp trưởng không bao giờ làm bài tập về nhà đâu. Nhưng từ khi An đến thì cậu ấy chăm chỉ hơn nhiều.

Haizzzz.... Nghe mấy bà tám buôn chuyện chắc ngồi đến tối mất. Nhỏ An nhà ta nghe vậy cứ gật gà gật gù như ngỗng đực rồi cáo lui về chỗ. Nó chẳng bận tâm đến thằng cha khỉ gió ấy làm gì cho nặng óc.

Tên đó hôm nào đến cũng quởn cho nó hộp sữa rồi đe nẹt các kiểu, làm An thấy khó chịu chứ cũng chẳng vui về gì.

Hôm nay lại thế, nó cứ nhìn con bé với bản mặt nhớn nhơ chỉ muốn vả cho phát, sau khi an toạ vào ghế, cậu nhóc mới quay ra và nói bằng cái giọng ngọt không thể chê được:

- An, dạy tôi tiếng anh.

- Điểm trung bình môn cậu được 7,8 rồi, cậu cần gì người dạy.
- Nhưng tôi muốn giỏi hơn.
- Nhà thì đại gia, sao không thuê gia sư mà học.
- Nhưng tôi muốn An dạy, ngồi học cùng nhau bảo ban nhau học tập dễ hơn mà.
- Chịu!

Con bé nói một câu ngắn cùn cộc lốc khiến cậu nhóc bắt đầu điên máu. Lớp trưởng liền thay đổi bộ mặt 180 độ.

- Tôi nói nhẹ nhàng mà An không nghe chứ gì. Được đấy, tốt đấy, thế tối nay An ngủ ngoài đường nhé.

Nói dứt lời cậu nhóc dơ chùm chìa khoá lên trước mặt An, đung đưa đung đưa. Thôi xong, lại lọt vào bẫy của tên bố lão rồi. Còn chưa biết nói thế nào thì cậu nhóc lại tiếp tục:

- Mỗi ngày tan học thì dạy tôi thêm hai tiếng. 500k/tháng. Coi như An là gia sư cho tôi luôn. Tiền vừa kiếm được lại không phải vất vả làm thêm trong quán như đợt trước nữa. Ok

Con bé cứ ngẩn người ra như bị thôi miên. Đến khi đưa ngời cạnh xoa xoa tay trước mặt thì mới bừng tỉnh. Không để cho con bé nói câu nào, cậu nhóc đưa tay An ra dí vào thứ gì màu đỏ và ấn lên giấy. Thôi xong, trong đầu con bé như nổ tung lên.

Cái tên trơ tráo này, dám lừa lúc nó không cảnh giác mà là điều sảng bậy. Nó đã điểm chỉ vào cái gì không biết...huhu...CAM KẾT BÁN THÂN sao. Oimeoi...

Con bé điên lăm nên đuổi cậu nhóc quanh lớp. Thế là hôm nay cả lớp được xem ” cuộc chạy đua của mèo và chuột” miễn phí.

22. Chapter 21: Suy Nghĩ

Sau một ngày học mệt mỏi, chẳng có gì tốt hơn là về nhà và nằm trên chiếc giường êm ái. Suy nghĩ chuyện xảy ra của những ngày qua, An trầm nghĩ cái tên biến thái cùng bản quả thật nhà giàu nên nhiều khi bị nhiễm bệnh của lũ người thượng lưu: cái gì cũng lồi tiền ra giải quyết. Cái tính ấy càng nghĩ nó lại càng ghét.

Díp mắt...díp mắt...zzzzz

Con bé An nhà ta đã ngủ ngon lành từ khi nào. Cái bệnh nằm bất cứ nơi đâu chỉ cần yên tĩnh sẽ ngủ ngon lành của con bé lần này đã được “mạnh dạn” phát huy.

Grừ...grừ...tinh...tinh

Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên khiến nó giật mình tỉnh giấc. Của một số lạ:” ôn bài đi, mai bảo cho tôi”. Ặc, cái giọng điệu này quen quen. Giật mình thon thót, cái tên biến thái, đúng, chỉ có tên đó mới nói giọng hách dịch như thế này với nó. Mà trong máy nó làm gì có số của đứa nào trong lớp đâu.

Ặc, giật mình lần hai, cả lớp không ai biết số nó thế tại sao tên này lại biết. Loạn rồi đúng là loạn rồi...

Ngước lên nhìn đồng hồ, ày...đã 7 rưỡi rồi, con bé vùng dậy khỏi giường, chạy tót vào trong thay quần áo rồi nấu tạm bát mì ăn lót dạ.

Xong xuôi mọi thứ, nó ngồi vào bàn và bắt đầu làm bài tập. Nó học cũng khá khá, nên đồng bài về nhà đối với nó không có gì là khó. Nhìn vào trang vở, không hiểu nó có bị hoa mắt hay không mà nó thấy khuôn mặt nhơn nhơn của tên cùng bàn trong đấy. Lắc lắc cái đầu cho tỉnh táo (nhỏ An nhà ta nhủ thầm rằng tại sao nó có thể nghĩ đến tên biến thái đó chứ, chắc đó chỉ là ảo giác do ngày ngồi học cùng tên đó nhiều quá nên như thế thôi).

Nghĩ đến cái bản mặt nhớn nhơ, coi trời bằng vung của hấn mà nhỏ An chắc không thèm ăn cơm một tuần mất. Nhìn mà đã buồn nôn. Nghĩ vậy nó gấp trang vở vào, và không làm nữa. Dù sao mai cũng có tiết của môn ý nên nó cũng không lo vì có thể dạy luôn cho hấn trên lớp. Nó gấp vở vào, không muốn làm chỉ là để trá hình mà thôi, chứ đơn giản là mở ra con bé lại nghĩ đến tên cùng bàn nên nó mới hành động như vậy.

15 phút sau...khi mọi thứ đã đâu vào đấy, con bé tự thưởng cho mình giấc ngủ từ bây giờ cho đến sáng. Trước khi nằm xuống, nó không quên soạn sách vở, nhìn lên thời khoá biểu: Anh, Anh, Lý, Toán, Sinh trong đầu nó tự nhiên một cái bóng đèn sáng lên...

Ồ...hồ... Mai có tiết tiếng anh, nó sẽ chơi cho tên cùng bàn một vở. Biết đâu hấn sẽ không bắt con bé dạy kèm nó nữa. Nghĩ vậy, con bé sướng điên lên rồi tắt đèn chìm vào giấc ngủ...

.....

Nó nhìn thấy căn nhà gỗ ở phía xa xa, Mao đang đứng đấy hớn hở vẫy vẫy cánh tay giờ xương của mình đón Bít vào lòng. Con bé sướng rên, nó khoe anh hôm nay nó được điểm mười.

Rồi nó kể anh nghe hôm nay có bạn ở lớp tặng cho nó một con chim cánh cụt nhồi bông rất đẹp, trước khi bạn ấy đưa cho bạn ấy bảo cho dí môi vào má nó một cái. Nó không biết gì nên cho bạn ấy dí.

Cứ hồn nhiên kể mà nó không biết rằng ai đó ở bên cạnh đang rất tức giận. Con Bít chẳng hiểu gì cứ đứng trơ mặt ra nhìn cái dáng cao gầy vùng vằng của Mao đi khuất vào trong nhà.

Lúc nào cũng vậy, Mao luôn không nói năng gì và bỏ Bít lại một mình...

...Chiếc gối ai đó đang nằm lại một lần nữa ướt nhèm....

23. Chapter 22: Cho Tôi Xin Một Vé Đi Tuổi Thơ 1

Đó là vào một ngày mưa của 15 năm về trước....

...Trên chiếc xe đạp bốn bánh của An, con bé mới được ba dạy cho đi xe nên rất thích thú. Mới có 2 tuổi đầu thôi nhưng nó rất nghịch và bướng. Chỗn ba mẹ đang xem tivi trong nhà, nó dắt xe và lao như bay trên đường.

Người thì có mấy ngón mỡ, nó mặc chiếc váy hoa đỏ choét “vi vu” trên con đường lát xi măng giòn ngang những viên sỏi. Vừa đi, nó vừa hát bài đồng dao quen thuộc được mẹ nó dạy.

...kitsss...uỳnh...

Một phần vì vừa mưa xong đường trơn và một phần đi không chú ý nên con bé húc phải một viên gạch to giữa đường. Chân thì ngã, ngồi trên xe nhưng có bao giờ nó chạm chân được xuống đất nên ngã cũng là chuyện tất nhiên. Nó nhìn chân nó bị kẹp giữa hai nan hoa của xe mà không dám khóc, bố mẹ nó mà biết thì như đòn.

Thế rồi con bé cứ ngồi giữa đường, tự gỡ chân ra khỏi cái xe. Bị kẹp ở đấy nên nó đau lắm. Nước mắt nó cứ rơi nhưng không dám khóc to, đơn giản vì tất cả những việc này đều tại nó. Nếu nó nghe lời ba mẹ ở nhà thì đâu đến nỗi bị như vậy.

Kitsss...

Đứng trước mặt An bây giờ là một cậu nhóc rất cao. Thấy An khóc như vậy cậu ngồi xuống lau nước mắt và gỡ cái chân béo múp của con bé ra khỏi nan hoa.

Rất đau nhưng con bé vẫn nhắm mắt để anh người lạ giúp cho nó. Xong xuôi mọi thứ thì mắt nó đã ướt nhèm, chân nó và tay của anh thì đen kịt toàn dầu mỡ. Hai anh em lôi nhau vào vòi nước nhà dân gần đó lau rửa. Khi lớp dầu mỡ được rửa trôi, Bé An mới phát hiện ra bàn chân mình đã rách một vết rất sâu, máu đã đông lại nhưng nhìn lại thấy vô cùng khó coi.

Thấy nó buồn thiu, anh người là bắt đầu hỏi chuyện:

- Em tên gì, sao lại đi chơi một mình như thế, trẻ con ra đường một mình nguy hiểm lắm đấy (một ông cụ non nào đó chỉ hơn con bé một tuổi phát biểu).

- Em là An, em chôn ba mẹ ra đây tập xe, rồi em đi húc vào viên gạch và ngã như thế này.

- Từ bây giờ anh sẽ chơi cùng em, em sẽ không phải chơi một mình nữa. Được chứ...

Nó mừng quýnh, từ ngày nó biết nhận thức ra tới giờ có ai thèm chơi với nó đâu. Ai cũng chê nó vừa béo vừa xấu nên nó tủi thân lắm. Hôm nay có người bảo sẽ chơi với nó. Nó không vui mới là chuyện lạ.

Gật đầu đồng ý, rồi nó nhìn anh bằng ánh mắt trong veo và hỏi:

- Anh tên là gì?

- Anh tên Mao.

- Sao tên anh lạ thế!

Ai đó cười cười và câu chuyện của hai đứa trẻ cứ thế tiếp tục....

24. Chapter 23: Cho Tôi Xin Một Vé Đi Tuổi Thơ 2

Sau hôm bị ngã, ba mẹ không cho nó đi xe một lần nào nữa. Ba nó gác cái xe lên tận nóc bếp. Cao như thế, có bắc ghế con bé cũng không leo lên được.

Bực thì bực thật nhưng nó không dám kêu ca gì. Tất cả cũng tại nó thôi. Trách ai được bây giờ.

Chờ ba mẹ nó đi làm hết, nó chạy tong tong ra chỗ hôm qua gặp anh người lạ... À..., anh Mao. Nó cứ đứng đấy kiễng đôi chân “thon dài” của mình lên xem anh đến chưa. Đợi lâu quá, miệng con bé méo xệch sang một bên, cứ một lúc nó lại ngóc cái cổ lên xem anh đã tới chưa.

Thoảng nhìn thấy cái bóng cao gầy đằng xa, nó vui quá vẫy vẫy cái tay ra hiệu cho anh. Nó tưởng anh không đến nên vừa thấy anh nó vui lắm.

- Nhà anh xa lắm à (nó hỏi)

- Không, nhà anh ngay con ngõ đối diện thôi.

- Sao hôm nay anh đi muộn vậy, em cứ tưởng anh nói dối, sẽ không chơi với em giống như các bạn khác nữa.

- Không, anh nói được là anh sẽ làm được.

- Vậy nhé, vậy anh chơi trốn tìm với em đi...

- Được....

.....

Cuộc sống cứ thế trôi qua. Cuộc đời con bé An có thêm một người bạn tâm giao mới, anh luôn che chở cho nó những lúc ba mẹ nó đi vắng. Có những khi, anh còn hiểu nó hơn cả ba mẹ nó vì suốt thời gian dài từ sáng tới tối mật ba mẹ nó mới đi làm về nên thời gian ở bên nó rất ít.

Vết sẹo ở chân ngày một rõ lên cũng là lúc hai anh em chơi với nhau ngày một thân hơn, có một lần anh trêu nó:

- Chân An xấu chưa kìa.

Động đến nỗi đau, nó chau cái môi xong ra cái vẻ giận dỗi:

- Xấu thì anh không chơi với An nữa à. Anh không muốn chơi với An nữa sao.

Ai đó cười tíu mắt:

- Anh sẽ luôn chơi với em...

Một lần đang đi hái cỏ gà anh hỏi nó:

- An có nhớ ngày sinh nhật của em không?

- Có chứ, em sinh vào ngày 23/7. Sao anh lại hỏi thế?

- Để anh biết thôi.

- Thế anh sinh nhật vào ngày bao nhiêu?

- 07/01.

- Anh bằng tuổi em à.

- Không, hơn một tuổi.

- Ờo... Thế thì em không được học cùng anh rồi.

- Em muốn học cùng a?

- Dĩ nhiên, vì em chơi được với mỗi anh mà.

.....

Có những câu hỏi và câu trả lời, đứa trẻ nào đó sẽ quên đi rất nhanh. Nhưng lại có những đứa nhớ mãi không quên....

Câu chuyện của hai nhân vật “nhí” cứ như thế. Rất bình yên và hạnh phúc. Nhưng chúng lại không hề biết rằng cảm xúc của hai đứa khi chơi với nhau nay đã lạ hơn trước rất nhiều...

25. Chapter 24: Kí Ức Không Quên 1

Đông sang hạ qua đi...Lại một mùa lá vàng nữa rơi trên con ngõ nhỏ...

Đến bây giờ, An đã là một cô bé 4 tuổi. Nó cao hơn nhưng vẫn béo như cũ. Anh Mao của nó thì ngày càng cao lêu nghêu. Nhiều khi nó luôn tự hỏi, anh hơn nó mỗi một tuổi sao lại cao đến thế. Đây chỉ là suy nghĩ thôi chứ nó cũng chẳng bao giờ nói ra.

Anh đã lớn hơn trước rất nhiều. Hôm nay anh đeo nó trên chiếc xe cào cào mà a bảo anh lấy của ông anh ra để đeo An đi chơi. Nó vui ơ là vui. Anh đeo nó đến một con đê dốc cuối khu hai đứa ở. Nó vui lắm nên cứ chạy vòng vòng dứt cổ gà. Dứt mãi, chơi mãi rồi cũng mệt. Nó quay lại tìm hình bóng của anh thì thấy anh đang nằm trên thảm cỏ và nhìn lên bầu trời.

Nhìn anh như thế nó thấy anh thật hiền hoà, chạy đến và nằm cạnh anh. Hai đứa trẻ cứ nằm như thế cho đến khi anh phá vỡ im lặng:

- Tên anh không phải là Mao.

- Thế anh tên gì (con bé thắc mắc).

Không trả lời câu hỏi của con bé. Anh kể cho nó một câu chuyện: Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ không có người sinh sống. Có một dãy núi uy nghiêm đứng sừng sững ở đó. Dãy núi đó rất lạnh lùng và vô cảm. Cho nên, đông vật ở dưới biển không dám lại gần vì chỉ sợ dãy núi tức giận cho đất đá lở xuống chìm chết muôn loài.

Một hôm, có một cô gái xinh đẹp bị trôi dạt đến hòn đảo nơi có dãy núi. Cô gái ngồi khóc vì không tìm thấy lối thoát cho mình. Một mối, cô ngủ thiếp đi và khi tỉnh dậy thấy mình đang ở trong một hang động

nào đó lung linh màu sắc. Cô đem lòng yêu mến nơi đây và bắt đầu học cách sinh sống ở một môi trường thiếu thốn đủ thứ.

Hằng đêm, khi cô gái ngủ, cô luôn cảm nhận có một ai đó cứ nhìn mình chăm chăm. Đêm hôm ấy cũng vậy, cô cũng vào giường nhưng lại giả vờ ngủ. Đến đêm, cô nhìn thấy một dáng người cao đến bên mình và khẽ ôm cô vào lòng. Giật mình mở mắt, trước mắt cô là một người đàn ông khôi ngô tuấn tú. Cô đem lòng yêu mến chàng trai và quyết định sống ở đây mãi mãi.

Tất cả mọi việc cứ lặng lẽ trôi qua cho đến một ngày. Lương thực trên núi hết sạch, cô gái đói rét chịu khổ nhưng vẫn không muốn bỏ rơi chàng trai ở đây. Cô biết anh không phải là một người bình thường mà là vua của núi rừng. Tình cảm của cô thấu lên tận trời xanh. Thượng đế thương tình biến cô thành sóng biển ngày ngày quần quýt bên dãy núi không rời.

Từ đó, dãy núi và sóng biển ở cạnh nhau, cùng vui cùng buồn với nhau không rời xa nửa bước.

Kể xong, con bé An mệt cứ ngật ra. Xem chừng nghe anh kể nó chẳng hiểu cái gì. Anh bẹo má nó một cái rồi nói:

- Nếu anh là dãy núi, em có chịu làm sóng biển suốt đời quần quýt bên anh không?

Nhỏ An ngờ nghếch chẳng hiểu gì, nghe thấy ở bên cạnh anh là được chơi cùng anh nên nó gật gật cái đầu luôn.

Mao sướng điên lên, anh nói:

- Được, An từ giờ sẽ là biển cả của anh, là sóng biển luôn quần quýt bên anh nhé. Từ giờ em sẽ là Bin nhé.

- Bin là gì hả anh?

- Sóng...

- Em không thích tên là Bin đâu, cái đứa cạnh nhà em cũng tên là Bin rồi. Hay em là Bít nhé, chỉ cần anh và em cùng hiểu ý nghĩa là được.

Ngày hôm đó, hai đứa trẻ chạy chơi với nhau đến tận tối. Nhưng dường như con bé ngốc nào đó vẫn không hiểu vì sao Mao lại kể câu chuyện vừa rồi...

26. Chapter 25: Kí Ức Không Quên 2

- Bít ơi... Em không học nữa... Đi chơi đi...

- Mao... A không học mai sau ở nhà ráng chịu.

- Bít, anh sẽ bắt em ở nhà cùng anh.

- “Lầu con”, ai ở nhà cùng anh, tưởng bỏ.

Nói chuyện một thôi một hồi, con bé vẫn thấy Mao không học, nó cáu tiết bảo:

- Anh không học đúng không, được, em sẽ mách bác gái.

- Lêu lêu, em biết mẹ anh là ai mà mách.

Con bé cứng họng. Nó điên lắm nhưng đành nuốt cục tức vào trong...

Mọi chuyện cứ như vậy diễn ra. Một từ anh Mao, hai từ em Bít dần dần cũng thành quen. Ngày tháng chúng chơi với nhau rất bình yên, không nghịch ngợm và cũng không lạnh nhạt nhau. Cứ thế, thời gian chúng chơi với nhau ngày một nhiều và tình cảm trong chúng cũng dần thay đổi mà không đứa nào nhận ra...

Nhưng người ta nói cái gì đến rồi cũng đến, có muốn thay đổi cũng sẽ rất khó vì đã là số mệnh thì có cố thay đổi như thế nào đi chăng nữa cũng không được...

..... Đó lại là vào một ngày mưa...

Nhỏ Bít đứng dưới mái hiên đợi Mao rất lâu nhưng mãi không thấy cậu nhóc đến. Chỗ này chính là địa điểm tập kết của hai đứa từ mấy năm nay. Có bao giờ Mao đến chẽ như vậy đâu. Và cũng chưa bao giờ con bé Bít đứng một mình dưới mái hiên rách nát như vậy một mình cả, nó lạnh lắm. Ba mẹ nó mãi làm ăn có mấy khi quan tâm đến cảm nhận của nó. Chỉ có Mao mới quan tâm đến nó thôi tự nhiên nó nhớ Mao ghê gớm.

.....

Đợi mãi... Đợi mãi đến khi trời nhá nhem tối con bé mới lững thững đi về. Nó giận Mao lắm vì đã không đến. Con bé đi vừa đi vừa xoa xoa đôi chân đứng quá lâu của mình.

Hắt...xi...hắt...hắt...hắt...xi...

Thôi chết rồi, con bé ốm rồi. Chắc nó ngấm mưa đây mà. Con bé lững thững đi về trong tâm trạng buồn không tài nào tả được.

Hôm nay sao cái gì cũng lạ. Về đến nhà mà Bít vẫn thấy cửa đóng im ỉm. Ba mẹ vẫn chưa về hay sao. Nó trèo tót lên cái cây và chiu tọt vào trong nhà như bình thường nó vẫn làm để trốn ra ngoài chơi với Mao.

Mãi cho đến khi đồng hồ chỉ đến số 10 nó mới thấy ba mẹ nó về. Nó chưa học về giờ nhưng nó biết đến số 10 chắc cũng muộn lắm rồi. Bụng nó đã đói meo vì nó đã ăn hết đồng thức ăn trưa nay mẹ đã để cho nó trong tủ lạnh.

Ba mẹ về. Hôm nay nó thấy họ vui khác thường. Mẹ âu iếm nó và nói một câu khá mập mờ:

- Con yêu, ba con bây giờ đuổi cổ được cái nhà đó đi rồi. Nhà mình là nhất, nhà mình sắp giàu rồi con ạ. Con sẽ không phải ăn khổ nữa. Mẹ sẽ mua cho con nhiều quần áo đẹp.

Nói xong, mẹ buông An ra và đi thẳng vào trong bếp nấu nướng. Ba nó thì từ thì lên thẳng phòng chứ không xuống nữa...

Hôm sau, chờ khi bố mẹ đi làm, nó lại ra chỗ cũ nhưng vẫn không thấy Mao đâu...

1 ngày...

2 ngày...

.....

10 ngày...

... Nó vẫn không thấy sự xuất hiện của cậu nhóc

Từ hôm đó, An không đến chỗ hẹn tìm Mao nữa, vì nó biết rằng có chờ nữa thì Mao cũng không xuất hiện...

27. Chapter 26: Khép Kín

Xoa xoa đôi gò má xanh xao vì thiếu ngủ. An đứng dậy vào thẳng nhà tắm... Mở vòi nước và vỗ vỗ nước lên mặt cho tỉnh táo. Con bé lại nhớ về chuyện không nên nhớ ấy mà.

Cố gắng lắm mới thoát khỏi những suy nghĩ về Mao. Nó đứng dậy đi thẳng vào bếp úp gói mì lên ăn để chuẩn bị đi học. Ăn mì thay cơm nhiều rồi nên nó cũng không ngại ngần gì nữa. Nhìn vào trong gương nó cũng quen đối diện với một con bé gầy gò xương rồi nên nó vẫn có thể chấp nhận được.

Nghĩ đến ba nó ở nhà còn chẳng có mỳ mà ăn, phải tiết kiệm từng đồng cho nó lên đây ăn học mà nó không khỏi sốt sa. Mắt lại bắt đầu cay.

Người ta nói đôi khi những đứa hay cười lại là những đứa nhiều tâm tư nhất quả không sai.

Nhà nó mấy năm nay không làm ăn được. Xưởng không được cấp phép làm việc, lập mỏ than phi pháp, hơn nữa lại nợ nần chồng chất đến nỗi phải phá sản. Mẹ nó cũng vì thế mà lâm bệnh rồi mất. Để lại một đứa con còn ăn học, một người chồng mắc bệnh trầm cảm cùng với đồng nợ khổng lồ không trả hết.

Suy đi tính lại vẫn là hai chữ “tham lam” mà ra, tham vọng làm giàu của mẹ nó quá lớn để rồi khi thất bại không chấp nhận được nên mới tìm đến cái chết. Nhưng nhiều khi nó cũng thương mẹ nó lắm. Nó vẫn nhớ như in những câu hát, những cái ôm của mẹ dành cho nó, tất cả giờ đây chỉ còn lại trong kỉ niệm mà thôi.

... Và Mao. Anh cũng chỉ còn là kỉ niệm đối với nó...

Thu dọn bát đĩa để vào chậu, An đi thay quần áo, chuẩn bị sách vở để đến trường.

Vợ lấy chiếc điện thoại đang lằm lổc ở góc giường, con bé lại được một phen giật nảy khi trong máy có tin nhắn gửi đến vào lúc 22:10 : ” Ngủ ngon! ”.

Ặc, tên này quả thật rảnh rồi (may mà hôm qua nó chưa đọc, chứ nếu mà đọc lại được đêm mất ngủ_nhỏ An nghĩ thầm)

Quên đi những suy nghĩ không vui. Trước mắt con bé bây giờ đang nghĩ đến tên khốn cùng bàn. Trong đầu nó bây giờ đang có rất nhiều mưu mô, chằm phương ngàn kế muốn tên biến thái đó không bắt nạt nó nữa.

Không hiểu sao dạo này, mỗi khi nó buồn hay cứ mất tập trung đi một tý là y như rằng cái bản mặt của tên khốn cùng bàn lại hiện ra khiến nó đã khó chịu nay lại càng khó chịu thêm.

Mãi suy nghĩ những chuyện lung tung, những việc không đâu. Cứ耿耿 tò te mãi con bé mới nhận ra đã sắp đến 7 giờ. Lại cong mông lên vội vàng vàng chạy.

Con bé luôn luôn như vậy...

28. Chapter 27: Tên Khốn Đức Minh

Vội vàng chạy vào lớp, vừa bước đến cửa cũng là lúc ba tiếng trống vang lên...

Hừ...may quá...may nó đã đến lớp kịp thời...muộn học mà bị ghi bào sổ nhà trường thì thôi xong.

Nó cứ nghĩ như thế rồi vào chỗ ngồi, tên cùng bàn cứ nhìn nó với ánh mắt kì lạ. Nó ngừng lên thì lại quay đi, thật khó hiểu.

Cô giáo bước vào, cả lớp đứng lên chào và bắt đầu vào học. Việc đầu tiên của một tiết học là gì? Tất nhiên là kiểm tra bài cũ. Thế rồi cô hỏi có bạn nào giờ tay hay không. Con bé nào đó đã nhanh nhẩu đứng dậy:

- Em thưa cô, bình thường cô hay kiểm tra các bạn khác rồi nhưng em chưa thấy cô kiểm tra lớp trưởng bao giờ. Hay nhân tiện hôm nay cô kiểm tra luôn bạn ấy để xem về nhà bạn ấy ôn và học bài thế nào đi cô.

An vừa nói dứt câu, cả lớp đồng tình hưởng ứng. Duy chỉ có ánh mắt của tên nào đó như viên đạn đâm xuyên qua người con bé làm nó mất tự nhiên.

Cái gì đến cũng phải đến, Đức Minh lên bảng. Trong tay không mang theo vở ghi, cô hỏi thì tên đó nói em quên. Một con 0 tròn trĩnh xuất hiện trong sổ đầu bài. Cô tiếng anh nổi cáu và bảo:

- Thân làm lớp trưởng mà không gương mẫu. Có quyển vở là quan trọng mà em quên không mang thì em còn nhớ cái gì. Về chỗ. Cuối giờ ở lại chép 100 lần TỪ NAY EM SẼ MANG SÁCH VỞ ĐẦY ĐỦ.

Cả lớp lặng thinh chỉ nghe thấy tiếng thở của nhau. Cậu nhóc về chỗ, mặt không chút biểu cảm. Con bé cũng im re không nói thêm câu gì. Tin chắc chiều nay tên đó sẽ không bắt An dậy học được vì còn phải ở lại chép phạt. Con bé mừng thầm...

Mọi chuyện cứ như vậy cho đến tiết 3... Tiết Lý... Thầy giáo nổi tiếng là ghê...

Thầy bước vào như bao lần khác, cả lớp đứng dậy chào thầy như bao lần khác và thầy cũng gọi đứng lên kiểm tra bài cũ...

Một giọng nói vang lên làm con bé nào đó giật thót:

- Thưa thầy, em nghe nói hôm nay bạn Thiên An học bài rồi. Thầy hãy gọi bạn ý lên đi ạ.

Nhỏ An giật nảy, không phải nó sợ môn Lý mà vì nó nhớ rõ ràng lúc soạn sách vở nó đã để quyển vở vào trong cặp. Bây giờ lục tìm lại không thấy. Con bé toát hết mồ hôi hột. Đứng lên:

- Thưa thầy, hôm nay em quên không mang vở ạ.

Quy tắc của thầy rất rõ ràng, không mang vở cũng đồng nghĩa với việc không học bài. Thôi xong, một con 0 vô cùng tròn trĩnh cũng được ghi vào sổ đầu bài, viết điểm với vẻ mặt tức giận, thầy nói rất ngắn gọn:

- Cuối giờ ở lại chép 200 lần câu TỪ LẦN SAU EM SẼ MANG VỞ ĐI HỌC ĐẦY ĐỦ.

Oimeoi... Như thế này có phải tự vác đá tự đập vào chân mình không.

Con bé điên tiết nhìn sang đứa bên cạnh. Tên đó cũng nhìn sang. Bốn mắt nhìn nhau, kẻ đắc thắng, người phần nộ.

Được...được lắm...

29. Chapter 28: Hai Học Sinh “chăm Ngoan”

Tan học, khi mọi người đã về hết, chỉ còn lại 2 học sinh ”chăm ngoan” ở lại chép phạt. Tất cả trở nên im lặng lạ thường.

Viết mỗi tay, An mới ngồi đếm xem mình viết được bao nhiêu lần. Oimeoi... Mới được 50. Con bé bực mình liếc nhìn tên bên cạnh.

Á... Sao tên đó lại nhìn con bé chăm vậy, khó chịu, nó nói:

- Này, không viết đi, sao cứ nhìn tôi chăm chăm vậy. Hay là cậu chép ít hơn mà ngồi chơi.

- Ừ.

Mịa kiếp, dám “ừ” à, con bé điên tiết không thềm đếm xỉa gì đến cậu ta nữa.

- Nhìn An dạo này gây quá!

WTF... Cái gì vậy trời...ném cái nhìn khinh thị tới mặt cậu nhóc, nó nói:

- Lạy bố... Bố bình thường lại cho con nhờ...

Ai đó cười cười, cất hết sách vở của con bé vào cặp kể cả tờ giấy nó đang chép và lúi đi.

- Này, cậu điên à... Tôi còn chưa chép xong bài... Buông tôi ra...

Cứ thế con bé hét toáng lên khiến cậu nhóc phải day day hai huyệt thái dương. Tay cậu dơ ra bịt mồm con nhỏ lại, và nói:

- Tôi sẽ nhờ người chép cho cậu, bây giờ thì đi theo tôi_con nọ.

Con bé im bật. Cậu ta là cái thá gì chứ, lúc nào cũng lôi nợ nần ra để dọa nó, nó tức lắm nhưng vẫn để vãn để cậu nhóc dẫn đi. Vừa ra đến cổng trường, chiếc xe mang biển kiểm soát AM2307 đã đứng đợi sẵn. Thấy cậu nhóc bước đến một tên diện đồ đen đưa cho cậu ta chùm chìa khoá rồi nhảy lên chiếc xe khác đi mất. Thế là An bị quăng lên xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh...

Trời khá nheo tối, địa điểm cậu nhóc lôi nó đến là một ngọn hải đăng tuyệt đẹp. Con bé chết đứng khi được lôi vào bên trong, đèn điện sáng choang, mỗi một tầng lại một màu sắc riêng vô cùng lung linh (cậu ta dường như thích ánh sáng hay sao mà nơi nào cậu ta dẫn nó đến cũng là nơi có ánh sáng ngập tràn _nhỏ An nghĩ).

Đi vòng qua mấy lối cầu thang là lên đến đỉnh toà tháp, trên đó có một chiếc bàn ăn được dọn sẵn thức ăn ra từ bao giờ. Còn quá nhiều điều nó chưa biết về cậu nhóc. Nhưng nó biết chắc một điều, cậu ta có thể mắc phải chứng bệnh “ném tiền ra cửa sổ” nên mới như thế này.

Được đẩy xuống bàn ăn, câu hỏi này con bé đã cố giấu từ lâu bây giờ mới dám hỏi cậu nhóc:

- Cậu có phải là người đã cứu tôi khi tôi gặp nạn với mấy tên sãm trở?

- Đúng.

(Ai đó bắt đầu toát mồ hôi).

- Vậy cậu là người mang tôi về nhà?

- Đúng.

- Cậu cũng là người mua rất nhiều đồ ăn cho tôi?

- Đúng.

(Một cảm xúc kì lạ trong lòng ai đó bắt đầu dấy lên).

- Vì sao?

Giấu đi những nỗi niềm, Minh nói:

- Nhìn thấy người gặp hoạn nạn chẳng lẽ tôi không cứu, nhà của bạn thì tôi hỏi thăm mấy người trong ngõ còn đồ ăn thì là tôi mua cho tôi nhưng vác bạn về nhà xong để quên ở đấy.

Ặc... Để quên sao... Vậy mà con bé nào đó lại tưởng của ông bụt hay bà tiên nào thương tình để cho nó mới ghê chứ.

Không khí căng thẳng lại bắt đầu xâm chiếm, cậu nhóc nào đó lại phải gõ gõ chiếc dũa vào bát thì con bé mới nhận ra.

Câu tiếp theo của con bé lại khiến cho cậu nhóc mặt mũi nhăn nhó:

- Lần sau cậu có đói, muốn đi ăn cùng tôi thì cứ chọn đồ ăn nào bình dân thôi nhé. May ra lúc nào có cơ hội tôi còn trả nợ được. Cậu cho tôi ăn toàn sơn hào hải vị như thế này. Tôi biết lấy cái gì mà trả được đây.

- Trả bằng cả cuộc đời ở bên tôi có được không.

Câu nói của cậu nhóc hơi nhỏ nên con bé dường như không nghe thấy và nó bắt đầu thực hiện cái “quyền ăn uống” của mình.

30. Chapter 29: Tâm Sự Cùng Đức Minh

Ăn uống nó say, ngừng đầu lên nó đã không còn thấy cậu nhóc đâu rồi. Lau miệng và đi vào trong, An sững người khi thấy một bó cỏ gà khô từ bao giờ được cậu nhóc ôm nâng niu trong lòng. Cậu ta ngủ ngon lành trên ghế sofa. An lúng túng chẳng biết làm gì nên nó ra ngoài hóng gió biển.

Trời đêm thật đẹp, đứng một mình ở đây An lại nghĩ đến bó cỏ gà Đức Minh cầm trong tay. Chắc có lẽ bó cỏ gà đó có kỉ niệm với cậu nhóc nhiều lắm nên cậu ta mới nâng niu như thế. Một con người khác của Đức Minh mà hôm nay cô bé mới phát hiện ra.

An không hiểu tại sao nhưng cô bé có một sự quan tâm vô cùng đặc biệt với cậu nhóc. Cho dù nhiều khi cậu ta làm nó bức mình, nhưng cũng chỉ bức mình được một lúc vì con bé rất mau quên. Chắc có lẽ xa nhà và cũng được cậu nhóc quan tâm, nên nhiều khi cô bé mới suy nghĩ đến cậu như vậy.

Mãi suy nghĩ, cậu nhóc đã đứng phía sau An từ lúc nào. Vừa quay người đập ngay vào mắt là hình ảnh cậu nhóc. Giật nảy, con bé bắt giắc lùi lại. Nó nói:

- Sao cậu cứ như oan hồn vậy, lần sau có muốn làm thì báo cho tôi một tiếng để tôi chuẩn bị nhé. Không cứ như thế này có ngày tôi đi vì đau tim mất.

Đức Minh cười cợt nhả, cậu nhóc tiếp:

- Xin lỗi vì đã ngủ quên, nhưng bạn ăn “nhanh” quá tôi không chờ được.

Ặc, lại chơi chữ, cái con người này bản tính không bao giờ thay đổi được mà.

Đức Minh vào trong, và lúc đi ra thì tay cậu cầm theo hai chiếc ghế. Ngồi xuống và ngắm cảnh biển lúc về đêm. Không nói ngoa tẹo nào nhưng ngồi trên cao nhìn xuống cảnh sắc thật đẹp. Đúng là quê ta “rừng vàng biển bạc” có khác. An tự nhiên cảm thấy rất vui. Từ sau khi mẹ mất, đây là lần đầu tiên cô bé vui như vậy.

Quay lại thấy cậu nhóc đang nhìn xa xăm ngoài về phía biển, An liền hỏi:

- Nãy tôi thấy cậu ôm bó cỏ gà vào lòng. Có phải nó rất có ý nghĩa với cậu không. Tôi để ý thấy ở quanh chỗ chúng ta ở làm gì có cỏ gà đâu.

Đôi mắt cậu nhóc chợt sang lên nhìn An chằm chằm, cậu nói:

- Nó mang theo tuổi thơ của tôi(ngừng một lúc, ánh mắt cậu nhóc nhìn biểu cảm trên mặt cô bé)cùng một người con gái.

- Ặc...sến sẩm... Cậu bảo tuổi thơ của cậu. Nghĩa là bó cỏ gà đó bên cậu mười mấy năm rồi á.

- Đúng...

Một con người khác của cậu nhóc lại được cô bé phát hiện. An cảm thấy bên trong sự lạnh lùng vô cảm của cậu là cả một biển tâm tư nặng trĩu trong lòng. Bỗng nó cảm thấy cậu nhóc có điểm gì rất giống nó, nhưng nó nhất thời không nhớ ra là cái gì.

- Ngày trước chỗ tôi sống cũng có rất nhiều cỏ gà__ An nói.

- Vậy sao, chắc tuổi thơ của An rất hạnh phúc.

Nghe thấy câu hỏi của cậu nhóc, sống mũi con bé bắt chợt cay cay. Cậu nhóc nhìn thấy một giọt nước mắt chực rơi trên khoé mắt con bé nhưng vờ như không thấy.

Không trả lời câu hỏi của cậu nhóc... Tất cả chìm vào im lặng.

31. Chapter 30: Cảm Giác Lạ

Grừ... Grừ... Tinh... Tinh...

Chuông báo tin nhắn vang lên phá vỡ giấc ngủ của nhỏ An. Nó ngồi dậy, mở tin nhắn ra xem, ày, lại của người yêu Viettel, một ngày nó nhận được mấy tin nhắn như thế này là chuyện vô cùng bình thường.

Cào cào đầu rồi làm một hành động rất bình thường đón chào một ngày mới: ngáp một cái rách cả mép rồi giờ căng, vươn vai...

Tất cả những hành động của con bé như một thước phim quay chậm trong mắt của kẻ đối diện. Thấy có gì lạ lạ, giường sao lại êm như thế này, nó nhìn xung quanh mới phát hiện ra rằng nó đang không ở trong nhà mình, bất ngờ hơn nữa là kẻ đối diện nó. Hắn cứ nhìn con bé chăm chăm như một sinh vật lạ. Hoảng quá, con bé lắp bắp hỏi:

- Sao...sao tôi lại ở đây.

- Cậu vẫn ở đây.

- Từ tối qua sao?

- Đúng.

Nhìn xung quanh phòng thấy chỉ có một chiếc giường, con bé lại hỏi:

- Thế cậu ngủ ở đâu?

Nhận ra nét hoảng sợ trong câu hỏi của con bé, tên đối diện hất cằm ra cái nệm bên cạnh giường.

- Cậu đã ngủ ở đây. Thật sao?

Không chịu nổi những câu hỏi ngớ ngẩn của An. Minh lên tiếng:

- Cậu muốn ngủ cùng tôi.

Ặc... Tên khốn này... Nhìn nụ cười đều đặn trên khuôn mặt cô bé, cậu nhóc lại càng buồn cười mà nói:

- Đầu óc cậu đen tối hơn tôi tưởng. Chỉ đơn giản là tối qua cậu ngủ quên ở đây. Cũng khuya rồi nên tôi không muốn đưa cậu về thôi. Thế thôi. Tin hay không thì tùy ở cậu.

Nhìn cái vẻ giận dữ trên mặt cậu nhóc mà An thấy buồn cười. Nó thôi không truy cứu nữa. Dù sao nó có một sự tin tưởng rất cao đối với Minh. Nó tin Minh sẽ không bao giờ hại nó, vì con bé có thể cảm nhận được.

Thấy lạnh lạnh ở bàn chân, con bé đưa mắt xuống mới thấy giày và tất của nó đã được cởi ra. Chắc có lẽ tối qua lúc nó đi ngủ cậu nhóc đã cởi ra cho nó, nhìn vết sẹo dài trên chân. Nó vội che lại khỏi cặp mắt của ai đó nhưng không kịp.

- Tôi đã nhìn thấy nó rồi. Từ cái lần đâm xe vào cậu cơ. Cậu nhóc lên tiếng.

Khẽ giật mình, An nói:

- Đáng sợ không, mỗi lần nhìn thấy nó trong tôi có rất nhiều kỉ niệm.

Nghe thấy câu này khuôn mặt ai đó giãn ra, Minh nói:

- Tôi thấy nó rất bình thường.

Nhìn con người trước mặt, trong lòng nó có một cảm xúc khó tả đến, trong vô thức nó đáp:

- Cũng có người đã từng nói với tôi rằng nó rất bình thường giống cậu.

Bốn mắt nhìn nhau đến 2 giây, cảm xúc thì khác, nhưng đều giống nhau ở điểm_nó chan chứa hơn. An vội vàng quay ra sau cổ che giấu một đôi mắt buồn...

...Ngược nhìn đồng hồ đã 6 rưỡi, con bé hoảng loạn đòi cậu nhóc phải mang về nhà lấy đồ, lấy sách vở. Cậu nhóc khó chịu lên tiếng:

- Cậu thật phiền phức, ở đây và làm đồ ăn cho tôi đi. Tôi đã sai người về lấy rồi.

Con bé ấp úng:” Lấy rồi sao, cả quần áo của tôi ư”.

Ai đó phì cười:” Không, quần áo cậu ở trong tủ kia kìa”.

Đưa mắt nhìn về hướng chỉ của cậu nhóc, An tiến đến gần và mở nó ra. Ày, sao nhiều quần áo thế này. Đừng nói là tên này có sở thích mua sắm đồ con gái đấy nhé. Chưa kịp suy nghĩ thông, ai đó đã lên tiếng trước:

- Tôi luôn thấy những bộ quần áo cậu mặc thật xấu xí, lỗi mốt, đến cả quần áo nhà trường cũng không ưa nổi. Cho nên, đi đường tiện thì mua thôi.
 - Tất cả, cậu đều mua cho tôi sao?
 - Đúng.
 - Tại sao?
 - (Tại em xứng đáng) Chẳng sao cả!
 - Cảm ơn cậu nhưng tôi không nhận nó được. Tôi không muốn mắc nợ thêm gì cậu nữa.
 - Đây là tôi tự nguyện, không có nợ nần gì cả. Dù gì nhà cậu cũng nghèo khó. Cứ coi như tôi quyên góp một chút cũng không sao.
- Nghe Minh nói thế cô bé mới yên tâm. Cầm bộ đồng phục nó mang vào nhà tắm để thay. Xong xuôi mọi việc, hai đứa dắt nhau đi ăn và cùng đi tới trường...

32. Chapter 31: Scandal

Vừa vào đến lớp, nó đã thấy nhiều cặp mắt nhìn nó rất lạ, nhưng không để ý lắm, nó cứ thế đi vào chỗ ngồi của mình. Mấy con” giặc cái” vừa nhìn thấy nó, chúng đã kéo con bé tới chỗ chúng, Anh Su mắt sáng như đèn pha, mở to hết cỡ y như mắt bò ra hỏi con bé:

- Khai mau, cậu với lớp trưởng có gì đúng không?

Nhỏ An khó hiểu hỏi ngược lại:

- Có gì là có gì?

Hương Vẫu xen vào:

- Còn chối, ảnh hai cậu đi chơi với nhau tung lên đây confessions của trường rồi đây này.
- Đâu đâu, cho mình xem. Nhỏ An hoảng loạn nói.

Đập vào mắt con bé bây giờ nào là cái hai đứa ngồi chung xe với nhau, cùng nhau ăn trong nhà hàng sang trọng, đặc biệt còn có cả ảnh Đức Minh đang cầm tay lôi con bé đi. Con bé chết lặng, dư luận thật kinh khủng. Chưa kịp nạp ôxi vào phổi, câu nói của Nhài Đen tiếp sau khiến nó thiếu ôxi một cách trầm trọng hơn:

- Cậu ngồi cùng, học cùng mà không biết gì về lớp trưởng hay sao. (Dừng lại lấy hơi mất một nhịp, con bạn lại tiếp tục) Cậu ấy là con của tổng giám đốc xí nghiệp B nổi tiếng, thế lực hùng mạnh nhất xứ Hà thành này đây, chưa kể gia thế còn khá phức tạp. Chính vì vậy trước tớ kể cậu ấy nghỉ học nhiều nhưng có bao giờ bị làm sao đâu. Lớp trưởng còn có người bảo vệ 24/24.

Nghe con bạn kể mà An choáng váng, nó chết lặng trước những gì vừa nghe xong. Thảo nào, cậu nhóc luôn miệng nhắc “tôi đã cho người làm rồi”, “tôi đã bảo người về lấy rồi” vậy mà cô bé không hề hay biết.

Đang nghĩ miên man, Hoà Trọc lại phát biểu:

- Cậu không biết thì thôi, gái theo lớp trưởng hàng đàn, mấy con “hồ ly” ấy mà biết chuyện này thì cậu chết chắc.

Lần này thì sợ hãi cứ coi là cực độ, con bé không nói thêm được một lời nào nữa. Một mình đi về chỗ. Thấy có lẽ bản thân cần làm một việc gì đó để mọi người không bàn tán. Nó đi xuống phòng ban giám hiệu.

Xuống tới nơi, nó càng run hơn, con bé lấy hết can đảm để gõ cửa và vào phòng cô hiệu trưởng. Mặt cô vẫn hiền hoà nhưng đã làm cho nó lạnh toát mồ hôi, nó nói:

- Thưa cô, loạt ảnh này là có thật, nhưng em và bạn Đức Minh quả thật không có gì như mọi người nói. Chỉ là bạn bè đi chơi với nhau bình thường thôi ạ.

Bất ngờ so với tưởng tượng của nó, cô nói:

- Em về lớp đi, chuyện này cứ để cô xem xét. Em là một học sinh gương mẫu, tính lành và chăm ngoan. Cô tin ở em. Chiều nay cô sẽ lên và điều tra thông tin xem học sinh nào đã đăng lên.

Nó mừng rơn, cảm ơn cô rồi tíu tít và chào cô về lớp. Nó không hề biết rằng có một ánh mắt từ này đến giờ vẫn đang dõi theo nó. Chờ đến khi con bé bước ra khỏi phòng, cái bóng mới bước ra, nói một câu lạnh lùng rồi đi mất:

- Cô hãy làm việc cho cẩn thận, để con nhỏ biết chủ nhân thật sự gây ra chuyện này thì đừng trách với tôi. Cô hiệu trưởng toát mồ hôi lạnh, vâng vâng dạ dạ nhìn cái bóng vụt đi.

33. Chapter 32: Stastus Là Lùng

Mang tâm trạng nào nề lê lét về lớp, chẳng ngó ngang gì đến những việc xung quanh. Con bé nào đó ngồi úp mặt xuống bàn, nó quá mệt mỏi, mệt mỏi về những chuyện xung quanh và cả về nó.

Trải qua hai tiết học nặng nhọc, đến bây giờ con bé mới phát hiện ra cái ghế bên cạnh vẫn lạnh tanh, tên nhóc hôm nay không đi học. Trong lòng con bé tự nhiên dâng lên một cảm xúc trống vắng khó tả. Bình thường khi có tên nhóc, nhiều lúc cãi lộn, đấu mắt với nhau quen rồi. Hôm nay là ngày đầu tiên cậu nhóc nghỉ nên con bé cảm thấy lạ cũng là truyện đương nhiên.

Một mỗi cứ vật vờ quanh đầu nó, cố chịu lắm nó mới học đến tiết năm. Tiết này thầy giáo bận nên cả lớp ngồi tự quản. Trừ nó ra còn cả lớp thì mừng rơn. Nó cảm thấy rất mệt mỏi nên cứ gục mặt xuống bàn. Cảm giác có rất nhiều con mắt đang xăm soi mình. Nó càng sợ. Bệnh tò mò thì ai mà chẳng có, nó rất nguy hiểm vì làm cho người đi xăm soi và cả người bị xăm soi mệt mỏi. Bỗng thấy mấy đứa chơi cùng chạy đến, nó mừng vì vẫn còn những đứa hiểu mình. Định mở lời nói chuyện, bỗng Hoà Trọc lên tiếng:

- Mày sao thế An, sao nhìn mặt mày đỏ thế, bị gì à.

- Không, mệt mỏi về dư luận thôi.

Vừa nói xong, đập vào mắt nó là một dòng chữ trên điện thoại mà Hương Vầu cho nó xem:” TÔI VÀ THIÊN AN CHỈ LÀ BẠN BÈ”. Ngó người không hiểu chuyện gì, nó ngược mắt lên nhìn lũ bạn. Lúc bấy giờ, thì ra nó mới biết đây là stastus của Đức Minh, cậu nhóc đã lên tiếng nói rõ cho cả trường về mối quan hệ của hai đứa với lượt like và comment lên tới gần 1 triệu lượt. Sự phủ nhận này khiến con bé đỡ hơn phần nào.

Đang mãi suy nghĩ thì đám bạn vỗ vai:

- Yên tâm đi, không sao đâu, bọn tao hiểu mày mà. Cái dạng trối gà không chặt, đến lớp mà rúc mặt ngay vào quyển vở thì làm gì được cơ chứ.

Nghe câu nói của bọn nó mà nhỏ An phì cười, nó ấm lòng hơn hẳn. Cũng may nó còn có bạn bè bên vực.

Đỡ hơn về việc trở thành trung tâm bàn tán của dư luận. Nhưng không hiểu sao trong lòng nó lại cảm thấy có gì đó không vui. Tại sao thì con bé không thể nào biết được...

Vừa dắt xe ra cổng, trước đầu xe con bé là một đôi giày cao gót rất đẹp chặn lại. Ngẩng đầu lên nhìn, lúc này nó mới sững sờ khi thấy một tốp tầm năm sáu đứa nữ sinh vây kín xe của nó. Chưa kịp định thần,

chúng đã nhảy vào đứa đánh đứa vả con bé tới tấp. An chỉ biết đứng che và gục mặt xuống chứ không biết phản kháng gì. Đau đớn tột cùng, nó khụy gối xuống và gục trên nền sân. Cái áo trắng tinh khôi được Minh cho của nó giờ đã bê bết những vết bẩn, hằn lên những dấu giày như một sự xúc phạm ghê gớm đối với nó.

.....

Khi đã xử lí xong, con chắc có lẽ cầm đầu gối xuống, dựng tóc An ra sau và nói:

- Đây là lần cảnh cáo đầu tiên và cũng cuối cùng cho mày, hãy nhớ, đừng đụng vào Đức Minh của tao.

Nói xong, bọn chúng đi mất để lại con bé ngồi chổng chơ giữa cổng trường. Một bàn tay hiện lên trước mặt nó. Nó nghĩ là Đức Minh nên không muốn gờ tay ra. Nhưng không phải, một giọng nói vừa lạ vừa quen dội đến tai nó:

- Hoàng Quân 12A1 đây, tôi vừa dắt xe ra thấy chúng nó ăn hiếp cậu. Chạy tới thì đã không kịp. Chúng đã đi mất rồi. Tôi xin lỗi.

- Cảm ơn cậu đã giúp. Tôi không sao. (Vừa nói, con bé vừa vút lấy đôi tay cậu nhóc chìa ra và đứng lên. Nó phúi quần áo và chỉnh lại mái tóc).

- Không có gì, An cũng rất tốt mà, tôi biết bạn đang trong thời kì khó khăn. Có gì thì cứ nói với tôi, nếu giúp được thì tôi nhất định sẽ giúp.

An vui hẳn lên khi nghe câu nói vừa rồi của cậu bạn. Thế là hai đứa dắt xe cùng về. Một người cao lớn mặc quần áo chần chu, một kẻ mảnh khảnh với bộ quần áo rách rưới nhàu nát. Hai con người cứ lững thững đi về...

34. Chapter 33: Gục Ngã

Lê tấm thân đau nhức về nhà, đứng trước khung cửa mà nhìn mình qua tấm kính, lúc bấy giờ nước mắt con bé mới chảy dài hai gò má. Nó kiên cường là thế, kể cả khi bị lũ người kia đánh nó vẫn không rơi một giọt nước mắt nào. Vậy mà khi không có ai, nó thật mong manh và yếu đuối.

Nhớ đến Hoàng Quân, cô bé chợt mỉm cười. Thật may vẫn còn những người tốt bảo vệ nó. Bình thường ở lớp không hay quan sát, chỉ hay nói chuyện với mấy đứa con gái nên nó không phát hiện ra sự có mặt của những con người tốt. Có lẽ nó sống quá khép mình, lúc nào cũng giương ra bộ mặt cười mỉm trá hình nên không ai biết.

Nó nhớ tới ba, thực sự nó rất muốn kể cho ba nghe tất cả những chuyện đã xảy ra. Nhưng kể rồi thì sao, chỉ càng làm ba nó lo lắng thêm thôi. Ngược lên nhìn trời xanh thăm thăm, không biết con bé còn gánh vác cả bầu trời được đến bao giờ.

Đang định tra chìa khoá vào ổ, nó giật nảy khi phát hiện cửa đã mở từ lúc nào. Nghĩ bụng có lẽ quên không khoá, nó đi vào thì chết đứng khi thấy một tên thanh niên nằm chềnh ềnh trên chiếc ghế dài. Lại gần để nhìn xem ai, con bé lại được một phen chết sững lần hai khi thấy đó là Đức Minh. Chẳng phải cậu nhóc hôm nay nghỉ học sao, cậu ta nằm ở nhà cô bé làm chi. Cái bản mặt này cả ngày hôm nay nó đã không nhìn thấy. Một cảm xúc lạ lại dâng lên trong lòng nó.

Mãi suy nghĩ, con bé không để ý ra có một cặp mắt đang nhìn nó chằm chằm. Lấp ba lấp bắp, con bé hỏi:

- Sao cậu vào được nhà tôi, cậu lấy chìa khoá ở đâu.

Không trả lời câu hỏi của con bé, cậu nhóc nhìn nó từ đầu đến chân một lượt rồi chép miệng:

- Xem ra cậu thật thê thảm!

Vội vàng lau đi những giọt nước còn đọng trên khoé mắt, An đáp:

- Tôi nghĩ cậu nên đi về đi, để cho ai nhìn thấy thì sẽ không hay. Người ta sẽ đánh giá tôi như thế nào. Tôi là con gái, xin cậu cho tôi chút tự trọng. Hãy buông tha cho tôi, ở bên ngoài cậu còn rất nhiều người hơn tôi. Tôi chẳng có gì trong tay cả: bề ngoài, địa vị tôi đều không có. Xin cậu hãy làm ơn.

- Nếu tôi bảo tôi thích An là thật và muốn theo đuổi An thì An có tin không? Nếu tôi nói tất cả những việc đó đều là tôi làm và cho mọi người biết rằng tôi thích An thì An có tin không?

Ai đó như chết đi khi nghe thấy câu nói của cậu nhóc. Nước mắt đầm đìa, không biết nó nên vui hay nên buồn đây.

- Tôi làm tất cả mọi thứ, từ nói An là con nợ, bắt An dạy thêm cũng chỉ vì muốn gặp An. Mà nói là dạy thêm (ai đó cười nhạt) cậu đã dạy tội được ngày nào hay tìm đủ mọi cách để tránh né tôi.

Nước mắt An bắt đầu rơi xuống, con bé biết trong lòng nó đang có một thứ cảm xúc khác đối với cậu. Từ khi nhìn thấy cậu ôm bó cỏ gà ngủ, nó đã rung động. Những ngày sau đó nó đều nghĩ đến cậu. Nhưng không biết đó là gì nên con bé mới cho qua. Đến bây giờ nhắc lại mới nhớ, thì ra đây là sự yêu thích một người.

Mãi suy nghĩ, một mùi hương tranh quen thuộc làm nó bao nhiêu ngày tìm kiếm sộc đến. Một cái ôm bất ngờ đến từ phía cậu nhóc khiến An bất động.

Vội đẩy cậu nhóc ra ngoài, con bé nhanh tay khoá cửa lại. Vậy là chiều hôm đó, một người trong nhà, một người ngoài sân mang hai tâm trạng khác nhau.

Cậu nhóc khi bị đuổi liền thực tay vào túi quần, khuôn mặt u sầu đến khó tả và đi mất hút qua con hẻm với cái dáng cô độc. Vừa đi cậu vừa lầm nhảm câu nói:

-” Tôi sẽ tìm ra kẻ nào đã động đến em.”

Một người rời đi, một người ở lại quần quai đau khổ trong căn phòng trọ. Nhưng chỉ có một người đau, ngỡ ngàng trước sự thật. Và rồi nó cũng không hề biết rằng tất cả đều là một âm mưu đã được vạch sẵn...

35. Chapter 34: Bình Thường

Lại một đêm không ngủ, nó lôi chiếc hộp đồ chơi ngày xưa của nó ra ngắm nghía. Mới đây thôi mà đã hơn 15 năm rồi. Hơn 15 năm sau mới có một người làm cho nó giao động. Vậy mà... Vừa nghĩ tới Đức Minh nó lại vội vàng xua ngay ý nghĩ ấy đi. Vì có muốn nó cũng không thể nào với tới con người đó được.

.....

...Tất cả đã thay đổi, nó thầm cầu cho ở một nơi xa ai đó tên Mao mãi mãi sống vui vẻ, hạnh phúc.

Nghĩ đến Mao, ai đó lại bất giác mỉm cười, con bé cứ tưởng tượng mình đang chạy vòng vòng với anh trên bãi cỏ ở con đê sau ngõ nhà nó.... Nó vừa ôm chiếc hộp vừa ngủ thiếp đi. Trên môi nó vẫn mang theo nụ cười. Nghĩ đến Mao những truyện buồn xảy ra đối với nó chỉ thoảng qua như khói mây...

.....

6h25...

Thức giấc với sự mệt mỏi, nhỏ An đứng dậy đi vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo đi học. Một mỏi nên nó chẳng muốn ăn gì, ngẩng khuôn mặt gầy guộc trong gương. Đôi mắt nó như mất cú. Sưng và thâm quầng lên. Trên má ẩn hiện vết bầm tím do vụ đánh hôm qua. Nghĩ đến nó lại rùng mình, con bé quyết định hôm nay sẽ đến lớp thật sớm để chuyển chỗ ngồi.

Dù sao cũng sắp vào năm học mới rồi, nó không muốn vướng bận nhiều đến chuyện không đâu nữa. Con bé muốn chú tâm vào học. Vì nó luôn hiểu, chỉ có học mới giúp nó có tương lai hơn.

Đến trường, nó thấy hôm nay ai cũng khác. Họ không còn nhìn nó với ánh mắt xăm soi nữa, mà thay vào đó là cái nhìn như bao học sinh khác. Một cảm giác lạ lại dâng lên trong lòng nó, có lẽ cô hiệu trưởng đã làm rõ mọi việc và nói rõ tính chất của bức ảnh. Thế nên nó thảnh thơi vì mọi chuyện đã dần êm xuôi.

Vừa đến lớp nó đã nhìn thấy Hoàng Quân, cậu nhóc đến sớm để ăn sáng, thấy An đến cậu nuốt vội miếng bánh vào mồm rồi vẫy vẫy cái tay. Nó nhìn bộ dạng đó mà buồn cười. Đến bây giờ nó mới để ý rằng Quân cũng ngồi một mình. Nảy sinh ngay ý định trong đầu, nó nói:

- Quân, cậu ngồi một mình à?

- Ừ, cậu không nhìn thấy à. Tổ cô đơn lẻ loi như thế này cơ mà. Có ai đoán hoài gì đến tổ đâu. Mà học ở môi trường A1 thì ai mà có tư tưởng khác ngoài học đâu.

Ai đó biết rõ câu trả lời nên cười:

- Vậy cho An ngồi cùng cậu nhé. Mấy đứa con gái chơi với mình nó ngồi cặp hết rồi. Trong lớp tổ còn biết mỗi mình Quân nữa thôi. Quân cho tổ ngồi nữa nhé. Lý do vì sao mình chuyển chỗ thì chắc Quân cũng biết rồi chứ. Nó được ngồi bàn hai. Con bé thích mê nên cứ dẫu cái môi lên mà cười.

Thế là An có chỗ ngồi mới, ngày trước còn ngồi với Đức Minh hai đứa ở tít bàn cuối. Bây giờ ngồi với Quân ở tận bàn hai. Con bé thích lắm, nó cứ cười cười mãi không thôi.

Học hành lại nhanh chóng cuốn đi tất cả những suy nghĩ của nó. Mọi thứ lại trở về như lúc ban đầu. Nó luôn được thầy cô để mắt tới vì có thành tích học tập xuất sắc.

Nụ cười luôn nở trên môi nó. Nó và Quân bây giờ là đôi bạn cùng tiến, hai đứa chỉ nhau học và cùng nhau nghiên cứu những bài khó. Mấy con “nặc nô” bạn của nó thì thường xuyên rủ đi ăn, nhưng An đều từ chối. Đơn giản vì tiền mua gạo nó còn chẳng có nói chi là tiền đi ăn.

Cuộc sống xung quanh của con bé cứ êm đẹp như thế. Nhưng An không hề biết rằng, hằng ngày vẫn có một đôi mắt hướng lên phía bàn hai, nhìn nụ cười của đứa con gái nào đó mà môi người ấy cũng bắt giắc cong lên...

36. Chapter 35: Chuẩn Bị Năm Học Mới

Sắp tới khai giảng, học sinh đứa nào cũng háo hức. Đặc biệt là An, đây là năm đầu tiên và cũng là năm cuối cùng con bé học ở ngôi trường này nên nó lại càng háo hức hơn.

Hôm nay có tiết thầy giáo chủ nhiệm, cả lớp đứng dậy chào thầy mà mặt ai cũng rạng rỡ. Thầy ngồi xuống và nói:

- Nhà trường có chủ trương, sắp đến ngày khai giảng, mỗi lớp phải đóng góp một tiết mục văn nghệ. Bây giờ em nào tham gia để thầy đăng kí.

Cả tập thể 12A1 đã nhớn nhác lại càng thêm sôi nổi hơn, tuy vậy nhưng có đứa nào giơ tay lên xung phong đâu.

Bất chợt, cái Oanh “đầu to” đứng dậy phát biểu, An giật nảy, sao ánh mắt nó cứ “đuối đuôi” nhìn con bé thế nhỉ. Chết rồi, không xong rồi. Ai đó nghĩ vậy liền cúi thụp đầu xuống. Thầy giáo chủ nhiệm nhìn theo hướng mắt của nhỏ Oanh rồi ánh mắt thầy chợt sáng lên, thầy nói:

- Lớp mình chọn An nhé, An là học sinh mới, giỏi toàn diện. Bây giờ cho bạn lên biểu diễn, lớp ta lại càng tâm đắc. Gương mặt sáng sủa như thế này chắc chắn được nhà trường tuyên dương.

Chưa kịp lên tiếng phát biểu thì cả lớp lại nhao nhao lên, chúng đưa những ánh mắt cảm kích nhìn về hướng con bé như một vị cứu tinh. Biết ngay mà, có đứa nào muốn tham gia đâu. Năm cuối cấp rồi nên chúng nó cắm đầu vào học hết chứ chẳng ai tham gia nữa.

Thầy giáo thấy thế lại lên tiếng:

- Cứ quyết định như vậy nhé. Bây giờ chúng ta tìm thêm một bạn nam. Cuối cấp rồi nên hát song ca với nhau thì mới thể hiện tinh thần đoàn kết chứ.

Mặt con bé nào đó bắt đầu nóng ran lên, sao chẳng ai chịu nghe nó phát biểu ý kiến vậy. Nó là người thừa của lớp này sao. Cứ nhất định phải bị người ta chỉ dẫu đánh dấy sao. Đang buồn thiu, nó nghe cả lớp nhao nhao lại càng buồn hơn.

12A1 hôm nay được một phen tưng bừng, cả lớp đang tìm kiếm nhân vật nam chính cho ngày khai giảng. Đứa thì bảo Trung Kiên, đứa khác thì bảo Văn Hùng. Nhỏ An như một con rối để cả lớp tiêu khiển và sắp đặt vậy. Đang úp mặt xuống bàn, một giọng nói quen thuộc vang lên phá vỡ những suy nghĩ của con bé.

- Để Đức Minh tôi đi cho.

Nghe thấy câu nói của lớp trưởng, sức công phá đó quả thật ghê ghớm khiến cả lớp đang nhao nhao bỗng im re. Cả lớp quay xuống đổ dồn ánh mắt vào cái bàn dưới cùng. Sau hai giây im lặng, “bầy ong” lại được một phen ngớ ngàng khi lớp trưởng lần này đích thân ra tay.

Hoàng Quân ngồi cạnh tỏ ra vẻ e ngại nhìn con bé nào đó, nó húc tay vào đứa bên cạnh rồi nói:

- Không sao chứ, có cần tớ đứng lên xin giúp không. Nhìn mặt cậu không ổn chút nào.

Biết mình khi nghe tin chấn động đó cũng không ổn chút nào nhưng con bé An vẫn đáp:

- Thôi, đây là năm đầu tiên cũng là cuối cùng ở lại trường. Tớ muốn đóng góp điều gì đó cho lớp. Tớ không sao đâu. Chỉ là hát cùng thôi mà. Quân yên tâm. (nó không muốn vì chuyện riêng của nó mà ảnh hưởng đến cả tập thể lớp nên mới cố tỏ ra bình thường cho đứa cùng bàn yên tâm).

Thế là đã quyết định, đôi nam nữ chính xuất hiện cùng nhau trên sân khấu vào buổi khai giảng tới chính là Thiên An và Đức Minh. Thông tin nhanh chóng được truyền bá ra ngoài. Ai nấy đều rất ngớ ngàng xen phần khó chịu.

Con bé An nhà ta cũng không ngoại lệ, nó không biết quyết định này của mình có đúng hay không. Nhưng nó hiểu, đó chỉ là hát cùng nhau thôi. Nó không được có bất kì ý nghĩ nào khác ngoài lẽ. Chỉ cần một phút sao nhãng của nó cũng có thể gây ra hậu quả vô cùng to lớn.

Giờ ra chơi, khi Quân chạy sang lớp khác hỏi mượn vở. Mấy con bạn chí cốt của An lại quây đến. Câu đầu tiên chúng nó đều hỏi là:

- Mà có sao không, ổn chứ.

Nói không sao thì cũng không phải nhưng nó không muốn trả lời thật cho lũ bạn biết nên nó chỉ lặng lẽ gật đầu. Mấy con bé đó rất hiểu chuyện, nó biết thông cảm cho con bé rất nhiều thứ và trong đó có cả chuyện này. Đôi khi An cảm thấy thật may mắn vì nó có những người bạn vẫn quan tâm tới mình.

Trải qua tiết học căng thẳng với một mớ lộn xộn trong đầu, đến khi trống trường điểm mà con bé cũng chẳng hay biết. Mãi đến khi Hoàng Quân gõ gõ chiếc bút bi xuống bàn thì con bé sực tỉnh. Nó quá tập chung suy nghĩ nên không để ý đến mọi việc xung quanh.

Dắt xe ra về, nó lại thấy những ánh mắt nhìn nó. Có cái ngưỡng mộ nhưng cũng có cái ghen tỵ. Nó bỏ qua, không để ý nữa, vì có để ý thì nó cũng không thể nào chảnh khỏi những lời dèm pha của bọn con gái trong trường, dắt xe ra cổng rồi chuẩn bị về. Bỗng nó bị một bàn tay kéo lại:

- Đi với tôi.

Chưa để con bé kịp định thần xem ai thì tên đó đã cho quăng cái xe đạp của nó cho mấy tên đàn em. Hấn kéo nó vào bên trong cửa chiếc AM2307 rồi phóng thẳng. Biết là Đức Minh rồi nên con bé chẳng nói năng gì. Đơn giản vì nó chỉ sợ nói ra những điều không nên nói...

37. Chapter 36: Túng Quấn

An không biết mình được mang đi đâu, mà dù có biết thì nó cũng chẳng quan tâm. Nhìn ra con phố tấp nập bên ngoài, con bé cứ lơ đãng cho những suy nghĩ mông lung chạy ngang nhiên trong não bộ.

Xe dừng... Địa điểm lại là ngọn hải đăng lần trước nó được đưa đến. Hôm nay tất cả đèn điện đều không được bật. Tất cả khung cảnh chỉ sáng lên nhờ có ánh trăng. Trăng chiếu rọi xuống, phản chiếu hai cái bóng đứng cạnh nhau với hai cảm xúc hoàn toàn khác nhau.

Men theo ánh trăng, Đức Minh lôi con bé lên tận tầng trệt. Nhìn khung cảnh biển về đêm được ánh trăng soi vào thật đẹp. Nó gọn lén như chính tâm trạng mông lung của hai kẻ ở đó.

Đức Minh lên tiếng:

- Cậu vẫn giận tôi?
- Không, tôi không còn giận cậu nữa. (Ai đó kìm nén cảm xúc của mình trong câu trả lời).
- Vậy sao không một lần nhìn xuống bàn cuối xem tôi thế nào, tôi sống hay tôi chết.

Câu hỏi của cậu nhóc như đánh trúng tim đen con bé. Nó muốn lẩm chửi. Nhưng quay xuống rồi thì làm được gì. Nó có thể không nghĩ nữa sao. Những ngày qua có bao giờ nó thôi suy nghĩ về cậu nhóc đâu. Đến cả khi cậu bảo sẽ hát cùng nó nó còn tưởng mình đang mơ không biết vui hay buồn nữa. Nhưng mơ rồi lại phải tỉnh. Nó không muốn bản thân nó đau khổ. Nên thôi... Thà kìm nén một lần để không phải hối tiếc.

Mãi suy nghĩ, con bé nói trong vô thức một câu:

- Tôi luôn hình dung cậu là anh ấy....Tôi đã có tình cảm trong suốt một thời gian dài với con người đó. Ngày trước tôi và anh rất hay đi hái cỏ gà, chơi với nhau rất vui vẻ. Nên khi nhìn thấy cậu ôm bó cỏ ngủ. Lòng tôi mới có dao động. Tôi tưởng tượng cậu là con người đó. Nhưng tôi không nghĩ rằng mọi chuyện lại diễn ra như thế này.

Nói một tràng dài, đến khi nhận ra mình đã nói những điều không nên nói thì đã quá muộn. Đức Minh ôm lấy nó vào lòng và thầm thủ thỉ bên tai nó:

- Tôi giống đến vậy sao?

Biết không thể nào dấu được nữa nên con bé nói:

- Giống, rất giống, anh ấy cũng đã từng nói chân của tôi rất bình thường. Anh ấy đã từng che chắn cả bầu trời cho tôi. Nhưng anh đã xa tôi vào 15 năm về trước.

Cảm xúc dồn đầy trong mắt người nào đó lên tới đỉnh điểm. Nhưng khi nghe câu nói tiếp theo thì chợt dừng lại.

- Anh ấy là vậy, thế nên tôi mới ảo tưởng cậu chính là người ấy. Những ngày qua tôi vẫn luôn ảo tưởng và không biết đối diện với cậu như thế nào. Nhưng hôm nay tôi muốn nói cho cậu biết rằng thực sự tôi không còn tình cảm gì với cậu hết. Xin cậu đừng làm khó tôi nữa.

Nói xong con bé đẩy mình ra khỏi cơ thể kia, mùi hương tranh sọc đến khiến nó mất tỉnh táo. Đây là điều nó thực sự muốn hay sao. Trong thâm tâm nó thậm chí gào thét lên nhưng lý trí mách bảo nó phải nói như vậy. Đây là lựa chọn tốt nhất cho cả hai.

Tối hôm đó, hai con người dằn vặt trong nỗi đau của riêng mình. Họ có những nỗi khổ riêng mà đối phương không hề hay biết. Trăng đã lên cao, cảnh sắc càng trở nên huyền ảo hơn. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn, một chiếc áo được khoác lên cơ thể An khiến nó đỡ lạnh. Nó chỉ cần thế này thôi, chỉ cần thế thôi là đủ rồi. Nó chỉ cần hai đứa ở trong bóng tối, không ai phát hiện ra chúng ở bên nhau. Đến sáng hôm sau thì tất cả lại trở về quỹ đạo. Như chưa có bất kì đau khổ hay tổn thương nào từng dằn vặt hai người cả. Tất cả những thứ nó muốn chỉ có vậy.

Một giọng nói thoáng qua cắt đứt dòng suy nghĩ của nó:

- Hôm tới An định hát bài gì.

- Tôi không biết, thôi tùy cậu chọn vậy.
- Vậy thì “Why not me” nhé.
- Sao lại là bài đó?
- Vì đó chính là cảm xúc của tôi đối với An.

Lại một khoảng lặng nữa diễn ra đối với hai con người. Dù có dối lòng như thế nào đi chăng nữa thì họ cũng không bao giờ dối được với trái tim mình.

Một bản nhạc vang lên, người hát trước, kẻ hát sau tạo nên một bản nhạc du dương giữa biển cả:

Escaping nights without you with shadows on the wall

My mind is running wild tryin hard not to fall

You told me that you love me but say

I'm just a friend

my heart is broken up into pieces

Cos i know I'll never free my soul

it's trapped between true love and being alone

When my eyes are closed the greatest story told

I woke and my dreams are shattered here on the floor

Đến đây, giọng hát của ai đó lại càng cất cao hơn:

Why oh why tell me why not me

Why oh why we were meant to be

Baby I know I could be all you need

Why oh why oh why

Giọng Đức Minh trầm xuống:

I wanna love you

if you only knew how much I love you

So why not me

The day after tomorrow I'll still be around

To catch you when you fall and ever let you down

you say that we're forever our love will never end

I've tried to come up but it's drowning me to know

you'll never feel my soul

It's trapped between true love and being alone

when my eyes are closed the greatest story told

i woke and my dreams are shattered here on the floor

Tell me baby...

Hai con người hai giọng hát, hai cảm xúc. Nhưng họ có điểm chung là đều giấu đi tình cảm của mình. Đơn giản một điều thôi, vì họ đã yêu nhau...

Tình yêu không phải đem cân đo đong đếm bằng thời gian mà chính là bằng sự tôn trọng, yêu thương lẫn nhau giữa hai con người.

38. Chapter 37: Sự Cố Trong Ngày Khai Giảng

Sau buổi đêm trên ngọn hải đăng, mọi vấn đề đều được tháo gỡ. Liên quan đến nhau hay không thì trong lòng của ai đó cũng đã tự lựa đối mình bằng việc bù đắp vào chuẩn bị cho việc khai giảng.

Buổi sáng hôm nay, ngày 5/9, một đứa con gái nào đó đã phải đến trường rất sớm để chuẩn bị. Buổi lễ sẽ diễn ra vào lúc 7:30. Trang phục của hai đứa được để riêng trong phòng đồ dùng của trường, vừa bước vào nhỏ An đã thấy một chiếc áo dài trắng tinh khôi cùng một chiếc áo véc nam tinh tế. Chắc có lẽ đây là trang phục mà nó và Minh sẽ thay trong buổi diễn nên con bé rất thích.

Nghĩ bụng vẫn còn quá sớm nên chưa phải thay đồ, nó đi ra phụ giúp các thầy cô chuẩn bị công việc. Nhưng con bé không hề biết rằng, phía sau bức tường có một cậu nhóc đưa đôi mắt đầy âm mưu vào trong căn phòng mà An vừa bước ra.

Hơn 7 giờ, An mới nhìn thấy Đức Minh, cậu nhóc thực hai tay vào túi đi với dáng vẻ như đang ở trong công viên. Bực mình nhỏ An lên tiếng:

- Này, vẫn còn đứng đó mà ưỡn ẹo à. Đi vào thay đồ luôn đi. Cậu vào thay trước rồi trông cho tôi để tôi thay nhé.

Đức Minh không nói gì, cậu nhóc đi thẳng vào phòng thay đồ. Nhìn lên bộ áo dài, đôi mắt ai đó thoáng rung mạnh lên. Nhắm chặt lại có kẻ bày trò nên Minh không tỏ thái độ gì ra bên ngoài.

Vội vàng chạy ra báo cho An biết về tình hình bộ trang phục. Nghe xong mặt con bé tái mét mà chạy thẳng vào phòng thay đồ. Ôi không, bộ áo dài trắng tinh khôi của nó sao giờ lại nhem nhuốc như thế này. Không biết bao nhiêu màu sắc được trộn vào mà màu trắng của chiếc áo bị biến dạng hoàn toàn sang màu khác.

Nhìn thấy vẻ mặt con nhỏ như vậy, ai đó đứng bên cạnh khẽ vỗ vai an ủi. Nó nghĩ chắc chắn đã có người phá hoại thì bộ đồ mới thành ra như vậy vì lúc đầu mới đến bộ đồ vẫn còn nguyên vẹn. Không còn nhiều thời gian nữa, nó gạt những suy nghĩ kia sang một bên, con bé đi vào phòng thay đồ và tiếp tục thay.

Thay xong, nó nhìn nó trong gương. Phải nói như thế nào nhỉ, cũng không lấy gì làm xấu lắm. Cái áo tuy không còn màu trắng nhưng chính cái màu kì dị kia mà lại làm nổi bật nên nước da trắng sáng của nó. Ai đó đứng sau khẽ ngờ ngàng nhưng lại nhanh chóng lấy lại được cảm xúc mà cho ra một nụ cười.

Khi đôi bạn bước ra từ phòng thay đồ, các thầy cô có mười người thì cả mười đều sửng sốt vì thứ màu kì dị trên bộ trang phục của con bé. Nhưng khi thấy khuôn mặt nó vẫn tươi tỉnh nên các thầy cô cũng yên tâm hơn:

- Có sao không em, bộ áo dài sao lại chuyển sang màu kì dị thế kia!

- Không sao đâu cô, đây là em tự thiết kế thêm để nó đột phá thôi ạ.

Mọi người xung quanh cười cười, đúng là giới trẻ hiện nay. Xu hướng ăn mặc thật là khác.

Sau khi nở nụ cười tươi rói đánh lừa thị giác của các thầy cô. An đi thẳng về phía cánh gà. Phải nói thế nào đây, nhỏ An không làm diễn viên là cả một tổn thất lớn cho nền điện ảnh nước nhà. Con bé dấu tâm tư của nó quá tốt đến nỗi các thầy cô giáo cũng không hề nhận ra. Đây không biết là việc đáng khen hay đáng chê đây.

Đứng bên trong cánh gà một hồi hộp, bàn tay ai đó khẽ nắm lấy tay con bé để tiếp cho nó thêm động lực. Đây là lần đầu tiên con bé đứng lên biểu diễn nên nó rất run.

Nhưng cuối cùng cái gì đến rồi cũng sẽ đến, chị MC đã ra chào khán giả và giới thiệu về buổi lễ. Tiết mục của nó sẽ là tiết mục mở màn. Sau lời giới thiệu ngắn gọn của chị. Tiếng nhạc của “Why not me” bắt đầu vang lên...cả trường khê: Ồ! lên một tiếng rồi cho một tràng pháo tay thật giòn giã...

Tay ai đó lại đổ mồ hôi càng nhiều. Nó nhìn bộ áo dài trên người mình. Thầm nuốt sự xấu hổ và lo lắng xuống. Con bé và Đức Minh xuất hiện trên sân khấu...

39. Chapter 38: Nụ Cười

Bước ra đến sân khấu, sau một phút lặng im, cả trường đều nhìn về phía bộ trang phục của nhỏ An rồi cười nghiêng ngả. Mấy đứa con gái nhìn thấy Đức Minh thì hét lên, mắt chúng cứ sáng như đèn ô tô.

Duy nhất chỉ có ở phía 12A1, tốp bọn Hoàng Quân, Hoà Trọc, Anh Su, Hương Vầu và Nhài Đen là chúng đứng hết cả lên, đưa tay lên đung đưa theo bản nhạc.

Giọng hát của An cất lên, cả trường đang cười bỗng nhiên lặng đi dần và im hẳn...

Escaping nights without you with shadows on the wall

My mind is running wild tryin hard not to fall

You told me that you love me but say I'm just a friend

my heart is broken up into pieces

Cos i know I'll never free my soul

it's trapped between true love and being alone

When my eyes are closed the greatest story told

I woke and my dreams are shattered here on the floor

Trầm thấp và nhẹ nhàng là tất cả những gì những con người phía dưới nghe thấy. Có vẻ như họ rất ngỡ ngàng trước giọng hát truyền cảm của con bé.

Why oh why tell me why not me

Why oh why we were meant to be

Baby I know I could be all you need

Why oh why oh why

Mình thì giọng trầm hơn, đong đầy và cảm xúc hơn.

I wanna love you

if you only knew how much I love you

So why not me

The day after tomorrow I'll still be around

To catch you when you fall and ever let you down

you say that we're forever our love will never end

I've tried to come up but it's drowning me to know

you'll never feel my soul

It's trapped between true love and being alone

when my eyes are closed the greatest story told
i woke and my dreams are shattered here on the floor
Tell me baby...

.....

Khi bài hát kết thúc, cả trường đứng dậy cho đôi bạn trên sân khấu một tràng pháo tay giòn giã. Người ta nói “Đừng trông mặt mà bắt cánh dong” cũng đúng thôi. Ta không thể nhìn quần áo bề ngoài mà có thể đánh giá một con người được. Trong trường hợp này An cũng vậy, con bé đã xoá đi khoảng cách giàu nghèo, khoảng cách giữa mỗi con người mà đưa họ cùng đi theo tiếng hát của nó. Chỉ có thể là An mới có thể làm được.

Quá chú tâm vào thể hiện bài hát, hai nhân vật trên sân khấu không hề biết rằng, tay của chúng đang nắm lấy nhau, siết chặt lấy tay nhau trong niềm hạnh phúc.

Cậu nhóc nào đó nhủ thầm rằng, dù chỉ một chút thôi, một chút cậu được sống với chính mình, được sống trong tình yêu của mình như thế là quá đủ rồi. Về sau có bao nhiêu thử thách đối với cậu thì cũng không quan tâm nữa. Đức Minh hiện tại chỉ biết một điều rằng, cậu đang rất hạnh phúc khi nắm tay người con gái mình luôn yêu thương trong suốt hơn 15 năm qua.

Ca khúc mở màn đã khép lại với bao cảm xúc trong lòng người nghe. Buổi lễ khai giảng chào mừng năm học mới diễn ra một cách thuận lợi. Trong mắt mọi người bây giờ, con bé tên An như một tấm gương sáng cho sự “sáng tạo” cũng như tinh thần học tập vượt khó.

Đây là lần đầu tiên nụ cười thật sự trên môi nó được phô ra. Rạng ngời và không có chút mảy may gượng gạo. Nó tươi đẹp, thuần khiết như ánh nắng ban mai ngoài kia. Nụ cười làm cho khuôn mặt xanh xao của nó thêm sức sống hơn và đồng thời cho khoẻ miệng của ai đó cũng nhếch lên theo...

40. Chapter 39: Êm Đềm

Cuộc sống cứ thế trôi qua, ngày ngắn đêm dài lần lượt đuổi nhau chạy. An vẫn ngồi cùng Hoàng Quân còn để mặc cho Đức Minh ngồi một mình. Có lẽ con bé cứ phải làm như vậy mới có thể dứt khoát khỏi cái tình cảm rối rắm này.

Hôm nay có tiết thực hành hoá học, cả lớp phải di chuyển sang dãy nhà đối diện. Ở đó có phòng thực hành mà học sinh rất đỗi quen thuộc. Cán bộ lớp có nhiệm vụ đi lấy đồ và dụng cụ thí nghiệm để chuẩn bị cho cả lớp. Hôm nay tổ trưởng tổ An nghĩ nên cả tổ giao cho con bé nhiệm vụ cao cả là đi lấy đồ dùng, con bé vui vẻ nhận lời ngay. Nó với tổ trưởng ba tổ còn lại đi cùng nhau, bỗng thấy cái dáng quen quen đứng ở cửa phòng đồ dùng, đi đến gần mới nhận ra là Đức Minh. Cậu ta cũng đến lấy đồ sao, lớp trưởng tốt thật.

Mấy đứa kia cũng rất là bất ngờ về sự kiện này, vì đây là lần đầu tiên lớp trưởng xuống lấy đồ dùng.

Bốn mắt của hai đứa nào đó nhìn nhau trong vòng một phút, chặn đường cửa ra vào. Mãi cho đến khi cái Linh_ tổ trưởng tổ 4 huých vai tránh đường thì nhỏ An mới sực tỉnh. Thấy hành động của mình quá dở hơi, con bé liền chạy vào bên trong phòng lấy đồ dùng chứ không thèm để ý đến ai đó nữa. Ôm lễ mễ đóng dụng cụ, nhỏ An đánh rơi mất một hộp KMnO_4 (thuốc tím) nên nó thò tay xuống mò mò, tầm mắt bị che khuất nên không nhìn thấy, tay con bé cứ khua khua dưới mặt đất cho đến khi nó chạm vào bàn tay ai đó.

Giật nảy. Con bé vội rút tay ra nhưng bàn tay kia lại càng nắm chặt tay nó hơn. Vội vàng đặt đồng dụng cụ trong tay kia xuống, nó cúi gập người xem bên dưới là tay ai. Đập vào mắt nó là một đôi mắt thăm thẳm của Đức Minh, đôi mắt ấy đông đầy như có nước. Nhìn thấy thế, An cũng không vùng vằng ra nữa mà cứ để bàn tay mình ở yên trong lòng bàn tay của cậu nhóc.

Thời gian cứ như ngừng trôi, mãi cho đến khi mấy đứa tổ trưởng thấy An với lớp trưởng vào lấy đồ lâu quá mới cất tiếng gọi. Giật mình vội rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp kia, cô bé vội lấy chiếc hộp đánh rơi rồi chạy thật nhanh ra ngoài đến chỗ của lũ bạn.

Minh đi theo sau và quay trở lại với vẻ mặt như mọi ngày. Đi về lớp, nhỏ An vẫn cảm nhận được hơi ấm toát ra từ bàn tay mình. Cảm xúc trong lòng nó lại trỗi dậy. Nó lắc lắc đầu để những suy nghĩ kia mất đi. Nó cảm thấy thất vọng vì bản thân, đây là lần đầu tiên nó hứa mà không làm được như vậy nên con bé rất là khó chịu trong lòng.

Rõ ràng hôm nay cậu ta thật khác, có gì đó cô đơn hiện rõ trong ánh mắt. Một điều mâu thuẫn khó nói, khó giải bày.

Đang làm thí nghiệm, cảm nhận được có ánh mắt nào đó cứ nhìn mình chằm chằm, nhỏ An ngóc đầu lên thì thấy Minh đang nhìn con bé.

G...Rừ... G...Rừ... Tĩnh... Tĩnh

Điện thoại nó báo tin nhắn, là của Đức Minh với dòng chữ cộc lốc: " Ra sân sau với tôi".

Vừa đọc xong tin nhắn, ngẩng đầu lên thì con bé đã không thấy cậu nhóc đâu. Đoán chắc là đã đi ra chỗ hẹn rồi, con bé làm nốt thí nghiệm của nhóm rồi xin phép cô cho ra ngoài trước.

Vừa bước ra, nó nhìn thấy cậu nhóc đứng dựa lưng vào tường. Bóng dáng cô độc mà chỉ muốn vỗ về. An đi đến gần, nó nói:

- Cậu sao thế?
- Tôi cảm thấy mình thật cô đơn.
- Sao lại cô đơn?
- Hôm nay là 50 ngày của mẹ tôi.

Con bé nào đó sững sốt, 50 ngày, đó chẳng phải là cái ngày con bé bị scandal của trường sao. Hôm đó cậu nhóc nghĩ không rõ lý do, thì ra là vì mẹ cậu ta mất. Vẫn đang mãi suy nghĩ, cậu nhóc lại tiếp tục:

- Tôi căm ghét một gia đình, vì gia đình đó mà nhà tôi tan nát. Mẹ bị bệnh, bố mất công ty. Tôi rất muốn trả thù gia đình đó nhưng tôi lỡ yêu con gái của họ. An bảo tôi bây giờ phải làm thế nào.

Sững sốt...

Đây là cậu nhóc mà nó biết hay sao, là cậu nhóc lúc nào cũng mang trên môi cái điệu cười cợt nhả đó sao. Chưa kịp suy nghĩ kịp. Đôi môi của An đã bị ai đó cướp mất...

41. Chapter 40: Thất Vọng 1

Hai mắt chùng chùng nhìn kẻ đối diện, Minh như một con dã thú ôm siết con bé vào lòng mà hôn. Nụ hôn của cậu nhóc mạnh mẽ như muốn rút cạn máu trong miệng của An đi. Tay Minh bây giờ không để yên một chỗ nữa. Nó đưa lên lưng An... vuốt ve.

Người nó mềm nhũn, đôi tay tự động ôm lấy cổ cậu nhóc mà đáp trả. Đây là nụ hôn đầu tiên của cuộc đời nó, nó định sẽ dành nó cho Mao nhưng hôm nay, nó đã xa ngã vào vòng tay của Đức Minh. Nụ hôn của nó là sự trong trắng của đứa con gái trắng ngần mang đến cho người con trai nó yêu. An lại dán thân vào hồ sơ đó, mặc dù con bé biết rằng con đường này không có lối ra.

Lần này, con bé có thể chắc chắn về tình cảm của mình. Nó có cố giấu giếm như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào che giấu được con tim. Lần này trái tim nó đã thắng. Hai hàng nước mắt nó chảy xuống vì hạnh phúc. Tất cả mọi thứ nó cần chỉ như thế này là đủ.

Cảm nhận được có cặp mắt nào đó đang thăm dò, Đức Minh cũng đưa mắt ra quan sát xung quanh, thấy đúng như dự định và đã hân đủ. Cậu nhóc thì thào vào tai con nhỏ và nói rất khẽ:

- Cần thận. Chúng ta đang bị sập bẫy...

Sững sốt vì câu nói của Minh, con bé vội vàng vừa hỏi vừa chạy đến bên cậu nhóc:

- Sao lại vậy...

Còn chưa nói hết câu, con bé giật mình khi thấy học sinh toàn trường đang đứng xung quanh khu sân, có tốp thì đứng trên tầng học nhìn xuống, có tốp thì đứng phía xa xa nhìn về. Nhưng chốt lại một điều những con mắt đó nhìn về phía con bé như một đứa con gái hư hỏng, tội đồ và lẳng lơ.

Đúng đang tầm giờ ra chơi, cả trường dồn hết về phía sân sau xem “kịch”. Con bé nào đó cứ đứng như trời trồng, nó bất động. Toàn thân nặng trĩu không có sức chống cự.

Đám đông đứng xúm vào nó, kẻ chỉ trích, người bôi nhọ. Các thầy cô giáo chạy đến cũng không nghe con bé giải thích một chút nào. Mặt ai cũng đều nhìn con bé chằm chằm.

An đứng co ro và khép mình lại. Nó đang không hiểu chuyện gì xảy ra đối với nó. Bỗng một chậu nước từ trên cao đổ người của ai đó, mắt con bé kinh sợ nhìn ngược lên. Lạnh... Bây giờ nó cảm thấy rất lạnh, một phần lạnh vì chậu nước còn một phần khác vì sự lạnh lẽo của người đời.

Con bé chỉ dám đứng ôm cái thân hình mỏng manh của mình. Những con người xung quanh bắt đầu chửi rửa, ném cát và nhổ vào mặt nó. Không ai chịu nghe nó giải thích dù chỉ là một câu. Tất cả đều hắt hủi là lạnh nhạt đối với nó.

Ngước mắt lên tìm kiếm sự giúp đỡ của Minh, trước mắt con bé là hình ảnh cậu đang ôm đứa con gái khác và đi mất. Ánh mắt của cậu cứ nhìn nó chằm chằm nhưng con nhỏ cũng không tài nào hiểu được ngữ điệu sâu xa trong đó, đến bây giờ con bé ngu ngốc nào đó vẫn nghĩ còn được sự bênh vực của cậu nhóc. Nó thật là ngu xuẩn.

Người còn lại cuối cùng chỉ mãi là nó. Người ngu ngốc vẫn mãi chỉ là nó. Đã biết không có đường ra nhưng sao nó cứ dấn thân vào. Để rồi bây giờ sự thật đối trá diễn ra trước mắt nó khiến nó chịu tổn thương nghiêm trọng.

Ngã khụy xuống nền cát trắng, ngước mắt lên nó thấy cô hiệu trưởng đang đứng trước mặt, cô nói:

- Trong ngôi trường này không thể chứa một học sinh lẳng lơ như em. Từ mai em không phải đến lớp nữa.

Một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên trong đầu con bé. Nó choáng váng với câu nói vừa rồi. Hiện thực sao lại đối xử tàn khốc với nó như vậy.

Một bàn tay khẽ chạm lên vai nó... Nó ngước lên và thấy thì ra là Hoàng Quân. Cậu nhóc nâng con bé dậy và dìu nó đi vào lớp. Dọn hết sách vở của cả hai đứa. Cậu đưa nó về trước sự ngỡ ngàng của bao nhiêu con người...

42. Chapter 41: Thất Vọng 2

Lê thân hình gầy gò trong bộ quần áo ướt sũng như nhớp cát và nước bọt về nhà. Suốt cả đoạn đường về, con bé không nói một lời nào mà cứ trầm lặng suốt. Quân dìu An về nhà cũng không nói thêm một từ nào. Đôi tay cậu đặt trên vai của An cứ như sợ nếu bỏ tay ra sẽ có ai đó gạt ngã mất.

An vẫn nhớ như in cái ánh mắt của lũ bạn chơi cùng lớp nhìn nó khi Quân đưa con bé về. Một ánh mắt xót xa và thông cảm, nhưng chẳng ai ra giúp nó đứng dậy ngoại trừ Quân cả. Tất cả như đã rõ, tìm được một người tri kỉ quả thật quá khó. Mới đây thôi con bé còn thăm cảm ơn mình có những người bạn tốt.

Hay chăng chúng cũng có những nỗi khổ riêng không thể nói nên ánh mắt chúng mới áy náy như vậy. Đầu óc An bây giờ đang loạn dần lên. Nó quá mệt mỏi nên không muốn suy nghĩ thêm nữa.

Về đến nhà, con bé đi thẳng vào trong nhà tắm, nó để mặc cho ai đó cứ đứng trơ trơ trước cửa. Nhìn bản thân trong gương, nó cảm thấy tủi thân vô cùng, mặt mày bẩn thỉu nhem nhuốc như một con bé ăn xin. Thỉnh thoảng kèm theo đó là mùi nước bọt hôi tanh khiến con bé vừa nghĩ thấy đã lợm giọng.

Nước mắt chảy dài hai gò má. Nó nhớ đến cái cảnh Minh ôm đứa con gái khác bước qua mặt nó mà con bé càng cảm thấy nhục nhã hơn.

Khi bị mọi người chửi rửa, nó không rơi một giọt nước mắt nào, nó kiên cường là thế vậy mà chỉ khi một mình, tại sao nước mắt nó cứ tuôn rơi. Bầu trời trên vai nó đã dè bẹp nó, đôi vai nó không thể nào gánh vác sức nặng đó nữa rồi.

Ngồi nhớ lại tất cả những gì xảy ra, con bé bắt giắc nhắm chặt mắt lại. Nó sợ hãi như muốn thoát ra khỏi chính con người mình. Nó đã để cho số phận xô đẩy nó quá nhiều rồi, bây giờ đã đến lúc nó phải là người quyết định.

Đứng dưới vòi hoa sen rất lạnh... Vô cùng lạnh... Mọi sự việc cứ như một tấm phim quay vòng vòng trong đầu nó.

Đã rõ cho tất cả, con bé bị gài vào bẫy và cái bẫy này quả thật vô cùng xuất sắc. An cứ chơi với ở trong đó mà không tài nào thoát ra được. Nhìn quần áo của mình, nó thấy một sự phỉ báng vô cùng to lớn đối với nó. Không ai nghe nó nói dù chỉ một câu, tất cả như được sắp đặt từ trước và chỉ chờ đến khi An bước vào thì mọi người liền ập đến chửi rửa.

Nước cứ róc rách chảy xuống như muốn xoá nhoà đi tất cả những gì con bé đã chịu đựng cả ngày hôm nay. Nhưng có xoá hết những vết tích ở bên ngoài thì cũng làm sao xoá được những vết thương trong lòng của nó cơ chứ. Nó đang đau, đang rất là đau, nó không phải đau khi nhìn thấy những vết tích bên ngoài mà nó đau cho chính con tim của nó. Hết rồi, có lẽ hết thật rồi.

...- An... Cậu sao vậy... Cậu vào trong đó đã hai tiếng rồi... Cậu ổn chứ!

Nghe tiếng gọi từ bên ngoài của Quân, An vội vàng tráng qua một lần nước rồi cho quần áo bẩn vào chậu ngâm. Thấy có gì đó lấp lánh chỗ túi quần, An ngồi xuống, thò tay vào và lấy ra. Trước mặt nó là một chiếc vòng có treo đồng hồ cát nho nhỏ. Thứ đó rất nhỏ nên nằm lọt thỏm trong túi quần sau của con bé.

Bên trong ruột của chiếc đồng hồ có một dòng chữ: ANH LUÔN YÊU EM...

Là sao, con bé không hiểu. Nghĩ bụng chỉ có tên Minh vì cả ngày hôm nay chỉ có cậu nhóc mới lại gần mình, khoé miệng ai đó bắt giắc cười nhạt. Đã gây ra cho nó bao nhiêu đau thương mà bây giờ còn làm màu làm mè. Trong đầu của An bây giờ chỉ còn một chữ là Hận.

Vội cầm chiếc vòng đút vào túi, An mở cửa và bước ra:

- Tôi đây, xin lỗi vì đã để cậu chờ lâu.

43. Chapter 42: Sự Thật

Bước ra khỏi phòng tắm, An đi ra ngồi ở ghế băng dài nói chuyện với Quân. Không biết cậu nhóc có vấn đề gì mà chờ đến khi con bé tắm xong, tinh thần ổn định hơn mới nói.

Thấy An đã ngồi xuống, Quân nhìn ánh mắt buồn hiu cùng cái dáng gầy tong của người đối diện mà không khỏi xót xa. Sao nó có thể bỏ mặc con người mình đến như vậy. Muốn dứt khoát chuyện này thì chỉ còn cách nói ra sự thật vì chỉ khi biết sự thật, biết đâu đâu khổ sẽ không đầy đoạ người con gái này nữa. Nghĩ vậy rồi Quân nói:

- Mình đã rất sốc khi nhìn thấy bạn gặp hết sự cố này đến sự cố khác nên mình cho người điều tra về Đức Minh. Mình nghĩ có lẽ An nên xem những điều này.

Nói xong, cậu nhóc đưa cho An một sấp tài liệu, con bé nhìn, đưa lên và bắt đầu đọc. Những dòng chữ, hình ảnh bắt đầu đập vào mắt con bé.

Huỳnh Đức Minh_ cậu nhóc hơn An một tuổi, đang vừa học vừa làm ngành Quản trị- Kinh doanh trong xí nghiệp của gia đình. Là con một. Thế lực của gia đình vô cùng lớn.

Nhà có người dạy riêng nên kiến thức uyên thâm không cần đi học trên trường mà chỉ cần đi thi mỗi khi đến đợt kiểm tra. Ba của Minh là một người giàu nghị lực, ông đã từng bị một người bạn thân lừa cướp hết tài sản phải mang cả gia đình đi tha hương cầu thực. Đứng lên từ hai bàn tay trắng, sau nhiều năm thì cơ ngơi đã đạt như ngày hôm nay....

.....

Đọc hết, con bé choáng váng, hàng ngàn câu hỏi cứ đập vào trí não nó (Tại sao hơn một tuổi mà cậu nhóc lại xin vào học lớp mười hai? Tại sao cậu nhóc lại biết nhiều về con bé như vậy?) Giờ thì An mới biết tại sao nghỉ học suốt mà Minh vẫn không bị chậm kiến thức, đơn giản là cậu ta đã học hết chương trình rồi.

Ngước lên nhìn Quân với vẻ mặt thần thờ, An hỏi:

- Tại sao cậu lại cho tôi xem những cái này.
- Vì tôi nghĩ Minh đã quen An từ trước, tôi đã học ở đây từ lớp một đến nay. Đến năm lớp 12 thì hai người cùng chuyển vào và cậu ta năm lần bảy lượt gây khó dễ cho An.
- Sao, cậu bảo sao. Đức Minh cũng chuyển vào đây cùng thời điểm của tôi sao.
- Đúng, thế nên tôi mới thấy lạ. Mà tôi nghĩ cậu ta có lẽ hận An lắm đấy vì tất cả những vụ lần trước đều là cậu ta sắp xếp cho An gặp tai hoạ mà.

Ầm.... Một tiếng thét kinh thiên động địa có sức công phá lớn đã ập đến bộ não của con bé. Tất cả những chuyện của nó sao, từ việc scandal, bị người đánh, áo dài bị nhem nhuốc rồi lại đến vụ lần này ư. Không thể nào.

An đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn sang Quân.

- Có thể cậu không tin tôi nhưng khi cậu nhìn những cái này thì cậu sẽ tin.

Một sấp ảnh nữa được mang ra. An nhìn lên xem và chết lặng trước ngưỡng gì mình thấy. Đó là người của Minh chụp ảnh khi hai đứa cùng ngồi ăn trên ngọn hải đăng, An có thể chắc chắn vì con bé đã gặp tên này khi nó đi theo sau Đức Minh. Ảnh tiếp theo là ảnh cậu ta đưa tiền cho mấy con nhỏ đánh An. Một ảnh là do camera chụp được khi cậu nhóc đang len lút cầm hộp màu sau phòng thay đồ. Tất cả như hiện ra trước mắt con bé. Nó đau lòng và chặt những tấm hình trong tay.

Đây là sự thật sao, người con trai mà suốt hơn 15 năm qua nó rung động lại đối xử với nó như vậy ư. Nó không kiềm chế được mà nước mắt cứ chảy xuống. Ngước lên nhìn Quân, nó hỏi:

- Sao lại đối xử với tôi như vậy... Tại sao??? Và tại sao cậu lại điều tra giúp tôi.
- Vì...vì...vì tôi (giấu đi suy nghĩ trong lòng) muốn giúp bạn. Đơn giản là tôi không muốn nhìn thấy bạn khóc.

Nuốt giọt nước mắt vào trong, nó đã ra một quyết định. Không cần biết có đúng đắn hay không nhưng trong hoàn cảnh này, đây là điều duy nhất nó có thể nghĩ ra, con bé mỉm cười nhìn về phía Quân:

- Cảm ơn cậu vì tất cả, tôi giờ đã bị đuổi khỏi trường. Mai tôi sẽ đi về quê với ba tôi. Nếu chúng ta có duyên thì chắc chắn sẽ gặp lại.

Câu nói của ai đó vừa xong vô cùng dứt khoát và kiên định khiến người đối diện không có phản ứng gì. Cậu nhóc không biết âm mưu của mình bây giờ đang thành công hay trở nên thất bại.

Mãi lúc sau, cậu nhóc mới định thần trước câu nói của An, thoáng sững sờ trước quyết định quá nhanh của con bé. Trên khuôn mặt đó xuất hiện nét ưu tư. Nếu yêu một người, nên để cho người đó hạnh phúc. Dù gì cũng đã đi đến bước đường này, muốn quay trở lại cũng không còn đường lui nữa. Người cũng đã bị cậu hại và người cũng đã tin vào lời nói của cậu rồi. Nghĩ vậy, cậu nhóc gật đầu rồi đi về. Ra đến cửa, ánh mắt ai đó vẫn còn nhìn mãi về hướng của người con gái đang bên trong. Đó là một cái nhìn của sự thương yêu lẫn toan tính.

44. Chapter 43: Ra Đi

Ngồi một mình trong nhà, đôi mắt của ai đó bây giờ đã ráo hoảnh. Cái gì dùng nhiều cũng sẽ hết và nước mắt cũng vậy, khóc hết cả một đêm đến bây giờ nó không thể nào rơi tiếp được nữa. Con bé cứ nằm trên giường mà hồi tưởng những ngày tháng đã qua, miệng nó đắng ngắt và không thể nào nhếch lên cười được nữa.

Lúc nào cũng vậy, cuộc sống bắt đầu cho nó buồn sè, có hạnh phúc có viên mãn nhưng sau đó lại không thương tiếc mang đi tất cả những gì nó đã kì công gây dựng.

Nó cô đơn và bất lực vô cùng, nó chỉ có ước mơ rất giản đơn là có cuộc sống bình yên như bao người khác. Chỉ vậy thôi mà cũng khó đến vậy sao. Là con gái, ai chẳng mong có quần áo đẹp, nhưng với An thì bấy nhiêu đã là quá đủ với con bé, đến bao nhiêu năm nay nó không có bộ đồ nào mới mà con bé cũng chẳng kêu ca gì. Tất cả cũng chỉ muốn sống khiêm tốn và chỉ tiêu hợp lý. Nghĩ đến thể nước mắt con bé cứ giàn ra mãi không thôi. Phải chăng ông trời đã quá bất công hay vô tình lãng quên con bé.

.....

Nó ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Trong giấc mơ nó lại thấy Mao, anh đứng đó nhìn nó khóc, ánh mắt bất lực mang theo phần khổ tâm cứ nhìn theo nó.

An thấy anh thì gọi lớn tên anh, anh chẳng nói gì mà cứ lau nước mắt hoài cho nó:

- Anh đi đâu vậy, cho em theo với. Ở đây em khổ quá. Em bị mọi người bỏ rơi hết rồi. Em chỉ còn anh thôi anh đừng bỏ rơi em nữa.

An lặng im, cái bóng cứ dần xa vòng tay con bé. Nó khóc nức nở khi gọi mãi không thấy anh quay lại. Miệng cứ lặp đi lặp lại: Anh ơi, anh ơi nhưng vô nghĩa.

Nó giật mình tỉnh lại, nước mắt lại ướt nhèm, nhìn trong gương nó thấy bản thân nó thật là đáng thương, hai quầng thâm trên mắt rõ rệt. Nó không mở mắt được như bình thường nữa. Chắc có lẽ khóc nhiều quá nên mắt nó đã bị sưng lên.

Nó không dám gọi điện thoại cho ba vì sợ ba lo lắng, có lẽ nó cứ thế rồi đi về, nói chuyện trực tiếp cho ba hiểu thì có lẽ mọi thứ sẽ tốt hơn. Cầm điện thoại lên, nó gọi điện đặt vé tàu. Chuyến tàu Bắc-Nam 21:30 tối nay sẽ đưa nó về lại chốn cũ, nơi mà con bé đáng lẽ không nên rời đi để rồi phải gánh thêm bao phiền muộn như thế này.

Đặt điện thoại xuống liếc mắt ra chỗ kệ tủ, con bé thấy chiếc vòng đồng hồ cát của Minh ở đấy. Không hiểu tại sao nó cầm lên và đeo lên tay. Chắc có lẽ nốt hôm nay thôi là nó phải xa nơi này rồi nên nó sẽ cố không để những chuyện buồn làm bản thân thêm mệt mỏi nữa.

Còn một điều nữa mà An nghĩ mãi không ra, rốt cuộc tại sao Đức Minh lại đối xử với nó như vậy và tại sao như thế rồi mà cậu nhóc vẫn đưa cho nó chiếc vòng. Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào đây, mọi chuyện đối với nó giờ đây rối rắm vô cùng. Giơ tay lên thấy lớp cát phần trên của đồng hồ cát đang trôi dần xuống phía dưới, nó cũng giống như An có thời gian thật ngắn ngủi khi sống ở nơi này.

Tỉnh lại đi, tất cả đã chấm hết rồi. Tình bạn, tình yêu và sự chịu đựng, tất cả đều chạm đến giới hạn của con bé. Chiếc vòng này coi như là thứ duy nhất còn lại để mỗi khi nhớ đến nơi này là một chuỗi kỉ niệm buồn đối với con bé. Có lẽ sẽ chẳng bao giờ nó còn đặt chân đến vùng đất này nữa.

Đứng lên thu dọn quần áo và đồ đạc. Đếm số tiền tiết kiệm để trả nốt tiền nhà. Xong xuôi, con bé nhìn xung quanh căn phòng đã gắn bó với nó hơn bốn tháng trời một lần cuối. Ngao ngán thở dài, đã đến lúc nó phải đi rồi.

45. Chapter 44: Chuyến Tàu Đêm

Trên đường phố Hà Nội tấp nập, đêm nay sẽ có một người con gái phải đi xa không biết đến bao giờ mới có thể quay trở lại. Bắt một chiếc xích lô, An nói nhẹ nhàng với bác lái xe:

- Bác làm ơn đưa cháu đến trường Long Khê.

Đường phố Hà Nội về đêm thật đẹp, những con phố tấp nập xe cộ cùng những bóng đèn cao áp vàng vàng được thấp sáng choang tạo nên một khung cảnh thật là đẹp. Cả con đường như một con rắn khổng lồ khoác trên mình bộ áo màu vàng. An nhìn thấy mà vui lắm.

Ra thành phố được từng ấy tháng mà chẳng hôm nào ra thăm phố phường. Đến hôm nay là ngày cuối cùng rồi thì lại muốn ở lại. Thỉnh thoảng có những cặp đôi dắt tay nhau đi trên vỉa hè thật là hạnh phúc biết bao. Thấy vậy tự nhiên An lại hình dung ra là nó và Minh đang đi cùng nhau. Ý nghĩ vừa đến thì An lại vội lắc lắc cái đầu. Làm sao mà như vậy được nữa.

Chớp mắt bác tài đã đưa con bé tới trường. Nó xuống xe và bảo bác chờ nó một lúc vì nó vào rồi sẽ ra ngay. Nó muốn thăm trường lại một lần cuối trước khi đi. Như vậy nó sẽ nhẹ lòng hơn. Xin phép bác bảo vệ, nó đi thẳng lên dãy nhà ba tầng, rồi rẽ vào lớp 12A1, tuy nó không học được ở lớp này bao lâu nhưng con bé vẫn có rất nhiều tình cảm. Nó mang theo một chiếc bút chì, viết vào bàn Hoà Trọc, Hương Vầu, Anh Su và Nhài Đen những dòng chữ thẳng tắp và có nội dung giống nhau: cảm ơn vì những ngày qua đã luôn nên mình, luôn nhớ về nhau nhé _An.

Con bé lại đến chỗ bàn của Hoàng Quân và ghi một câu khác: cảm ơn vì những lúc mình gục ngã luôn có bạn nên cạnh _miss you.

Đóng nắp bút và định đi, An lại nhìn về phía chiếc bàn dưới cùng, chần chừ một vài giây, con bé đi đến và viết: cảm ơn vì đã cho tôi có những bữa tối no nê với những đồ ăn sang trọng mà tôi chưa bao giờ được nếm thử, cảm ơn đã cho tôi cảm giác được người khác quan tâm mà 15 năm rồi tôi chưa bao giờ có được, cảm ơn những “hi sinh” của Minh để tôi có được như ngày hôm nay, cảm ơn vì tất cả!

Xong xuôi, An đóng bút và để trên mặt bàn chỗ Minh ngồi, nó nên để lại chiếc bút này vì nó sẽ không cầm theo bất cứ thứ gì có liên quan tới nơi này đi nữa. Nhìn lên quanh lớp một lần cuối rồi khép cửa lại như chưa có chuyện gì xảy ra, sẽ chẳng có người nào biết được là An đã tới đây trừ bác bảo vệ và những người nó viết vào bàn.

Mở điện thoại xem đã thấy gần 21 giờ, An đi xuống, ngồi lên xích lô và lặng lẽ nói:

- Bác cho cháu ra ga Hà nội.

.....

Cuộc đời của hai con người bị chia cắt từ giây phút này....,

46. Chapter 45: Thời Gian Thoi Đưa

4 năm sau....

Trên chiếc BMW đen, một cô gái trẻ có mái tóc xoăn nhẹ ngang lưng bước ra. Cô có dáng người mảnh thanh của thiếu nữ đôi mươi, chứng trạc của người con gái dày dặn sương gió. Làn da trắng nõn càng tô thêm vẻ đẹp của cô. Trên tay cầm đoá hoa Ly tươi mát ẩn hiện sau đó là chiếc vòng đồng hồ cát nhỏ xinh mà đi về phía một ngôi mộ.

Đến gần, cô nở một nụ cười thật tươi với người trong ảnh và nói:

- Con đến thăm ba đây, một năm qua con thật bất hiểu khi đã bỏ bê ba như vậy. Từ bây giờ con sẽ rút kinh nghiệm và không như vậy nữa.

Nói xong cô gái liền rút chiếc khăn mùi xoa trong túi ra lau lau chùi chùi đi những vết bẩn trên tấm ảnh, mặt cô khẽ chau lại mắng yêu:

- Ba xem, chỉ có con thương ba nhứt thôi, tháng sau con sẽ ra Hà Nội đón mộ của mẹ vào đây. Như thế ba mẹ sẽ được ở bên nhau. Biết ba cô đơn nên con làm như vậy, ba thấy con gái có tình ý không nào. Một năm rồi, những di nguyện mà ba giao cho con sẽ cố để làm được hết.

Trầm ngâm lau chùi và dọn dẹp cỏ lả mọc lên, người con gái dọn dẹp sạch sẽ đâu vào đấy như lúc ba cô còn sống chăm chút cho mộ mẹ cô. Bất giác một sự đau nhói dấy lên trong tim người con gái, cô nhớ như in chòm râu cứng của ba khi được ba ôm, nhớ những lời yêu thương ba mắng. Nhiều đêm thức trắng cô mơ tưởng ra những điều đó mà nước mắt cứ tuôn rơi mãi.

Người ta hay nói, lúc có thì thờ ơ không giữ, sau đó mất rồi mới hối tiếc. Nhưng mất rồi thì đâu có lấy lại được. Lúc trước sợ ba lo lắng nên cô không hay gọi điện về cho ba, hỏi thăm sức khỏe của người. Để đến khi nhận ra mình vô tâm thì đã quá muộn, ba luôn đứng phía sau dõi theo từng bước đi của cô mà cô lại không hề hay biết.

Mỉm cười nhìn gương mặt rạng rỡ phía trước, khuôn mặt ai đó thoáng lạnh lên, cô nói:

- Bây giờ công việc rất thuận lợi ba à, con gái ba quản lý đâu vào đấy hết rồi. Đồi trè của nhà ta có doanh thu ổn định, tạo được việc làm cho nhiều người. Con đã thuê thêm hai mảnh đất nữa để chuẩn bị mua giống và trồng thêm. Tiền nợ con cũng trả được gần hết. Ba đừng lo cho con nhé....

.....

Ngồi trò chuyện với “bức ảnh” thêm một chút nữa, cô gái chào ba với bao luyến tiếc rồi ra về để lại phía sau bao nhiêu giọt nước mắt mà cô cất giấu trong tim.

Chiếc xe lao xuống sườn núi như một cơn bão khiến cát bụi phía sau bắn tung lên. Người trong xe đang rất tâm trạng nên cứ rò ga ầm ầm mà đi về phía trước. Tới nơi, trước mặt cô bây giờ là cái cổng to lớn mang tên: CÔNG TY TNHH MỘT THÀNH VIÊN PHƯƠNG ANH. Ai đó thoảnh nhếch mép rồi đi thẳng vào trong.

Phương Anh chính là tên hiện tại của cô và cô rất tâm đắc với cái tên này. Nó giúp cô quên đi quá khứ đắng cay ngày xưa. Đây chính là tất cả sự nghiệp mà cô đã kì công gây dựng suốt bốn năm trời.

Ra đi khỏi vùng đất với bao tai tiếng, cô cùng ba lên tận Thái Nguyên lập nghiệp và sống một cuộc sống mới ở đây. Hai năm trời cô cứ vui đầu vào công việc. Ba đã từng hỏi tại sao cứ phải vất vả như vậy, người con gái đó đã trả lời vì cô rất thích được làm việc, nhưng đó là câu trả lời dối trá vì cô chỉ kiếm thật nhiều việc làm để cố quên hình bóng của một người.

Vui đầu vào làm việc nên không có sự dễ mất cũng như chăm nom ba, đến khi ông vào viện thì cô đã ngã ngựa ra khi biết rằng ông chỉ sống được hơn một tháng nữa với căn bệnh quái ác là ung thư gan giai đoạn cuối. Lại mất thêm một năm nữa để cô trải qua sự cô độc một mình khi người còn lại cuối cùng trong cuộc đời của cô cũng bỏ mặc cô mà đi.

Cố gắng làm việc không mệt mỏi, bây giờ cô đã có tất cả: tiền tài, địa vị nhưng cô đã mất đi sự che chở của người ba. Cô thấy mình quá vô tâm để rồi khi nhận ra thì đã quá muộn.

Ngồi trên chức vị cao nhất là tổng giám đốc, cô nuốt nước mắt vào trong và thầm than trong lòng về sự nghiệt ngã của cuộc sống.

Lật tài liệu ra và tiếp tục công việc, cô không hề biết rằng ở một nơi khác cũng có một người vừa lật hồ sơ, nhìn vào bản hợp đồng cùng tấm ảnh bên trong và nhếch mép, ngữ điệu sâu xa khó hiểu:

- Hoàng Phương Anh, cuối cùng tôi cũng đã tìm thấy em.....

47. Chapter 46: Trở Về Hà Nội

Thu xếp ổn thoả công việc, vị tổng giám đốc nào đó ẩn vào đường giây nội bộ trong công ty:

- Gọi cho tôi thư kí Linh.

Kí một vài vài hợp đồng giao hàng, nghe thấy tiếng gõ cửa, Phương Anh nói: Vào đi.

Bước vào là một cô gái trẻ cầm sắp tài liệu trên tay.

- Dạ, sếp bảo gì em ạ.

- Tuần tới tôi phải lên Hà Nội kí một hợp đồng quan trọng với công ty trên đó và giải quyết một số việc riêng. Cô ở lại sắp sếp và giải quyết công việc cho tôi, tuần tới sẽ được lĩnh lương gấp đôi. Tất cả nhờ cậy vào cô.

Vừa nói dứt câu, vị thư kí nào đó mừng quýnh vâng vâng dạ dạ rồi cáo lui để lại con người trong phòng có một nỗi trăn mặc không gỡ bỏ được. Đơn giản vì cô không có hứng thú lắm với việc quay về Hà Nội, nhưng có một vị khách đặt hàng với một số lượng lớn và số tiền lãi hết sức khả quan nên cô đồng ý. Cũng tiện chuyến đi lần này cô sẽ sắp xếp người đón mẹ về luôn nên cô mới lên kế hoạch đi một tuần.

Đời khỏi công ty, Phương Anh về nhà thu xếp một chút đồ đạc. Khoác trên người chiếc quần bò bụi, áo thun lỗ tay kiểu cách điệu, cùng cặp kính to che một nửa khuôn mặt. Chẳng ai có thể nhận ra đây chính là vị doanh nhân trẻ tuổi chưa có bằng cấp ba vẫn được đăng tin giấu mặt lên truyền hình.

Nổ máy xe và phóng vù đi, chiếc xe mang con người với bao nhiêu tâm trạng đi theo, địa điểm dừng chân của cô chính là khách sạn Hoa Tuyết được chủ doanh nghiệp kia đặt sẵn. Vừa tới cửa, tấp xe vào bãi đậu xe, đập vào mắt cô là một chiếc xe thể thao mang biển kiểm soát AM2307, giật mình thon thót, cô vội lắc đầu để thoát khỏi những suy nghĩ vừa ập tới kia đi rồi đi thẳng vào bên trong nhận chìa khoá và lên thẳng phòng. Cô không hề biết rằng tất cả những hành động gấp gáp kia của mình đã được một cặp mắt trên tầng cao nhìn xuống và thấy hết.

Đặt mình xuống chiếc đệm êm ái, cô gái trẻ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Cô nhìn thấy mình chạy chơi với Mao và Đức Minh, tất cả đều cười rất vui. Rồi Minh cứ nhìn cô chăm chăm và nói:

- Anh chính là Mao.

Cô sợ hãi lắc lắc đầu ra hiệu không tin, rồi quay ngoắt lại tìm Mao. Anh đi đâu mất rồi, sao chỉ có Minh thế này. Minh ôm cô vào lòng, bàn tay anh rất lớn vuốt lấy mái tóc bóng mượt của cô. Cô không tin đẩy anh ra chạy đi tìm Mao, anh đã đi đâu, tại sao anh luôn bỏ rơi cô những lúc cô cần anh nhất...

Đinh... Đoong... Đinh.... Đoong...

Ai đó nhấn chuông cửa phòng khiến cô tỉnh giấc. Vội chỉnh lại quần áo, vuốt vuốt mái tóc rối rồi lau đi những giọt nước trên khuôn mặt. Phương Anh đi ra mở cửa, thì ra là nhân viên phục vụ đưa cho cô những đồ dùng sinh hoạt. Nhận đồ và đi vào trong phòng, nhìn lên đồng hồ cô đã thấy gần 7 giờ. Bụng bắt đầu réo, biết là đói rồi nên cô thay cho mình một bộ đồ thể thao và đi tìm một quán ăn gần đây.

Chạy xe dọc theo con đường, trong vô thức cô đi đến một con phố rất ít người qua lại. Cứ đi mà không để ý đường, đến khi nhận thấy cô mới biết mình đã không nhớ rõ đây là đâu. Con đường này có vẻ rất quen, cô cứ nghĩ vậy rồi đi tiếp. Đi được một đoạn thì những hình ảnh từ quá khứ dội đến trí nhớ cô.

thuốc giảm đau, ôxi già, băng gạc..bla...bla

Cậu nhóc nhấc cái chân sưng tím của nó lên, mở lọ thuốc và bôi lên. Động tác thật nhẹ nhàng khiến nó cảm thấy ấm lòng nơi đất khách quê người này. Hết bôi chân xong cậu lại lấy lọ khác bôi lên mặt. Cứ như vậy từ chỗ sây sước lúc ngã xe ban sáng đến cái tát của mẹ chủ quán đều được cậu ta bôi hết.

.....

- Ấy, cậu thật tốt bụng nha, giúp tớ nhiều như thế mà tớ chẳng giúp lại cậu cái gì quả thật là áy náy. Tên cậu cũng rất hay, hôm nay mới nhìn rõ mặt cậu, cậu thật đẹp trai, cao to....bla...blaa

.....

- Tớ không biết cậu bao nhiêu tuổi nên tớ xưng là cậu tớ nhé. Tớ mới đến đây nên không có bạn. Tớ cho phép cậu là bạn của tớ.

....

- Thứ nhất, cậu bây giờ là con nợ của tôi, tôi nói gì phải nghe, vì tôi luôn đúng.

- Thứ hai, tôi không chấp nhận làm bạn của cậu.

- Thứ ba, bây giờ cậu về hay ở đây tùy cậu tiếp.

...Àm...

Một tiếng thét vang lên trong đầu ai đó. Tại sao cô lại đi vào con đường này để những chuyện kia lại có dịp quay trở lại trí nhớ của cô cơ chứ. Nghĩ vậy Phương Anh vội vàng cho xe chạy ra khỏi con đường vắng.

Cô gái trẻ cứ chạy như vậy cho đến khi trước mặt cô là dòng người tấp nập ngược xuôi. Đến lúc này cô mới hoàn hồn, thậm chí về trái tim đang thổn thức của mình. Cô cầm túi sách và bước vào một quán cơm bình dân nhỏ ven đường.

.....

Đã có người nói với tôi như thế này:

Chạy trời không khỏi nắng to
Chạy mãi không thoát số duyên tương
phùng.

Như đã định, người con gái nào đó của chúng ta dù có chạy nữa vẫn không thể thoát khỏi sự sắp đặt của Ông tơ Bà nguyệt.....

48. Chapter 47: Hăng

Ngồi vào quán, gọi mấy món như canh rau muống, ít dưa góp và một đĩa thịt luộc. Cô gái nào đó ăn ngẫu nhiên không biết trời biết đất là gì. Là một người có chức có quyền mà cô không quen với việc gọi ăn ở mấy nhà hàng hạng sang.

Ăn hàu háu như nhơn bị bỏ đói mấy ngày. Chớp ngoáng cô gái nhà ta đã đánh bay số thức ăn trên bàn. Có tiền tài và danh vọng ở xung quanh nhưng cô luôn sống thật với bản thân mình. Chẳng mấy khi cô thích những thứ hào nhoáng, xa hoa ở bên ngoài mà hơn nữa cô lại rất ghét.

Trong bốn năm vừa qua có nhiều những đối tác mến mộ cô, không tiếc tay tặng cô trang sức, quần áo nhưng cô đã thẳng thừng từ chối. Cô không muốn nhận để rồi mắc nợ người ta, mỗi khi nhìn những thứ đồ đó lại phải nhớ đến người ta vì đơn giản trong lòng cô nhớ một người là quá đủ rồi.

Đa phần số tiền lãi được ở mỗi đơn hàng, ngoài việc chi trả tiền lương cho nhân viên thì đến 60% cô trích ra cho học sinh nghèo. Cô hiểu rất rõ những gì chúng đang trải qua vì đó là một phần tuổi thơ của cô, thế nên cô muốn giúp chúng thoát khỏi sự mặc cảm của bản thân.

Khi đã no bụng, cô trả tiền rồi bước ra khỏi quán. Cho xe chạy dọc theo con phố xa hoa, bỗng đập vào mắt cô là hàng quần áo đồ đồng bên lề đường ghi chữ to đùng: ĐỒNG GIÁ 50K. Nhìn thấy thế cô cho xe tấp sang một bên rồi chạy tới. Cô cứ ngồi đấy chọn chọn, đến khi chọn được một túi to thì mới đứng lên.

Đến lúc này cô mới nhận ra ánh mắt kinh hoàng của chị bán hàng. Hẳn là đi BMW, hẳn là nhìn vô cùng quý phái trẻ đẹp mà lại xà vào hàng đồ đồng. Oimeoi, cô gái nào đó có thể hiểu được vì sao người đối diện lại nhìn mình bằng cái ánh mắt đó nên vội vàng mở ví trả tiền rồi đi. Chưa kịp rút tiền ra thì một giọng nói vang lên:

- Cô gái trẻ có thể hân hạnh cho tôi trả tiền giúp được không?

Vừa quay lại, cô vừa chết sững:

- Hoàng Quân.... Lâu rồi không gặp, trông bạn khác trước rất nhiều nha.

- Nhìn thấy ánh mắt của An là mình biết rồi. An nghĩ Quân có nên tự ti hay không đây?

Hai người nhìn nhau cười, cô để Quân trả tiền cho rồi cùng đi dạo quanh con phố với cậu bạn. Rồi Quân nói:

- An này, bốn năm nay cậu sống ổn chứ.

- Mình ổn, giờ An đã chết rồi, hãy gọi mình là Phương Anh.

Ai đó chợt “ồ” lên một tiếng rồi tất cả chìm vào lặng im, mãi về sau Quân mới nói tiếp:

- Mình vẫn sẽ gọi cậu là An, mình thích tên lúc trước của cậu hơn nên mình sẽ không thay đổi. Đối với mình thì An không bao giờ chết.

Ai đó không trả lời như thăm đồng ý. Thế là hai con người một gái một trai đi dạo trên phố như đôi tình nhân. Đi đến một quán cafe, Quân nói:

- Vào đây ngồi rồi nói chuyện một lúc được không. Lâu rồi mình không gặp nhau mà.

An đồng ý rồi cả hai cùng bước vào quán, đó là một nơi khá giản đơn nhưng cũng vô cùng phong cách. Giấy dán tường là những tờ báo đã cũ, đèn treo trên tường màu vàng cam đầy ấm áp. Tiếng nhạc du dương như muốn dụ dỗ người ta vào bước vào khám phá bên trong.

An và Quân dẫn nhau vào một góc khuất trong quán. Nơi đó dường như chỉ có hai người vậy. Gọi đồ xong xuôi hai người bắt đầu trò chuyện:

- Bốn năm qua An đã sống ở đâu vậy. Cuộc sống có ổn không?

- Mình với ba lên Thái Nguyên lập nghiệp. Với một con người không có nổi bằng cấp ba thì làm được gì. Mình lên đây vay vốn mở một xưởng sản xuất chè nhỏ. Đến bây giờ thì công ty phát triển lớn hơn trước rồi.

- Ồ... Thế là hơn Quân rồi... Quân bây giờ đang vừa học vừa làm lên thạc sĩ trong một cơ quan liên doanh.

Im lặng... Mọi thứ như chìm vào yên lặng. Có lẽ An đang không chú ý đến câu chuyện với người đối diện nên cứ ngồi im khuấy khuấy tách cafe cho đến khi nó nguội ngắt.

Chẳng biết nói thêm điều gì. 5phút...10phút trôi qua. Mãi về sau Quân mới lên tiếng:

- An vẫn nhớ tới Minh đúng không?

Nghe đến đây ai đó bỗng giật thót mình mà vội lắc đầu. Người con trai ngồi bên cạnh chợt cười khỏ:

- Đôi mắt và phản ứng của An luôn thành thật hơn. Nó đã cho mình biết đáp án.

Khẽ thở dài, đến này giờ An mới ngừng lên và nói:

- Chuyện quá khứ rồi, đừng nhắc lại nữa. Ai cũng từng đau khổ. Mình muốn sống một cuộc sống mới.

Chần chừ một vài giây sau đó Quân lên tiếng:

- Muốn sống một cuộc sống mới. Vậy An cho Quân một cơ hội nhé.

Ai đó bất động toàn thân, vội vàng giả vờ đau bụng. An vội vàng bước vào nhà vệ sinh để che đi sự lúng túng của mình. Do quá hấp tấp nên cô không may va vào ai đó, vội cúi xuống xin lỗi thì người ấy đã đi mất rồi và chỉ để lại cho cô một mùi hương tranh thanh mát.

Trở về với tâm trạng không ổn định, Quân hỏi cô có sao không thì cô lắc đầu. Ngồi thêm một lúc nữa thì An cáo lui về trước. Trước khi về cô vẫn nhớ như in câu nói: “Dù thế nào thì mình vẫn sẽ đợi” của Quân. Trong lòng bất chợt nặng trĩu.

Đẹp suy nghĩ đó sang một bên, đi bộ một đoạn đến chỗ để xe. Chưa kịp mở cửa thì vật đứng trước mắt khiến An thoáng sửng sốt...

49. Chapter 48: Gặp Lại

Trước mặt An bây giờ là một chiếc xe thể thao mang biển kiểm soát AM2307, nó đứng “duyên dáng” chặn trước đầu xe của An khiến cô tiến lên không được lùi lại cũng không xong. Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bất an vô cùng, cô không muốn gặp lại người không muốn gặp, có lẽ cô nên tránh đi thì hay hơn. Nghĩ vậy cô dợm bước ra phía trước định bắt taxi về.

Nhưng chưa kịp đi bước nào thì một bàn tay chắc khỏe đã nắm lấy tay và kéo cô quay trở lại. Đứng trước mặt An là một bờ vai rộng lớn, An ngược lên thì chết sững khi đập vào mắt chính là Đức Minh. Anh gầy hơn trước, nhưng lại cao hơn trước. Khuôn mặt anh sau bốn năm đã nghiêm nghị, góc cạnh và sắc lạnh hơn. Đôi mắt anh to sáng, sống mũi cao thẳng tắp và cặp môi khê cong lên khiến cho người ta nghĩ đây là một tuyệt tác.

Bốn mắt nhìn nhau đúng một phút. Lúc này An mới định thần lại, cô nói:

- Xin lỗi anh là ai, tôi nghĩ có lẽ anh nhầm người rồi.

Câu nói của kẻ đối diện khiến cô cứng họng:

- Tôi chưa bao giờ nhận nhầm người.

Sau năm giây, An tiếp tục:

- Vậy xin hỏi anh, anh nghĩ tôi là ai của anh mà anh không nhận nhầm được.

- Em là người con gái tôi yêu suốt 20 năm qua.

Ặc, đau tim. Lần này ai đó thoáng sửng sốt. Chưa kịp nói câu nào tiếp theo thì An bị ai đó kéo vào trong xe. Chiếc xe thể thao phóng vù đi khiến người con gái nào đó có phản ứng thì cũng đã quá muộn.

Ở trong xe, cô hét cào cào tên cầm lái thì la hét bắt xuống xe, nhưng khổ nỗi tất cả đều không có tác dụng đối với tên biến thái này. Hắn như bị câm vậy, không nói không rằng mà chỉ đi đi và đi. La hét, cào cào cũng mệt. An ngồi xuống ghế bên cạnh thở hắt hển.

Tiếng nhạc du dương được ai đó bật lên_” why not me” , đã lâu cô không nghe lại bài hát này. Bây giờ nghe lại, cảm xúc nào đó lại bắt đầu dâng lên trong tim cô

Why oh why tell me why not me

Why oh why we were meant to be

Baby I know I could be all you need

Why oh why oh why.

Nghe ca khúc này xong cô không biết nên buồn hay nên vui đây. Trong đầu An bây giờ sáo rỗng vô cùng. Cô không thể nào hiểu nổi con người bên cạnh đang nghĩ cái gì, có phải chẳng hắn bị tâm thần phần liệt.

Một + tiếng nhạc(tiếng ru) + những suy nghĩ quay quay trong đầu. An nhà ta đã đi vào giấc ngủ ngon lành vào hồi trời không biết, đất không hay....

Trong một căn phòng khép kín với đầy đủ tư trang, tất cả dường như đều chìm vào im lặng... An thức dậy cũng là lúc mặt trời đã lên cao và chim đã hót líu lo trên cành. Mắt lơ đãng đi tìm phòng vệ sinh.

Bốp...một cái rồ to... Cô đi đâm vào tường. Bây giờ thì cô gái của chúng ta đã tỉnh hẳn, cô cảm thấy hình như có một trận động đất với độ “hích-te” vô cùng lớn vừa xảy ra. Và một điều vô cùng lạ nữa là màu sơn trong phòng của cô là màu cam tại sao hôm nay lại là màu đen trắng. Nhà vệ sinh khách sạn thiết kế là ở bên trái sao hôm nay lại ở bên phải. Thảo nào cô đập đầu vào tường là phải.

Đánh răng rửa mặt cho tỉnh táo xong, những chuyện tối qua lại như một tấm phim quay chậm trong đầu An. Giật mình thon thót bước ra khỏi nhà tắm, cô gái nào đó vội vàng cầm túi sách chuẩn bị “đánh bài chuẩn”.

Đi xuống đến cầu thang chuẩn bị thoát ra ngoài, hít...hít... Mùi thơm của thức ăn đập ngay vào mũi cô. Thơm quá, bụng người nào đó lại vừa hay đánh trống, thế nên quyết định sáng suốt của cô chính là ở lại ăn cơm. Dù biết chủ nhà là tên tâm thần.

Đi vào khu bếp, đập vào mắt An bây giờ là một dáng người đàn ông cao, mình đeo tạp dề và đang nấu ăn rất “chuyên nghiệp”. Cứ đứng ở phía cửa nhìn vào, trong lòng An lại dấy lên cảm xúc khó tả. Lắc lắc cái đầu rồi bước luôn vào, An nói:

- Có cần tôi giúp gì không?

Ai đó quay ra làm con bé sững sốt, mặt mày đỏ lựng, nhể nhại mồ hôi. Nhìn mà con bé dù có nhin cười nhưng vẫn buột miệng ra cười hô hô lên khiến ai đó nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Thế là hôm nay trong căn bếp nhỏ nào đó, có hai con người vui vẻ nấu ăn cùng nhau rất vui. Cười nói cho tới khi mặt trời lên tới đỉnh đầu thì bữa tiệc buổi sáng mới hoàn thành.

50. Chapter 49: Vòng Luẩn Quẩn

Vậy là bữa sáng gộp cùng bữa trưa của gia đình nào đó đã diễn ra theo một cách rất chi là “hợp lý”. Trên một chiếc bàn rộng thênh thang, An đã cố ngồi cách xa cậu nhóc nhưng chỉ cần một lúc sơ hở, tên khốn nào đó đã lăm le vác ghế ra ngồi ngay bên cạnh.

Năm lần bảy lượt di chuyển chỗ ngồi, đến lần thứ tám thì cô gái nào đó đã phải quy hàng mà chú tâm vào ăn uống. Kẻ đối diện dường như không hề động đũa mà chỉ dùng đôi mắt cú vọ nhìn cô như muốn nuốt chửng.

Đang cho miếng xúc xích vào ăn nhồm nhoàm, bỗng có một tiếng nói vang lên:

- Còn hận tôi không ?

Xúc xích mắc nghẹn ở cổ họng, dù An đã cố gắng nuốt như thế nào thì cũng không tài nào cảm nhận được mùi vị của nó nữa. Một cốc nước cam được người đối diện để ngay bên cạnh, An cầm lên và uống. Lúc bấy giờ con bé mới biết là mình vẫn còn sống. Chờ đến khi tinh thần ổn định, An chỉ nói gọn lỏn một từ:

- Còn!

Không để cho người đối diện kịp trả lời, An vừa cầm cốc nước lên uống vừa lên tiếng trước:

- Tại sao cậu lại nhận ra tôi?

- Vì tôi luôn dõi theo em.

Phụt....ngậm nước trong miệng của ai đó được “vinh dự” phun vào mặt kẻ đối diện không thừa một giọt nào. Hốt hoảng trước sự vô ý của mình, An chạy ra nhà tắm lấy khăn ra lau mặt và quần áo bẩn cho cậu nhóc.

Tình hình là bây giờ mặt hai con người nào đó đang rất gần nhau, An thì dùng khăn lau lau những vệt nước bắn trên mặt cậu nhóc mà không hề biết rằng khuôn mặt tên khốn nào đó đang càng ngày càng tiến gần về phía mình. Hai mắt nhìn nhau, hai con người có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Do quá chú ý nên đến khi phát hiện ra thì đã quá muộn.

Bàn tay ai đó kéo phần eo của An lại gần, cặp môi mau lệ tiến vào thẳng vào trong khiến cô gái của chúng ta trợn trừng hai mắt lên. Vừa mở miệng định nói ra thì môi lưỡi ai đó tiến thẳng vào khoang miệng. Nó nong nân và chan chứa hơn nụ hôn của bốn năm về trước, điều này An có thể cảm nhận được.

Những điều tủi nhục khi xưa lại ập về trí nhớ của nó, chậu nước lạnh thấu xương, những nắm cát cùng với sự nhơ nhớp của những bãi nước bọt khiến người nó giận run lên. Vội vàng đẩy con người phía trước ra, một bạt tai được giáng lên khuôn mặt điển trai đó. Nước mắt nó rơi lã chã ra như một lời trách cứ rồi nó chạy đi mất.

Vừa ra đến cửa, An không thể nào chạy được nữa vì bàn tay nó đã bị ai đó nắm chặt. Quay lại thì chính là Đức Minh, mặt cậu nhóc đã xạm đỏ lên vì cái tát của nó. Cậu không nói một lời nào mà chỉ dùng ánh mắt để nhìn nó. Ánh mắt đọng đầy nước, đầy sự yêu thương lẫn tuyệt vọng.

Đôi tay đứt khoát của cậu nhóc chợt kéo nó quay trở lại. An cố gắng vùng vẫy nhưng không tài nào thoát khỏi bàn tay uy lực của cậu nhóc. Trong mắt nó bây giờ chỉ còn là nước mắt, nó nhiều như mưa, như tích tụ suốt bốn năm trời chỉ để dành đến hôm nay mới tuôn ra để cho con người vô tâm kia nhìn thấy.

Địa điểm lại là cái phòng ngủ lúc đầu An tỉnh dậy. Vào đến đây, tất cả mọi thứ dường như vô cùng ngột ngạt, ngột ngạt do chính những con người ở trong phòng tạo nên. Tất cả mọi thứ đều chìm vào yên lặng.

Nước mắt ai đó giờ không còn rơi nữa nhưng lại có một cặp mắt khác đang đọng đầy nước.

Có người đã nói rằng:

Phụ nữ yêu bằng mắt nhưng cảm nhận bằng trái tim. Còn đàn ông thì yêu bằng tim nhưng cảm nhận bằng mắt.

Đã bao giờ bạn thấy đàn ông khóc chưa. An nhà chúng ta cũng vậy, nó chỉ nhìn thấy sự ngưng đọng của những giọt nước trên khoé mắt con người nào đó suốt cả quãng thời gian gặp nhau chứ chưa bao giờ thấy nó rơi xuống. Nó chỉ đọng lại nơi khoé mắt để lúc nào đó ngừng lên những giọt nước mắt đã kho cong, rạo hoảnh từ bao giờ.

Phải chăng vì uất ức quá lớn, dù có chảy xuống cũng không xuể được nên thôi đành nuốt nước mắt vào trong....

51. Chapter 50: Đầu Mới Là Sự Thật 1

Ngồi trong phòng, bây giờ An mới để ý, trên chiếc kệ để đồ của cậu nhóc có một bức ảnh, tiến đến xem. An chết sững khi trong bức hình là một đứa con gái béo ú, lùn tè, trên tay còn cầm một cái bánh thật to chuẩn bị cho lên mồm.

Đây chẳng phải là nó sao, là nó lúc hai ba tuổi sao. Tại sao tên này lại có ảnh của nó. Không thể nào, đây chắc chắn không phải sự thật.

Bỗng, những bức ảnh và tài liệu bốn năm trước Hoàng Quân cho con bé xem dội về trong trí óc nó:(tên là Huỳnh Đức Minh, hơn An một tuổi, ba đã từng bị bạn thân hãm hại phải đưa gia đình lên thành phố lập nghiệp. Rồi cả bố cả mẹ. Rồi cả câu nói của Minh:

- Em là người con gái tôi yêu suốt 20 năm qua.

Ầm... Tất cả như dội về ầm ầm như thác khiến An không kịp trở tay. Bỗng có một đôi bàn tay ôm sau lưng nó:

- Tôi luôn yêu em, 20 năm trước như thế nào, thì bây giờ vẫn vậy.

Không...không...đây không phải là sự thật. Vội vàng bỏ đôi tay đang ôm mình ra, con bé sợ hãi lùi lùi về đằng sau. Tiếng nói của Minh lại vang lên:

- Ngồi xuống đây và hãy nghe tôi giải thích. Tất cả chỉ là hiểu lầm. Tôi bị hãm hại.

Rồi như tơ vò. Rồi nó ngồi xuống bắt đầu nghe Minh nói, từng từ từng chữ khiến con bé ngỡ ngàng:

- Bố mẹ An chính là người cướp công ty của gia đình tôi.

Chết đứng, sao...sao có thể như thế được. Nó nghĩ vậy rồi vội vàng lấp liếm:

- Cậu nói dối, ba mẹ tôi không bao giờ làm như vậy.

Rồi Minh cầm một chiếc điện thoại ra, nhìn trông có vẻ khá cũ kĩ rồi cậu nhóc bật lên:

Hahaha...Huỳnh Đức Chí, thật xin lỗi đã khiến anh bạn và gia đình trở lên như vậy. Nhưng anh cũng phải xem lại thực lực của anh chứ. Thương trường là chiến trường, tin nhau chỉ có chết thôi. Sức không có lại muốn đấu với tôi sao. Bây giờ trắng tay rồi, nếu có chết đói không còn đường về có thể quay lại đây van xin tôi. Biết đâu tôi còn thương tình anh em mấy chục năm tôi cho ít cơm gạo mà ăn. Hahaha...

Mày quá bỉ ổi... Hoàng Nhất Trung...hãy nhớ lấy câu này, một khi tao còn sống thì có ngày tao sẽ quay lại tính món nợ với mày. Tao và gia đình có phải đi ăn xin cũng không thêm lũ chó như mày.

Tiếng bước chân cùng tiếng đóng sầm cửa của người đi ra vang lên ầm một cái...

Tiếng đóng cửa bên trong điện thoại vang lên làm cả những con người ở ngoài khi nghe cũng giật mình. Mặt cắt không còn giọt máu, An không tin vào những gì mình vừa mới nghe. Ngẩng lên nhìn con người đối diện, con bé không biết nên ứng xử như thế nào cho phải.

Kí ức lại chợt hiện về, An nhớ lại lúc còn nhỏ sau cái ngày chờ mãi không thấy Mao, hôm đó ba mẹ nó đã về rất muộn. Mẹ nó lại nói một câu mập mờ:

- Con yêu, ba con bây giờ đuổi cổ được cái nhà đó đi rồi. Nhà mình là nhất, nhà mình sắp giàu rồi con ạ. Con sẽ không phải ăn khổ nữa. Mẹ sẽ mua cho con nhiều quần áo đẹp.

An lại nhớ đến trước khi ba mất ba luôn miệng nói: cả đời ba đã sai rất nhiều, đến khi nhận ra lỗi lầm thì đã quá muộn. Con hãy thay ba trả nợ, tất cả ở trong chiếc hộp dưới nền gạch số2 trong phòng ba.

Lúc đó An không hiểu gì và vì lo mai táng cho ba nên cô quên mất. Đến bây giờ nhớ lại nó mới nghĩ ra.

Vội vàng đứng dậy và đi xuống nhà, nó phải trở về mở hòm gạch đó ra và xem bên trong có phải như những gì Minh nói không.

Đức Minh thấy thế cũng chạy đuổi theo. Những lúc như thế này có lẽ cậu nên ở bên cô ấy. Cậu sẽ không bao giờ buông tay người con gái mình yêu ra thêm một lần nào nữa.

Thế là ngay buổi trưa hôm đó, hai con người với hai tâm trạng khác nhau, một người lái một người ngồi cùng trở về Thái Nguyên...

52. Chapter 51: Đâu Mới Là Sự Thật 2

Trở về đến Thái Nguyên cũng xế chiều. An bỏ mặc Đức Minh ở dưới nhà và chạy thẳng lên phòng. Mở cửa phòng, nó mắt nhơ mắt nhắc tìm kiếm rồi mở ô gạch thứ2 theo như ba bảo. Cạy nhẹ viên gạch lên, quả đúng như dự định, bên trong có đồ thật. Đó là một chiếc hộp bằng gỗ khá cũ kĩ.

Mở chiếc hộp ra, đập ngay vào mắt nó là một tấm ảnh chụp chung giữa hai thanh niên. Trong ảnh hai người họ khoác tay nhau cùng cười rất tươi. An có thể nhận ra một người là ba nó, còn người kia nó chưa gặp mặt bao giờ nhưng chắc có lẽ chính là ba của Đức Minh.

Để tấm ảnh qua một bên, bên dưới là một tấm bìa màu đỏ có ghi quyền chuyển nhượng tài sản cho Huỳnh Đức Minh. Đó là tài sản về quyền sử dụng ở mỏ than ngày trước ba từng làm. Để tấm bìa sang một bên, ở dưới cùng là một bức thư, thấy vậy, An liền mở ra đọc:

Con gái yêu dấu của ba,

Hôm nay con đọc bức thư này có lẽ ba đã không còn ở trên đời này nữa rồi. Ba vừa đến bệnh viện của tỉnh kiểm tra xong, ba bị ung thư gan giai đoạn hai rồi con ạ. Nhưng ba sẽ không cho con biết đâu vì như thế con sẽ càng lo lắng cho ba hơn.

Con biết không, cả đời ba làm việc vất vả nhưng cũng chẳng cái gì về tay ba hết bởi vì ba đều cướp của người khác vào tay mình. Đến bây giờ khi ba đã không hô mưa gọi gió, tiền hô hậu ứng như một thời nữa thì ba mới nhận ra mình đã sống ích kỉ như thế nào.

Cũng có một gia đình, có bố mẹ và có con trai. Chỉ vì lòng tham của mẹ con, lòng đố kị của ba mà ba cướp hết tài sản của họ và đuổi họ ra đường. Dù ba có giàu nhưng tất cả đều không phải của ba con ạ.

Con càng ngày càng lớn lên, ba càng không muốn con hận ba. Cái ngày con bị đuổi học mà cùng ba đi lên đây. Con kể cho ba nghe về cái người tên Đức Minh đó. Ba biết tất cả là do mình gieo nghiệt mà ra. Là do ba có lỗi với nhà họ trước.

Không biết con có hiểu tâm trạng của ba khi viết bức thư này hay không nhưng ba rất ghét bản thân mình. Có lẽ vì thế mà ông trời mới cho ba căn bệnh quái ác này. Vì ba mà khiến con khổ nên ba đau lắm. Tha thứ cho ba nhé.

Con yêu à, lớn rồi nghe ba. Đừng đem hận thù vào lòng. Hãy mở lòng mình ra, giúp đỡ thật nhiều người tốt con nhé. Đừng như ba này.

Di nguyện cuối cùng của ba là con hãy đưa tám chuyển nhượng tài sản cho con trai của Huỳnh Chí Đức giúp ba. Ba sống cả đời này có lỗi với ông ấy và cả vợ ông ấy.

Yêu con!

Ba tôi: Hoàng Nhất Trung

Gập bức thư lại, An không biết rằng tờ giấy trong tay đã ướt từ khi nào và không gập lại được nữa. Nó bàng hoàng trước sự thật trước mắt. Đau lắm...nó bây giờ đang rất đau...tim nó tan nát như hàng trăm hàng ngàn mảnh thủy tinh đâm vào. Chúng cứ mạnh vào trái tim nó khiến nó rỉ từng giọt máu xuống.

Ba đã biết bệnh từ trước nhưng vẫn giấu nó. Thì ra trong những năm qua ông đã vất kiệt nốt số vốn còn lại để chuyển nhượng nốt số tài sản cho người đáng được nhận nó. Thì ra ba bắt nó lên thành phố học trá hình là muốn có môi trường khác học hành tốt hơn chứ thực ra để ba nó ở nhà có thể xoay sở công việc một cách ổn thoả.

Nhưng một thứ ba nó tính dường như chệch quỹ đạo vì không ngờ rằng con gái mình được con trai nhà mình mang nợ yêu và chọn học cùng lớp. Rắc rối từ đây bắt đầu cho đứa con gái nhỏ của ông....

Nước mắt rơi xuống nền đất từng tiếng tanh tách. Có thể hiểu được rằng sự tĩnh lặng trong phòng tuyệt đối như thế nào. Chỉ có tiếng thở, tiếng nức nở cùng những giọt nước mắt vô tình rơi xuống.

Bỗng, có một bàn tay lau nước mắt cho nó và ôm nó vào lòng. Không nói năng gì nhưng An vẫn cảm nhận được trái tim người đối diện luôn thổn thức. Nó nói:

- Tại sao hận em mà anh vẫn luôn bên em.
- Vì anh lỡ yêu em mất rồi.
- Vậy anh cho em biết những sự thật này làm gì?
- Vì em nên biết. Anh đã từng rất hận gia đình em. Nhưng mỗi lần nhìn vào ảnh em thì anh dường như quên hết, vì đơn giản là em không hề có lỗi.
- Nhưng sao anh luôn phá em?
- Vì anh muốn em chịu cảm giác giống anh.
- Anh còn giận ba em không?
- Không.
- Vì sao?

- Vì ông ấy là ba em!

- Ày, anh nói dối...

Hai con người cứ như vậy, một người hỏi một người đáp cho đến khi An bị đôi môi nào đó khoá chặt.....

53. Chapter 52: Bên Em

Buổi tối hôm đó, đây là lần đầu tiên An cảm thấy ở Thái Nguyên vui như vậy, đơn giản vì ở bên cạnh nó có thêm một người nữa. Gió trên đồi thổi xuống mát rười rượi, hai con người cứ thế sánh bước với nhau đi từng bước trên đồi. Bỗng nhiên, người con trai nào đó nói:

- Anh không muốn em tiếp xúc nhiều với tên đó.

- Ai?

- Hoàng Quân.

Nghe thấy cái tên này thì An đột nhiên sững sốt, Hoàng Quân tốt đấy chứ. Tại sao Mao lại không cho nó chơi cùng. Nghĩ vậy, con bé liền hỏi:

- Tại sao, Hoàng Quân rất tốt với em.

Ai đó khẽ thở dài:

- Hắn không tử tế như em nghĩ đâu.

- Sao anh lại nói thế.

Kiểm chế sự bực mình vì những câu nói bênh vực kẻ khác của đứa bên cạnh. Mao nói:

- Hôm anh hôn em ở dưới sân sau, rõ ràng là có người dấn tâm hại anh vì anh không hề gọi nhiều người trong trường ra để bêu giếm em như vậy.

- Nhưng mới như thế thôi mà anh đã nghĩ là Hoàng Quân rồi thì có tội cho cậu ý không.

- Em dễ tin người như vậy có ngày bị bán mất cũng không biết. Anh nói em nghe nhé: Anh thực sự hận ba mẹ em, nhưng không có nghĩa là anh chút giận sang em. Từ lúc đi xe đâm vào em thì anh đã nhận ra em rồi nên anh mới nộp đơn xin học lại vào trường. Anh luôn nhớ em từng nói là thích học cùng anh vì em không có ai chơi cùng.

Nghe tới đây ai đó thích mê:

- Anh vẫn nhớ sao?

- Ừm.

- Chính vì anh nhớ nên biển số xe của anh mới là ANMINH2307 đấy.

- Ày... Biết ngay mà... Lúc đầu em đã ngờ ngờ rồi. Ai ngờ là thật. Hay bây giờ gọi là ANMAO2307 đi anh. (Ai đó vừa nói xong liền cười khúc khích).

- Em đừng có mơ. Định trêu anh à.

Không để cho An nói câu nào, Mao lại nói tiếp:

- Vụ đánh em, scandal, vẽ màu và vụ hôn em, thực sự là anh không làm. Nhưng khi anh phát hiện ra thì anh không nói cho em đơn giản là anh muốn đi tìm chứng cứ để em hiểu. Cái hôm vào phòng thay đồ, nhìn thấy áo em như vậy thực sự anh đã rất buồn cười, không phải anh ghét em, cố tình cho em mặc dơ mà vì muốn để em mặc một chiếc áo như thế xem em thế nào. Ai ngờ mặc vào còn xinh hơn. (nói xong câu này ai đó thoáng đỏ mặt).

Anh nghĩ có người rất ghét anh nên anh cho người ngấm ngấm điều tra và phát hiện ra kẻ thuê mấy xinh nữ sinh đánh em, rồi chụp lén chúng ta, bôi lọ màu và gọi mọi người ra sân sau đều là Hoàng Quân. Sau đó hắn còn làm ra vẻ cao thượng nâng em lên nữa chứ. Anh bực mình nên ôm con khác bước qua cho nó biết thế nào là lễ độ.

- Mao, anh nói sao cơ, tất cả đều là Quân làm á. Sao có thể như vậy được. Hôm đó khi đưa em về Quân cho em xem toàn bộ tài liệu về anh và những gì anh làm với em. Có cả ảnh nữa, làm sao mà nhầm được.

Ai đó thoáng thở dài:

- Bít này, anh thừa nhận đồng giấy tờ đó là thật nhưng còn ảnh có thể gán ghép. Anh có chê đùa em thì cũng quang minh chính đại chứ không việc gì phải len lút như thế. Ví dụ như anh cố tình đi nhanh qua chỗ nước để nó xoẹt vào người em chẳng hạn.

Vừa nghe Mao nói xong, con bé nào đó nổi đóa lên chạy đuổi anh quanh đồi trè:

- Mao, anh được lắm, lúc nào anh cũng trêu em thì anh mới vừa lòng đúng không.

Chưa kịp nói hết câu thì Mao đã đứng im lại. Đang cái đà chạy thế là An ngã bổ nhào vào lòng cậu nhóc. Đầu toàn sao là sao, ngóc đầu giậy thì An mới biết là mình đang đè lên người cậu nhóc. Xấu hổ quá nên An định đứng lên. Nhưng nó không dậy được vì bàn tay chắc khoé của ai đó đã giữ chặt con bé lại. Sau đó thì khỏi bàn, con bé nào đó lại bị cướp hôn, nụ hôn của cậu nhóc như muốn nuốt chửng cả người con gái nằm trên...

Hôn đủ, tên nhóc nào đó lên tiếng:

- Bít còn thích anh như trước không.

Ai đó gật đầu làm tên kia sượng điên:

- Kể cả khi anh làm em khóc nhiều như vậy ư.

Ai đó lại gật đầu.

- Hôm đó định tỏ tình với em nhưng không biết nói ra bằng cách nào nên đút chiếc vòng vào túi quần em. Ai ngờ cái chuyện kia lại xảy ra.

Vừa nói xong, Mao liền nâng cánh tay đeo chiếc vòng của Bít lên, anh hỏi:

- Tại sao lúc đó giận anh mà còn đeo vòng của anh.

- Em không biết, chỉ là tự nhiên muốn đeo thôi.

Ai đó lẩn lá:

- Bít thích anh thế Bít có muốn làm vợ anh không.

Ai đó mắt long lanh lên nhưng vẫn vờ trả lời:

- Ai thêm lấy anh. Mà em lớn rồi, gọi thẳng tên em ra đi.

- Anh không thích.

- Anh nghĩ anh không thích mà được à.....

.....

Nằm một lúc với nhau, mãi về sau Mao mới nói tiếp:

- Em có tin vào số mệnh không.

- Em có.

- Tại sao.

- Vì chỉ có số mệnh mới kéo anh về lại bên em sau 15 năm.

Nghe thấy câu nói đó, tên nằm cạnh sượng điên, anh đứng dậy và hét lên như muốn cả thế giới cùng biết:

ANH YÊU EM, AN À, CẢ ĐỜI NÀY ANH CHỈ YÊU MÌNH EM...

Vậy là hôm đó, hai con người ôm nhau giữa đời trẻ thơm mát với những cảm xúc yêu thương đọng đầy.....

54. Chapter 53: Bên Anh

Ánh sáng ngoài cửa sổ làm ai đó trên giường tỉnh giấc. Đêm qua phải nói là đêm ngủ ngon nhất sau bao nhiêu đêm thức trắng của An. Nó thầm cảm ơn ông trời vì đã ban cho nó một người con trai như Mao. Nó không tham lam, với nó, như vậy là đủ rồi.

Đang nghĩ miên man, bỗng nhiên một vòng tay ôm phía sau lưng khiến An giật thót. Một mùi hương sộc đến, hình như anh vừa tắm xong nên có thoang thoảng mùi hương chanh dịu mát. Quay lại và ôm chầm lấy người mình yêu, An nói:

- Em nghĩ chúng ta nên quay về Hà Nội. Ở đây còn một số việc em chưa giải quyết xong.

Ai đó thoáng giận dỗi:

- Việc gì mà quan trọng hơn cả anh sao.

- Không...không phải như vậy. Em kí đơn hàng với một doanh nghiệp. Em phải lên đây làm một số thủ tục với người ta. Với cả em lên đón mẹ về cùng với ba.

Cứ mãi thao thao bất tuyệt, An không hề biết rằng có một nụ cười đều căng cứ nhìn mình, cho đến khi nhận ta thì nó giật thót:

- Sao vậy, mặt em có gì sao.

- Không, anh nghĩ với cương vị là đối tác của em thì anh có thể cho thời gian kí kết hợp đồng lui sang tuần sau.

- Sao, anh nói sao cơ. Cái công ty TNHH gì gì đó là của anh sao.

- Đúng.

- Sao em thấy tổng giám đốc trong tờ kê khai em đọc là khác mà.

Ai đó cười gian tà:

- Anh phải lập sẵn mấy cái bẫy để chờ em đi vào, không chúng bẫy này thì phải chúng bẫy kia chứ. Ai ngờ em đi không để ý, để xe ngay sau xe anh, trùng ngay cái bẫy đầu tiên của anh nên em trách ai bây giờ.

- Anh...anh xảo quyệt... Rõ ràng em để xe trước anh.

- Ừ... Ừ... Tại anh... Được chưa. Nhưng đã là duyên số rồi không gặp nhau lúc này thì gặp nhau lúc khác thôi em hiểu không.

Ai đó gật gật, rồi tiếp sau Mao lại nói tiếp:

- Anh có chuyện này em hứa với anh được không.

- Chuyện gì ạ?

- Anh không biết Hoàng Quân có âm mưu gì nhưng chắc chắn cậu ta không phải người tốt. Hứa với anh là em sẽ không gặp cậu ấy nữa đi.

- Được, em hứa, em hứa mà.

Vừa nói dứt câu, nụ hôn của ai đó ập đến như thủy triều lên xuống. Anh đè nó xuống giường, đôi bàn tay tham lam luồn vào trong áo ngủ của nó. Từng chiếc cúc được anh tháo tung ra. Thân hình trắng như ngọc

hiện ra trước mắt, đôi mắt anh đục ngầu rực lửa. Anh hôn lên môi An điên cuồng như muốn khẳng định chủ quyền.

Mãi khi chuẩn bị đánh mất mình, anh mới bỏ bàn tay tham lam của mình ra và nói một câu hết sức oan uổng:

- Anh xin lỗi vì chưa được sự cho phép của em.

Ai đó thoáng phì cười, nó nói với người đối diện với giọng tràn đầy yêu thương:

- Em yêu anh.

Câu nói của An như một ngọn lửa bùng cháy dự vọng của Đức Minh. Anh không kiềm chế được mà đè An xuống thân mình, bàn tay tham lam lại một lần nữa được dịp ngao du thưởng ngoạn. Anh hôn lên từng tắc thịt trên người nó, để lại những vết hằn đỏ trên làn da trắng ngần. Miệng anh thì thầm bên tai An câu nói: Anh yêu Em.....

.....

Mãi về sau, khi mặt trời đã lên tới đỉnh đầu. Trong sự đau mỏi rã rời, trong sự khó thở khi bị một cánh tay ai đó vắt lên ngực. An tỉnh dậy nhìn kẻ đối diện. Nhìn anh ngủ nó thấy yên lòng làm sao, nó yêu anh chết mất thôi, biết phải làm sao bây giờ. Cặp môi của anh gần nó trong gang tấc, đỏ mọng lên như trái cà chua chỉ muốn cắn cho phát. Vừa nghĩ vậy, An liếc mình xông đến cắn “phập” một phát vào môi của anh.

Đau quá, anh tỉnh giấc, nhìn vẻ mặt đặc thủng của ai đó. Biết mình vừa bị tên hung thủ kia chơi sấu, anh liền ép người con gái đó xuống “nhẹ nhàng” hôn lên cánh môi của nó.

Xong xuôi, anh ôm nó vào lòng. Tình yêu thật là nhiệm màu. Nó khác với thứ tình cảm yêu thương với ba mẹ hay anh em ruột thịt. Nó cho ta những cảm xúc thật khác đối với người mà mình yêu thương. Và đặc biệt, nó cho ta biết sự ghen tuông, biết quan tâm và gắn bó với nhau.

Đang nằm, bỗng An nói với Minh:

- Em muốn ra thăm ba em, anh thấy thế nào.

- Được, đi thăm ba chúng ta.

Nghe Minh nói vậy, An bỗng vui lắm. Thật may vì nó luôn có cậu nhóc ở bên. Lật chăn ra rồi ngồi dậy, tự nhiên An thấy đau đau phần thân dưới, nhìn xuống thì thấy có một vết máu đỏ thẫm in xuống dưới ga giường. Vội vàng kéo chăn che đi giấu vết, nhưng An làm sao che nổi con mắt cú vọ của Minh.

Cậu nhóc đã nhìn thấy, thoáng sững sờ một chút nhưng sau đó cậu nhóc cười tươi rói. Đó là cái cười tươi nhất mà từ trước đến giờ An nhìn thấy.....

55. Chapter 54: Ra Mắt Nhạc Phụ 1

Chiếc xe thể thao bon bon đưa hai con người đang chìm đắm trong tình yêu lên núi. Địa điểm mà hai người sẽ đến phải qua một con đường đầy cát bụi. Trong xe, hai người cứ im thin thít. Mãi một lúc sau An mới lên tiếng:

- Anh làm sao vậy?

- Anh lo lắng, hồi hộp.

Ặc, nó có nghe nhầm không vậy. Một tên không sợ trời, không sợ đất, mặt suốt ngày cứ vênh vênh vái vào nhơn nhơn ra mà cũng có lúc lo lắng mới hồi hộp sao. Không biết phải nói như thế nào, An cứ ngồi sát vào Minh mà cho anh thêm động lực để anh đỡ lo lắng.

Đi qua khúc cua ngoằn ngoèo, chiếc xe dừng lại ở một vùng đất xanh mát. Bên trên có rất nhiều cây xanh, hình như chúng vừa được trồng cách đây không lâu nên nhiều cây vẫn nghiêng ngả. An vô cùng ngạc nhiên, sao mấy tuần trước nó đến thăm ba làm gì có những cây này. Ai đã làm điều này vậy. Nó ngược mắt lên nhìn Đức Minh thấy cậu cũng đang nhìn nó, ánh mắt có vẻ như chờ đợi, thấy vậy An liền nói:

- Là anh làm sao.
- Đúng.
- Tại sao?
- Vì anh muốn em được vui và ba em đi thanh thản.

Nghe xong câu nói của Minh, ai đó rất vui mừng mà ôm chầm lấy anh. Thảo nào không cần hỏi đường đi mà Minh vẫn đi như đúng rồi thế. Thì ra là cậu nhóc đã biết trước rồi. Nó thầm cảm ơn trời vì đã cho anh đến bên nó. Thế là hai con người dặt tay nhau bước vào trong, vừa đi An vừa hỏi:

- Sao anh biết chỗ này?
- Cái gì từ em anh đều biết hết.
- Vậy sao, anh không làm trong cục an ninh quốc gia quả là một tổn thất lớn cho sự nghiệp nước nhà.
- Vậy sao, cảm ơn em đã quá khen.

Câu chuyện sẽ vẫn cứ tiếp tục nếu như trước chân hai người bây giờ không phải là mộ của ba cô. An cầm bó hoa Ly để dựa vào vào thành bức tường. Nó cứ đứng đấy nhìn tấm ảnh tươi cười rạng rỡ mà lòng cũng thanh thản hơn, một lúc sau, con bé nói:

- Con mang con chú Chí đến thăm ba đây. Anh ấy là Đức Minh, ba nhận ra chứ. (Giọng nói người con gái nào đó thoáng nghẹn ngào). Con yêu anh ấy ba à. Ba có vui cho con không. Cuộc đời thật chớ chiều phải không ba.

Một đôi tay nào đó khẽ kéo An vào lòng và lau đi những giọt nước mắt trên gò má nó. Tiếp đó là một giọng nói khác vang lên:

- Chú hãy yên tâm mà an nghỉ, con yêu An và con sẽ chăm sóc thật tốt cho người con yêu. Con sẽ không làm chú thất vọng.

An ngược mắt lên nhìn Đức Minh, bốn mắt nhìn nhau đọng đầy yêu thương với một cảm xúc sâu sắc. Đứng nói chuyện với ba một lúc nữa. Hai con người cùng dặt nhau ra về, trước khi ra bãi đỗ xe An còn ngoảnh lại chỗ ba nó một lần nữa. Nó mong ba sẽ yên tâm về nó mà sớm yên nghỉ.

Ngồi trên xe đi về, lần này đến lượt An ngồi im re, mãi một lúc thấy bất thường. Minh mới quay sang hỏi An y như câu lúc này cô bé hỏi:

- Em làm sao vậy?

Nghe thấy câu hỏi của anh, An quay sang và nói:

- Không biết ba anh có hận em không nhỉ.
- Em quan tâm đến việc ba anh có hận em hay không. Em muốn làm vợ anh nhanh như thế rồi sao. (ai đó nói xong giờ ra cái bộ mặt đều cáng khiến nó thấy ghét).
- Em đang rất lo lắng đấy. Anh nghiêm túc đi.

Thu về cái bộ mặt cợt nhả, Minh nói:

- Mai em về nhà anh nhé.
- Anh điên à, em chưa chuẩn bị gì cả, em sợ lắm.
- Có anh rồi thì em sợ gì. Ba anh không đáng sợ như em nghĩ đâu. Ông là một người rất hiểu chuyện. Mai anh đưa em đi thì em cứ mang theo cái hộp ba em để lại nhé. Biết đâu nó sẽ giúp ích.

Vâng vâng dạ dạ rồi An mệt quá nên ngủ thiếp đi trên xe. Con bé không hề biết rằng có một con yêu râu xanh nhìn mình chỗ nào cũng lần ra ngủ được mà lắc đầu ngao ngán.....

56. Chapter 55: Ra Mắt Nhạc Phụ 2

Ngày hôm nay đúng là một ngày thật kỳ lạ. Không cần đồng hồ báo thức, không cần ánh sáng chiếu qua khung cửa sổ, không cần tiếng động huyền ảo bên ngoài, cô gái tên An đã dậy từ tờ mờ tờ mờ. Vắt cái thân hình khổng lồ của tên bành trướng sang một bên, An ngồi dậy mặc quần áo và chuẩn bị công việc “ra mắt nhạc phụ”. Chưa mặc xong cái quần, nó đã bị tên nào đó lôi mạnh về phía đằng sau kèm theo cái giọng ngái ngủ:

- Bà xã, hôm qua anh nhớ em có ăn linh tinh cái gì đâu sao hôm nay dậy sớm vậy.
- Anh bỏ ra, em phải chuẩn bị quần áo các thứ liền đây. Không tý nữa hồi hộp quá em không làm được.

Ai đó nghe thấy thế liền tỉnh ngủ hẳn:

- Con xin bà, bây giờ mới là hơn 4 giờ sáng. Bà không thương con thì thương cái thân bà một cái.

Nghe thấy thằng cha bên cạnh nói thế, bực mình An ngồi dậy dậm bước đi. Chưa kịp đi thì nó lại bị kéo lại với cái giọng sến súa:

- Bà xã, em quên một chuyện.
- Chuyện gì.
- Tập thể dục buổi sáng.
- Em có ư. Em không có thói quen tập thể dục buổi sáng.

Chưa để cô gái đối diện nói hết câu, ai đó đã ép người An xuống, cởi từng chiếc cúc trên người nó ra rồi leo lên:

- Thế để anh tạo cho em thói quen này vậy.

Ai đó thầm than trời mà khóc không ra nước mắt....

.....

Hơn 9 giờ sáng...đúng...là hơn 9 giờ sáng An mới tỉnh dậy. Người con bé đau ê ẩm, thầm trách cái tên bố lái đã dám lừa nó. Ngược lên nhìn đồng hồ nó mới tá hỏa. Oimeoi, con bé vội vàng đứng dậy thay quần áo và chạy một mạch xuống nhà.

Hít...hít...thơm quá... Đập vào mắt An bây giờ là bao nhiêu đồ ăn trên bàn. Nó ngồi xuống và ném thử, ầy, sao ngon thế. Liếc nhìn tên bên cạnh, lúc bấy giờ An mới hỏi:

- Là anh làm...
- Đúng.
- Tại sao làm nhiều thế.
- Biết em mệt nên anh chiều em còn gì.

Ặc, cái tên bố lái này. Dám chơi chữ với nó à. Tốt đấy, nó không thềm đôi co với người bên cạnh mà chú tâm vào ăn.

Sau khi hai đứa ăn xong và cùng nhau cất dọn, hai con người cứ thế rồi kéo nhau trở về Hà Nội. Suốt cả dọc đường đi An chẳng nói chẳng rằng câu nào. Đức Minh cũng hiểu nên không ai nói năng gì, cậu nhóc bật nhạc trong xe lên cho đỡ căng thẳng. An thì chẳng còn tâm trí đâu mà nghe, nó cứ quay mặt ra đường

mà suy nghĩ, cây cối cứ ở lại phía sau nó, tất cả như muốn nói cho nó biết rằng đường đi đã được rút ngắn hơn rất nhiều.

Sau một hồi đi vào thành phố, chiếc xe dừng lại ở một ngôi mà khá cổ kính và tôn nghiêm. Nó không xa hoa cầu kì mà ngược lại những đường nét của nó tôn lên sự thâm mĩ của người chủ nhà bên trong.

Ba của Đức Minh là một tổng giám đốc nhưng tính vô cùng giản dị, ông không chọn những ngôi nhà cao cấp, đời sống tốt mà sống một cuộc sống giản đơn, không quá khép mình và gò bó. Bất chợt An thấy ba của Minh rất giống người nào đó nhưng nhất thời không nhận ra là ai cả.

Cứ đứng như phỗng trước cổng, mãi đến khi Minh vỗ vai thì An mới sực tỉnh. Hai đứa cùng nhau đi vào bên trong, lòng An bây giờ đang là đỉnh điểm của sự lo lắng. Chưa bao giờ nó thấy mình căng thẳng như vậy. Và rồi cái gì đến cũng đến.

Nó và Minh bước vào, trước mắt nó là một người đàn ông trung niên đang ngả người về phía ghế sofa và đọc báo. Ông có khuôn mặt chữ điền, nghiêm nghị và cũng dày dạn sương gió. Thấy có người vào, ông ngược đầu lên nhìn Minh và đứa đứng bên cạnh. Mắt của ông dừng trên người An tầm 1 phút, không có phản ứng gì rồi mới rời đi.

An vội vàng chào hỏi, không ngờ ba Minh cũng ừ lại một tiếng. Con bé sững điên, hai đứa cùng nhau ngồi xuống ghế. Lúc này ba Minh mới bỏ tờ báo xuống bàn. Mở bộ ấm chén ra và bắt đầu giót nước như một điều tất nhiên khi khách đến chơi nhà.

Không khí trầm mặc bao trùm, lúc này Đức Minh mới lên tiếng:

- Con đem cô ấy đến đây để giới thiệu với ba.

Người đối diện không phản ứng gì và rồi Đức Minh lại nói tiếp:

- Cô ấy là con của chú Trung.

Vẫn không có phản ứng gì, đến bây giờ An mới mở lời:

- Thưa chú, cháu biết ba cháu đã làm một việc rất có lỗi với bác. Hôm nay cháu tới cháu biết sẽ không thể nào khiến bác nguôi ngoai được. Nhưng cháu vẫn đến vì trước khi ba cháu mất đã để lại cái này.

Nói xong, An rút chiếc hộp ba để lại ra rồi chìa hai tay đưa về phía trước. Ai đó nhận lấy rồi mở ra. An có thể nhận ra sự căng thẳng của người đối diện khi mở chiếc hộp. Trán của người đó đã có mấy vạch dọc xuống. Đang định nói thì người đối diện đã đứng lên và đi thẳng lên tầng, cầm trên tay ông vẫn là chiếc hộp gỗ đó.

An và Minh nhìn nhau không biết nên làm gì thì một tiếng nói được phát ra từ phía cầu thang:

- Hai đứa ở lại ăn cơm với ba.

Bốn mắt nhìn nhau, không biết nên vui hay nên buồn đây. Những điều bất ngờ thường xuất hiện những khi người ta không ngờ tới nhất. Và trong trường hợp này cũng vậy.

57. Chapter 56: Đồng Ý

Thế là buổi ra mắt hôm đó, An và Minh cùng nhau vào bếp tác chiến. Người nấu, người chấm mút; kẻ rửa bát, kẻ nhặt rau, tất cả như một cuộc thi mà cần hai người hiểu ý nhau và biết phân chia công việc cho nhau. An và Minh là điển hình cho công việc này. Bỗng, An hỏi:

- Tại sao anh lại biết nấu ăn. Trong khi ngày xưa anh lược trúng còn không biết.

- Em xa anh bốn năm, trong bốn năm đó anh đã hứa với bản thân mình rằng sẽ phải biết một thứ gì đó để em bất ngờ. Và nấu nướng đến với anh như một cái duyên, cũng giống như em vậy.

Ai đó thoáng nở một nụ cười. Xong xuôi mọi thứ, An ngược lên nhìn đồng hồ và nói với Minh:

- Sao ba anh lên trên đó lâu vậy.

Không trả lời câu hỏi của An, ai đó nói:

- Ba chúng ta.

“Ồ”, An khẽ cười trước câu nói của tên đối diện. Nó nói:

- Vâng ạ, ba chúng ta. Hay anh em mình lên xem ba thể nào đi.

Thế rồi hai đứa dắt nhau lên cầu thang. Đi đến thấy cửa phòng chỉ khép hờ nhưng Minh vẫn gõ cửa:

- Ba, ba xuống ăn cơm.

Không một lời đáp trả, Minh lại gọi tiếp:

- Ba sao vậy, con vào nhé.

Vẫn không trả lời, lần này cậu nhóc đẩy cửa đi vào. Đập vào mắt hai đứa bây giờ là hình ảnh người đàn ông ôm một tấm ảnh ra mà khóc rưng rức. Đúng, đích thị là khóc. Ông đang nằm ngả trên giường, tay vẫn ôm khư khư bức hình như không muốn rời.

Thấy vậy, Minh tiến gần đến chỗ ba và cầm lấy tay ông, cậu nhóc nói:

- Ba, ba sao vậy. Đây là lần đầu tiên con thấy ba khóc đấy. Ba đừng như vậy, con sợ lắm.

An đứng bên cạnh mà xót thương thay, đây là người đàn ông từng chinh chiến nơi thương trường bao nhiêu năm sao, là người đàn ông mà sương gió cũng không lu mờ được ý chí sao. Ông đã từng một thời làm mưa làm bão trên thương trường mà đến bây giờ khi về già lại phải chịu những đau khổ như thế này. Trước mặt An bây giờ có lẽ là một hình ảnh khác về ông. Mặt trái của vinh quang luôn là những khổ đau và bất hạnh. Nó tiến tới chỗ ông đang nằm, nó không nói nhưng chỉ nắm lấy đôi bàn tay run run.

Khi tay An vừa chạm vào, ông liền quay ra và lên tiếng:

- Ta cũng có lỗi với ông ấy khi đã cướp đi người phụ nữ mà ông ấy yêu.

Gì đây, câu nói của người đối diện vừa dứt khiến hai thanh niên trẻ ngồi dưới chết sững. Chưa kịp định hình thì ai đó lại nói tiếp:

- Mẹ Đức Minh từng có một thời yêu ba của An. Nhưng vì sự đố kỵ mà ta đã chia rẽ cuộc tình đó khiến hai người phải lấy những con người mà mình không hề muốn.

- Ba nói sao cơ, ba đã từng như vậy sao. (Đức Minh giọng như lạc hẳn đi)

- Đúng, con chính là thành quả của cuộc hôn nhân chớ trên đó. Sau khi cướp mẹ con từ tay Trung về, ta đã chuyển nhà sang con ngõ khác. Nhưng ta lại không ngờ rằng hai đứa con của cuộc hôn nhân chớ trên do ta gây ra lại yêu thương nhau.

Cho nên, trong chuyện này ai cũng sai cả. Chú Trung con sau khi bị mất người con gái mình yêu và do ép buộc nên phải lấy mẹ An và sinh ra An một năm sau đó. Cho nên con bé mới kém con một tuổi.

Ông ấy có lẽ rất hận ba nên mới hành xử như vậy. Có lẽ ba đã gieo nghiệp trước nên ông ấy mới muốn ba phải trả giá bằng sự trắng tay. Có lẽ trong chuyện này hai con chính là sự giải thoát cho cái nghiệp mà những người đi trước như ba gây ra.

Lần này ba cho phép hai đứa đến với nhau. Như vậy, ba sẽ thanh thản hơn trong tư tưởng và cũng bớt áy náy với ông bạn Trung của mình. Ông ấy cũng phải trả giá bằng cái chết rồi.

Hai tai An bây giờ cứ ” ù ù ” lên, giọng nó nói như nghẹn ở cổ họng:

- Vậy tại sao ba lại giấu con chuyện đó.

- Ba con không hề giấu con mà bức thư của con chỉ là một nửa. Khi đọc con không nhận ra sao. Một nửa còn lại nó được cài vào trong tấm ảnh này.

An lại một lần nữa ngã ngửa. Có lẽ đây là cách giãi thoát tâm lý tốt nhất cho ba nó nên ông mới viết hết những tâm tư của mình ra. Mọi chuyện giờ đã sáng tỏ, lòng nó bỗng nhẹ bẫng vì cái kết thật có hậu. Đó là ai cũng nhận ra lỗi dai của bản thân và cố sửa đổi nó.

Nghĩ lan man một hồi, tiếng

Thôi, hai đứa xuống ăn cơm đi, ba muốn ở trong này một mình. Nói xong ông lại quay lưng vào tường. Biết ý nên An và Minh đi ra ngoài và khép cửa lại. Sự thật này thật quá bất ngờ với hai đứa. Nhưng có một điều bất ngờ hơn đó chính là sự vị tha của hai con người đã từng một thời huy hoàng.

58. Chapter 57: Ngọt Ngào

Một tuần trôi qua thật là nhanh chóng, thoáng cái hai con người đã phải xa nhau. Bịn rịn mãi không rời, Đức Minh nói:

- Hay em ở đây đi, công việc để cho trợ lý với thư kí làm được rồi.
- Anh hâm à, không được, còn rất nhiều đơn hàng chờ em về kí. Vui chơi như vậy đủ rồi.

Ai đó thoáng chau cái mỏ ra giận dữ, thấy vậy An liền hôn chụt một phát vào cái “mỏ” đấy khiến tên đối diện thoáng rùng mình, Ánh mắt chợt sáng lên:

- Hình như em quên cái quyển sổ gì đó trên tầng đấy. Em lên lấy đi.

Nghe thấy “ cái quyển gì” trên tầng, An bỏ mặc con người ở dưới mà chạy vù lên trên tìm kiếm. Nó không hề biết rằng mình vừa sập bẫy của tên yêu râu xanh.

Đảo mắt quanh phòng, nó chẳng thấy quyển sổ nào cả, tức điên định đi xuống thì nó đã thấy Đức Minh lù lù đi lên với bộ mặt nhăn nhó. Tên bố lão đó bước vào rồi khoá cửa lại nhìn An cười đều cẳng. Tức quá, con bé nào đó lên tiếng:

- Anh lừa em à. Làm gì có cái gì trên này.

Ai đó không nỡ lời gian dối mà trả lời ngay:

- Đúng. Anh lừa em.

Chưa kịp để người con gái đối diện lên tiếng. Minh đã ôm chầm lấy nó rồi hôn tới tấp. Đến khi con bé biết mình bị mắc mưu của tên cáo già thì đã quá muộn. Bàn tay tham lam của ai đó lại bắt đầu được dịp du ngoạn. An nhắm đôi mắt lại và hôn đáp trả.....

.....

Khi tỉnh giấc lần thứ hai An thấy người con trai nằm bên cạnh vẫn ngủ rất ngon. Nó khẽ đưa bàn tay thon dài của mình vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt anh. Bỗng bàn tay nó bị một bàn tay ai đó nắm chặt. Đức Minh đã tỉnh, bốn mắt cứ nhìn nhau đọng đầy yêu thương.

Bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, An chợt hỏi:

- Những lần vừa rồi anh đều không có phương pháp bảo vệ à.

Ai đó thản nhiên:

- Đúng. Lần vừa rồi, lần trước và cả trước nữa anh đều không có.

Nghe thấy nói vậy ai đó chợt tá hỏa. Nhìn thấy bản mặt của con nhỏ khờ đối diện, ai đó không khỏi bực mình:

- Em không muốn sinh con cho anh.
- Em muốn.

- Vậy tại sao mặt em lại như vậy.
- Em chưa bao giờ mang thai nên sợ.
- Ấc, em học dần đi là vừa. Anh nghĩ chúng ta nên có một đội bóng. Anh sẽ là huấn luyện viên. Em nghĩ thế nào.
- Anh điên à, để nhiều thế nuôi sao được.
- Anh nuôi được.

Nhưng câu nói yêu thương nào đó cứ tràn ngập trong căn phòng mà cả hai nhân vật chính đều không hề biết rằng sắp sửa có sóng gió ập đến.

Sau khi “ăn uống đầy đủ”, tên thanh niên nào đó vô cùng khí thế. Tiễn cô vợ trẻ ra xe, anh hứa hẹn đủ điều, vòng vo tam quốc mãi thì cũng chỉ gọn gọn có từng ý câu:

- Nhớ giữ gìn sức khỏe.
- Nhớ chăm sóc bản thân.
- Về đến nơi thì phải gọi điện thoại cho anh.
- Chiều mai anh sẽ qua chỗ em.
- Điều cuối cùng và cũng là điều quan trọng là: Anh yêu em.

Ai đó mỉm cười, hôn chụt lên môi người nào đó rồi ngồi vào trong xe và phóng vụt đi. Con đường phía trước của An như được trải thảm đỏ vậy. Nó rất hạnh phúc vì những gì hiện tại nó đang có. Tình yêu là một phép nhiệm màu. Nó đến thật bất ngờ nhưng để lại cho người ta những dư vị ngọt ngào của cuộc sống.

G...Rừ... G...Rừ... Tinh... Tinh

Đang đi đến con đèo dốc thì điện thoại của An có tin nhắn. Mở máy lên xem thì là một số lạ: mình Hoàng Quân đây, mình đang ở Thái Nguyên. Mình có chuyện muốn nói với cậu. Ta gặp nhau ở quán cafe X lúc 4 giờ chiều nay nhé.

Nhớ tới lời hứa với Đức Minh, An định sẽ không đồng ý nhưng chợt nghĩ gặp nốt hôm nay để giải quyết mọi hiểu lầm, mọi khúc mắc trong lòng nó bấy lâu nay nên An nhắn tin trả lời là “ừ”.

Nhìn lên đồng hồ đã hơn ba giờ, về đến nơi cũng gần bốn giờ nên An đi thẳng đến quán cafe như đã hẹn với Hoàng Quân....

59. Chapter 58: Mây Mù 1

Ngồi đợi cậu nhóc trong quán cafe, cứ thỉnh thoảng An lại bật đồng hồ điện thoại lên xem mấy giờ. Khi kim chỉ đúng 4 giờ cũng là lúc An nhìn thấy đáng người quen thuộc.

Vẫy vẫy cái tay ra hiệu chỗ ngồi của mình. Quân ngồi xuống với những giọt mồ hôi còn đọng nơi gò má. Không muốn mất thêm một phút giây nào nữa, An vào luôn vấn đề chính:

- Quân muốn gặp An để nói chuyện gì vậy?
- An có thể cho mình một cơ hội được không. Mình hứa mình sẽ bù đắp cho An những tháng ngày khổ sở kia, sẽ cho An hạnh phúc. Không để An phải rơi thêm một giọt nước mắt nào vì cái tên không đáng kia nữa.

Ai đó ngồi đối diện đang khuấy khuấy cốc cafe, sau khi nghe xong câu nói của Hoàng Quân thì không vội mà nhấp môi một ngụm, uống xong An mới nói:

- Xin lỗi nhưng mình đã quay lại với Đức Minh rồi.

Ai đó ngồi đối diện chết sững một lúc, sau đó thì cười nhạt:

- An vẫn không tin mình sao, Đức Minh là kẻ quỷ quyệt dối trá, cậu ấy đã hại An hết lần này đến lần khác đấy.

Ngồi kiềng chế cảm xúc từ lúc bắt đầu câu chuyện cho tới giờ, An luôn giữ thái độ coi trọng những lời Quân nói. Nhưng sau khi nghe câu nói vừa rồi, không kiềng chế được nữa cô bé đáp:

- Bạn bảo bạn yêu tôi, nhưng bạn lăm le xơ hở để hại tôi. Sau đó lại đổ lên đầu người tôi yêu. Đây không phải là tình yêu mà là sự ích kỷ bạn có hiểu không?

Ai đó thoáng kinh hoàng:

- Ai nói cho bạn như thế. Hãy tin mình, tất cả mọi việc mình làm chỉ để An chú ý đến mình.

Nói xong mới biết mình lỡ lời, Quân ngược lên nhìn biểu hiện của An thì thấy cô bé đang rất bình tĩnh:

- À, bây giờ thì Quân đã nhận rồi nhé. Mình nghĩ chúng ta không còn gì để nói nữa.

Dứt khoát xong câu nói, An cầm túi xách lên và dậm bước chuẩn bị đi. Nhưng đầu óc cô bé bắt đầu choáng váng, quay lại nhìn Hoàng Quân rồi lại nhìn cốc cafe mình vừa uống. Không xong rồi, An đã bị bỏ thuốc...

.....

Tỉnh dậy với cái đầu đau ê ẩm, An nhận ra mình đang nằm trên một căn phòng xa lạ. Bỗng những sự việc ngày hôm qua như một tấm phim quay chậm trong đầu, khi nhớ ra tất cả, An mới ba chân bốn cẳng cầm túi xách và chuẩn bị chuồn.

Chưa kịp làm gì thì cửa phòng đã được mở ra, đập vào mắt An bây giờ là Hoàng Quân, cậu nhóc chỉ chồm lên người một chiếc áo ngủ khuê gợi dài chồm đầu gối. Hình như cậu nhóc vừa tắm xong nên trên mái tóc còn đọng vài giọt nước. Quân cứ thế đi về phía An, con bé sợ quá cứ lùi men men theo thành giường:

- Cậu định làm gì. Đừng tới gần đây, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.

Nói xong con bé quẳng túi xách của mình sang một bên rồi lùi dần về phía góc giường, lúc này Hoàng Quân không thêm để ý tới câu nói của An mà lên tiếng:

- Tôi đã rất tò mò người phụ nữ của tên đó có gì đặc biệt. Đến hôm nay tôi đã có dịp được nếm thử rồi.

Kinh hoàng trước những gì mình nghe được, nhưng An lại không hiểu một cái gì hết. Đang mải suy nghĩ thì cậu nhóc bỗng chồm đến, bế thốc An đặt ở chính giữa giường. Con bé cứ vùng vẫy nhưng không thể nào thoát ra khỏi cái vòng tay giở bản của cậu nhóc.

Bỗng nó thấy phía lưng mình đau đau, nhồm dấy thì ra là điện thoại của nó bị văng ra lúc nó vút túi xách để tránh Hoàng Quân. Nhân lúc cậu nhóc không để ý, nó vội vàng lần lần bàn phím và dí vào số một. Đây là số nó mặc định cài đặt riêng cho số của Đức Minh.

Ở đầu dây bên kia, Đức Minh vừa ấn nghe máy thì đã nghe thấy:

Cậu muốn làm gì hả, tôi sẽ hận cậu cả đời.

Thoáng sững sờ, Minh vội bật loa ngoài lên để nghe cho rõ:

Hoàng Quân tôi chưa bao giờ làm gì mà không cân nhắc. Hôm nay tôi sẽ nếm thử xem thịt của An có gì ngon mà tên khốn đó thích đến vậy. Có lẽ sau hôm nay nó sẽ hối hận lắm khi để bạn trở về đây một mình.

Đầu dây bên kia Minh đã nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện, trong lòng bỗng dấy lên dự cảm xấu. Đang chuẩn bị có một cuộc họp quan trọng, cậu nhóc cho huỷ toàn bộ lịch trong ngày. Không quên lấy máy trong công ty gọi điện báo cảnh sát và tường trình đầy đủ sự việc. Xong xuôi mọi thứ, cậu nhanh chóng đi lên Thái Nguyên, định vị GPS báo về là An đang ở trong một khách sạn gần với đài khí tượng. Phóng như bay về đây, cậu nhóc thầm cầu mong An sẽ không bị làm sao...

60. Chapter 59: Mây Mù 2

Vừa lái xe nhưng Minh vẫn chăm chăm để ý đến chiếc điện thoại đang ở bên cạnh. Nó vẫn đang được kết nối với máy của An. Trong đó có những tiếng chạy ỳnh ạch, tiếng đồ vật rơi, tiếng la hét, tất cả đều vô cùng hỗn loạn. Hỗn loạn như chính trong suy nghĩ của Minh.

Ở một nơi khác, người con gái vừa thoát khỏi bàn tay Hoàng Quân liền chạy thẳng ra ngoài cửa. Nhưng cậu nhóc lại nhanh hơn nó rất nhiều, cậu đã nhanh tay tóm lấy nó. An kinh hãi nói:

- Cậu hãy cho tôi biết lý do được không. Cậu đừng như thế này. Cậu khiến tôi rất sợ.

Ai đó như một con thú xông đến:

- Lý do ư, chẳng cần lý do nào hết. Nếu như khi đi học An có tất cả: được vinh danh học sinh giỏi, được tuyên dương, thầy cô yêu mến thì An có thích không. Nhưng tất cả đã mất hết sau cái ngày tên khốn kia xuất hiện. Cái gì nó cũng cướp của tôi đi. Đến khi tôi có tình cảm với bạn thì nó cũng tranh mất bạn của tôi. Và cả bây giờ, khi tôi tưởng chừng tôi sẽ có tất cả trong tay thì nó lại một lần nữa cướp mất. Tôi cứ tưởng sau 4 năm ra đi thì tôi có thể có được trái tim bạn, nhưng không, tôi đã sai. Tên đó lại một lần nữa cướp đi người con gái tôi yêu. Còn một lý do khác mà tôi căm thù hắn, vì chính hắn là kẻ chủ mưu ép thị trường tiêu thụ công ty của tôi khiến nó phá sản. Tất cả đã đủ để tôi trả thù hắn chưa.

- Cậu...cậu.... Cậu cứ bình tĩnh, tôi nghĩ cậu có hiểu lầm gì rồi. Đức Minh không bao giờ làm chuyện như vậy. Tôi tưởng cậu vẫn đang đi học cao học cơ mà. (An cố gắng kéo dài thời gian ra để chờ đến lúc Minh đến).

- Cao học ư, tôi lừa An đó, tất cả chỉ để dễ làm An mủi lòng thôi, ai ngờ... Bây giờ bạn lại quay sang kêu tôi phải bình tĩnh ư, hiểu nhầm ư, đến cái cố gắng cuối cùng để tôi được xứng với bạn hơn mà tên đó cũng đạp đổ. Thế nên tôi mới hận. Tôi đã hỏi An là cho tôi cơ hội hai lần rồi, và bây giờ tôi không hỏi nữa. Tôi sẽ thực hành bắt An phải mang đứa con của tôi.

Minh ở đầu dây bên kia nghe thấy vậy thì bực mình vô cùng, tay cậu nhóc vô tình ấn vào còi xe khiến nó kêu inh ỏi. Ở trong một căn phòng nào đó, Hoàng Quân cũng nghe thấy tiếng còi phát ra từ đâu đó liền quay lại tìm kiếm. Thấy điện thoại của An đang được kết nối với Đức Minh và tiếng còi xe cũng phát ra từ đây thì cậu ta phát điên lên nói mà cứ như gào vào trong điện thoại: “Mày đã thua tao ván bài này rồi Minh ạ”, nói xong thì Quân đập luôn chiếc điện thoại đi rồi quay ngoắt sang nhìn An. Mắt cậu ta ánh lên những tia giận dữ.

Đức Minh khi nghe thấy câu nói của Hoàng Quân thì rất tức giận, nhưng chưa kịp nói gì thêm thì những tiếng tút tút đã ập đến. Càng nóng vội hơn, cậu nhóc đạp thẳng xe lên số cao nhất rồi vù đi, trước mặt cậu bây giờ đang là cái biển: WE E TO THAI NGUYEN. Sẽ nhanh thôi, cậu đã chạm tới đất Thái Nguyên rồi.

Ở trong căn phòng nào đó, Quân như con thú như điên như dại ghì lấy An, con bé phản ứng lại rất kịch liệt, nó lấy tay túm tóc cậu ta rồi dứt dứt, không thì lấy chân đạp vào “ngã ba” của cậu ta khiến Quân như một con thú nằm ôm vết thương trên sàn. An vô cùng sợ hãi nên vội vàng mở cửa. Lúc bấy giờ cảnh sát mà Minh gọi cũng vừa may ập tới gõ cửa Quân lên.

Nhìn cậu ta bây giờ không khác gì một tên ăn mày, quần áo nhăn nhoe, đầu tóc rũ rượi được cảnh sát giải đi. An nhìn theo mà ánh mắt vô cùng xót xa trông theo cậu bạn một thời của mình. Bỗng nó thấy đáng người quen quen, đúng, Đức Minh đã đến, khuy áo anh do đóng vội hay sao mà còn cộc lếch. Thấy vậy An liền chạy ra ôm chầm lấy anh. Nhưng vừa định bước thì trước mặt nó đã tối đen lại. Con bé ngất đi trong vòng tay ai đó...

61. Chapter 60: Kết Thúc

Tỉnh dậy trong bệnh viện, An thấy Minh đang cầm chặt tay mình. Con bé vui vì những lúc như thế này luôn có anh ở bên. Đường như thấy đôi tay mình cầm cử động, Minh liền tỉnh dậy với đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Cậu nhóc nói:

- Em thấy trong người thế nào. Để anh đến gọi bác sĩ.

An nghe thấy thế vội nắm tay anh và nín lại:

- Không cần, em thấy khỏe rồi. Anh ở đây với em đi, em không muốn người lạ vào.

Một cảm xúc đông đầy long lanh trên mắt người nào đó, anh nói:

- Em biết không, chúng ta được thăng chức rồi đấy.

- Sao cơ, anh nói sao cơ.

- Lúc em ngất vào đây bác sĩ bảo em choáng và suy nhược cơ thể. Đây là triệu chứng thường gặp của phụ nữ đang mang thai. Anh nghe thấy thế liền bảo cho em vào khám luôn. Và sau đó kết quả như thế nào em biết không. Chúng ta được làm ba mẹ rồi. Thai mới được gần hai tuần. Em thấy anh có lợi hại không nào.

Nghe anh nói vậy An vui lắm, nó ôm chầm lấy người đàn ông của mình mà vui sướng. Bỗng anh nói:

- Đợi em khỏe lại rồi chúng ta làm lễ kết hôn. Ba cũng mong lắm rồi. Em thấy có được không. ĐỒNG Ý LÀM VỢ MAO CHÚ.

Ai đó vui mừng mà đôi mắt chợt long lanh lên, nó hét thật to lên:

- EM ĐỒNG Ý.

Trong phòng bệnh toàn mùi thuốc khử trùng, có một thứ tình cảm được gọi là tình yêu đang đóng đầy hơn.

.....

Sau khi ra viện, An và Minh đi vào một phòng bệnh khác để thăm một chàng trai, đó chính là Hoàng Quân. Tội nghiệp thay cậu nhóc bị mắc chứng bệnh hoang tưởng từ khi ba mẹ mất nên mới gây ra những sự việc không mong muốn. Có lẽ do thiếu thốn quá nhiều tình thương nên khi được sự quan tâm của An, Quân mới hiểu nhầm đó là thứ tình cảm trai gái. Minh và An cũng không truy cứu chuyện đã xảy ra vì không ai mong muốn như vậy cả.

Vào trong phòng bệnh nhìn cậu nhóc đang nằm im và được điều trị bằng máy trị liệu. An thấy thương cậu nhóc hơn là hận.

Có lẽ đây là cách tốt nhất để trở lại những ngày tươi đẹp cho cả ba con người. Nên sống vị tha, mở rộng lòng mình, biết đâu cuộc sống của ta sẽ nhẹ nhàng hơn.

62. Vĩ Thanh

2 tháng sau....

Trong bộ váy cưới trắng tinh khôi, vị cô dâu nào đó của chúng ta không thể nào tự tin được với cái bụng to lớn hơn bình thường của mình. Mới gần 3 tháng trời thôi mà sao nó làm An mất hết cả tự tin như thế này. Mang ba người trên mình có khác, An đi lại cũng vô cùng vất vả.

Bản nhạc hàng khúc đám cưới vang lên, ba chồng An dắt con bé đến nơi chú rể đang chờ, hôm nay trông anh bảnh bao hơn trước rất nhiều. Mái tóc được vuốt hết lên, comle trắng lừ tôn lên cái dáng cao. Trông anh hôm nay như một vị hoàng tử còn An lại giống như con vịt xấu xí béo ục ịch vậy.

Nó lại nhớ đến lần đầu tiên gặp anh, hôm đó anh cũng cao lớn còn nó thì béo lùn y như bây giờ. Quá khư hiện về một cách quá rõ rệt khiến nó khẽ nở nụ cười trên môi.

Khi được dắt lên cùng anh. Cha sứ mới bắt đầu nói.

-“Huỳnh Đức Minh, con có đồng ý lấy cô Hoàng Thiên An làm vợ không. Cho dù hạnh phúc hay khổ đau, bệnh tật hay nghèo đói, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra vẫn luôn yêu thương, che chở và bao bọc, ở bên cô ấy”.

Ai đó đồng dặc nói to: CON ĐỒNG Ý.

Sau đó cha sứ lại nói:

-“Hoàng Thiên An, con có đồng ý lấy anh Huỳnh Đức Minh làm chồng không. Cho dù hạnh phúc hay khổ đau, bệnh tật hay nghèo đói, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra vẫn luôn yêu thương và ở bên cạnh cậu ấy”.

Lần này với sức công phá của ba người, cô gái nào đó của chúng ta nói to: CON ĐỒNG Ý.

Tiếp sau đó là tràng pháo tay giòn giã của những vị khách mời. Hôm nay trong số những người được mời đến có cả Hoàng Quân, do được điều trị khoa học nên cậu đã khoẻ lại rất nhanh. Cậu nhóc đến chung vui cho hai người và cũng như thay đi lời xin lỗi của mình.

Bỗng, có một giọng nói vang lên bên tai An:

- Bà xã, nói cho anh biết. Trong hơn hai mươi năm qua có giấc mơ nào em mơ về anh, dù chỉ một lần không?

Ai đó thoáng lắc đầu:

- Không phải một lần, mà là rất nhiều lần. Mỗi giấc mơ đưa em ngủ, mỗi giấc mơ cho em thành người con gái như bây giờ đều có anh. Em yêu anh.

Họ ôm nhau cười hạnh phúc. Chiếc nhẫn được trao lên tay của hai nhân vật chính. Họ cùng cắt bánh và cùng thưởng thức dư vị ngọt ngào còn đọng lại trong mỗi lần ăn. Cuộc sống mới hạnh phúc của hai con người bắt đầu từ khoảng khắc thiêng liêng ấy.

* * *

Đã có ai từng tin vào số mệnh, từng tin vào nhân duyên tương phùng?

Sẽ có người có và cũng có người không. Và cũng có những người có quan điểm sống và yêu thương khác nhau. Nhưng họ sẽ đều có cùng một điểm chung đó chính là sống hết mình với tình yêu mà họ đã lựa chọn.

__HẾT__

63. Ngoại Truyện 1: Tình Yêu Trong Mưa

Một ngày nọ đang trên con đường quen thuộc về nhà. Minh bắt gặp một đứa con gái béo ú ngồi chềnh ềnh ở giữa đường. Phải nói thế nào nhỉ, con nhỏ đó béo...à không...rất béo.

Nó cứ ngồi phệt mặt xuống mà không chịu đứng lên. Người thì to lại còn ngồi giữa đường, nó chắn hết lối đi của cậu nhóc. Tức mình cậu ta nhảy vọt xuống xe và tiến lại gần. Hình như là chân nó bị kẹp nên không đi được. Minh đứng sừng sững trước mặt nó mà đưa đôi mắt cảm xuống người con bé. Nó ở dưới thấy thế cũng ngóc đầu lên nhìn cậu.

Khi khoảng khắc bốn mắt nhìn nhau, Minh thấy mắt con bé đó long lanh lên, cậu rất muốn vỗ về nó nên Minh ngồi xuống và giúp con bé. Cái chân nó mồm mĩm vô cùng, nhìn thấy thế Minh chỉ muốn véo cho một cái nhưng lại sợ con nhỏ đau nên đành thôi.

Một cảm giác gì đó cứ trỗi dậy trong lòng cậu nhóc, tự nhiên cậu rất muốn che chở và bảo vệ cho nó. Vậy là từ hôm đó, hai đứa nó cứ chơi với nhau rất vui vẻ. Trên con ngõ nhỏ ở một làng nào đó, họ đã không còn xa lạ gì với cảnh một cậu nhóc gầy cao chạy chơi cùng một con nhỏ lùn, béo ú.

Cuộc sống cứ thế dần trôi, ngày ngắn đêm dài cứ thế trôi qua. Minh càng ngày càng muốn chơi với con bé nhiều hơn. Biệt danh của hai đứa là Mao và Bít, đây là cái tên mà khi xem trên tivi Minh thấy rất hay nên bịa ra một câu chuyện để kể và gọi biệt danh hai đứa là như thế.

Dần dần qua năm tháng, 1 năm 2 năm. Trong tâm trí của hai đứa trẻ đã không chỉ coi nhau là hai người bạn. Mà là một người tâm giao, tri kỉ...

Mãi cho đến một hôm khi vừa đi chơi về thì thấy ba mẹ mình đang thu dọn quần áo. Minh chạy tới và hỏi thì chỉ nhận được những giọt nước mắt của mẹ và sự phẫn uất trên khuôn mặt ba.

Họ không nói không rằng mà ngay đêm hôm đó mang Minh đi luôn. Cậu nhóc thật sự không muốn đi vì chưa nói gì với con nhỏ cả. Nhưng cái gì đến cũng đến, trong tâm trí một thằng nhóc 6 tuổi vẫn còn nhớ như in những câu nói:

- Em sinh ngày 23/07.
- Em muốn học cùng anh.
- Anh sẽ chơi với em chứ.

Nước mắt chảy xuống dòng dòng, đó là lần đầu tiên cậu nhớ con bé như vậy. Hôm gặp nó và hôm nay trời đều có mưa, nước mưa như thay cho nước mắt của cậu bé. Không biết sẽ bao giờ họ được gặp lại nhau nhưng có một điều cậu nhóc chắc chắn, rồi một ngày cậu sẽ quay trở về.

64. Ngoại Truyện 2: Điều Tra

Đó là vào một ngày đẹp trời của 15 năm về sau, đang chạy bộ buổi sáng qua khúc cua hẹp. Minh nhìn thấy một con bé mặc quần áo với “style” khó hiểu chạy xe đạp phóng như điên, cứ mãi nhìn cho đến khi xe con bé đến gần cũng không kịp tránh.

Và rồi kết quả thì khỏi phải bàn, hai con người nằm chổng chơ giữa đường. Bực mình quá cậu liền chửi tục một tiếng. Cái con kia thì cứ xin lỗi rồi rít nhưng cậu bé không để tâm. Đạp vào mắt cậu nhóc bây giờ là bàn chân có vết sẹo to tướng, cậu nhóc thoáng ngỡ ngàng nhưng chưa kịp hỏi thì con bé đã phóng xe đi mất.

Nó không hề biết rằng người vừa bị nó đâm thoáng ánh cười trong con mắt và nhủ thầm: ” Cuối cùng anh đã tìm thấy em”.

.....

Cậu nhóc cho người tìm hiểu và biết rằng Bít đang làm trong một quán phở và chuẩn bị nhập học. Thực ra đã học hết cấp ba rồi nhưng vẫn muốn giữ lời hứa với con bé nên cậu nhóc lại nộp đơn xin học lại lớp 12 và kiên quyết đòi vào 12A1.

Muốn tạo cho nó một sự bất ngờ nhưng trong năm học có bao nhiêu sự cố ập đến để chia rẽ hai người họ. Đến nỗi khiến bao nhiêu lần An khóc vì tủi thân mà cậu nhóc vẫn không làm gì được.

Sau một quá trình điều tra thì Minh mới biết chủ mưu chính là tên nhãi ranh trong lớp. Muốn tìm một cơ hội nói rõ với An nhưng Minh luôn bị cậu ta chơi xấu và reo rắc vào đầu An những điều không hay về Minh.

Mãi cho đến một lần đang định tỏ tình với con bé thì Minh lại bị tên khốn kia chơi cho một vỏ đau khi đã gọi cả trường ra để bêu giếm con bé. Muốn tìm một thời điểm thích hợp để nói cho nó biết nhưng không ngờ An đã rời đi.

Chuyện lần này khiến cậu nhóc phát điên lên, muốn tìm An nhưng lại muốn để cho cô bé có thời gian suy nghĩ nên cậu đã chọn cách chờ đợi. Trong 4 năm trời, công ty của Minh càng ngày càng mạnh và đã đến lúc cậu nhóc trả đũa Hoàng Quân....

.....

4 năm sau Đức Minh đã kì công tìm người giả đến để kí hợp đồng với công ty của An, đơn giản vì nếu cậu nhóc lộ diện ra thì có lẽ An sẽ không đồng ý. Ấy vậy mà đời không như là mơ. Hôm đó cậu thấy An đi cùng Hoàng Quân trên con phố, lửa giận bốc lên khiến cậu nhóc không làm chủ được mình và kéo An lại. Cậu dẫn con bé đến ” căn cứ” của mình.

Có thể nói người tính không bằng trời tính, đã là cái duyên thì có tránh nữa vẫn sẽ không thể nào thoát được....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mo-nao-co-anh>